

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 61 / III Legislatura / Cinquè període

Dimarts, 15 de maig de 1990

Presidència del Molt Honorable
Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió Plenària núm. 50

Quarta reunió

SUMARI

La sessió, suspesa divendres, es reprèn a dos quarts de deu del matí i set minuts.

Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de Llei de Pressupost de la Generalitat de Catalunya, de les seves Entitats Autònomes i de les Entitats Gestores de la Seguretat Social per al 1990 (Continuació.)

Departament de Política Territorial i Obres Públiques

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 354, a la totalitat)

Debatuda després (esmena núm. 358).

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 355, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 299).

Esmena del G. Mixt (núm. 356, a la totalitat)

Torn a favor: I. Sr. Sabanza (M), juntament amb les esmenes núms. 360, 363 i 366 (p. 2914).

Torn a favor (esmena núm. 372): I. Sr. Sánchez Ramos (M) (p. 2916).

Esmena del G. Socialista (núm. 357, a la totalitat)

Debatuda després (esmena núm. 376).

Junta de Sanejament

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 358, a la totalitat)

Torn a favor: I. Sr. Saura (IC), juntament amb les esmenes núms. 354, 367, 371, 374 i 377 (p. 2917).

Torn a favor (esmena núm. 364): I. Sr. Gimeno (IC) (p. 2922).

Esmena del G. Socialista (núm. 359, a la totalitat)

- Debatuda després (esmena núm. 376).*
Esmena del G. Mixt (núm. 360, a la totalitat)
Defensada abans (esmena núm. 356).
Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 361, a la totalitat)
Defensada abans (esmena núm. 299).
- Junta de Residus**
Esmena del G. Socialista (núm. 362, a la totalitat)
Debatuda després (esmena núm. 376).
Esmena del G. Mixt (núm. 363, a la totalitat)
Defensada abans (esmena núm. 356).
Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 364, a la totalitat)
Defensada abans (esmena núm. 358).
Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 365, a la totalitat)
Defensada abans (esmena núm. 299).
- Junta d'Aigües**
Esmena del G. Mixt (núm. 366, a la totalitat)
Defensada abans (esmena núm. 356).
Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 367, a la totalitat)
Defensada abans (esmena núm. 358).
Esmena del G. Socialista (núm. 368, a la totalitat)
Debatuda després (esmena núm. 376).
Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 369, a la totalitat)
Defensada abans (esmena núm. 299).
- Institut Català del Sòl**
Esmena del G. Socialista (núm. 370, a la totalitat)
Debatuda després (esmena núm. 376).
Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 371, a la totalitat)
Defensada abans (esmena núm. 358).
Esmena del G. Mixt (núm. 372, a la totalitat)
Defensada abans (esmena núm. 356).
Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 373, a la totalitat)
Defensada abans (esmena núm. 299).
- Comissió de Ports de Catalunya**
Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 374, a la totalitat)
Defensada abans (esmena núm. 358).
Esmena del G. Socialista (núm. 375, a la totalitat)
Debatuda després (esmena núm. 376).
- Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya**
Esmena del G. Socialista (núm. 376, a la totalitat)
Torn a favor: I. Sr. Tomàs (S), juntament amb les esmenes núms. 357 i 379 (p. 2923).
Torn a favor (esmenes núms. 359 i 368): I. Sr. Manuel Nadal (S) (p. 2928).
Torn a favor (esmena núm. 362): I. Sr. Madueño (S) (p. 2930).
Torn a favor (esmena núm. 370): I. Sr. Oliart (S) (p. 2931).
Torn a favor (esmena núm. 375): I. Sr. Manuel Nadal (S) (p. 2933).
Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 377, a la totalitat)
Defensada abans (esmena núm. 358).
Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 378, a la totalitat)
Retirada abans (esmena núm. 299).
- Ferrocarrils de Muntanya de Grans Pendent, SA**
Esmena del G. Socialista (núm. 379, a la totalitat)
Defensada abans (esmena núm. 376).
Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 380, a la totalitat)
Retirada abans (esmena núm. 299).
Torn en contra de les esmenes núms. 354 a 361 i 366 a 373: I. Sr. Masó (CiU) (p. 2934).
Torn en contra de les esmenes núms. 362 a 365, 374 a 377 i 379: I. Sra. Bosch (CiU) (p. 2939).
Votació de les esmenes núms. 354 a 377 i 379: rebutjades per 31 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció (p. 2940).
- Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca**
Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 381, a la totalitat)
Debatuda després (esmena núm. 390).
Esmena del G. Socialista (núm. 382, a la totalitat)

Debatuda després (esmena núm. 390).

Esmena del G. p. Popular (núm. 383, a la totalitat)

Retirada abans (esmena núm. 331).

Esmena del G. Mixt (núm. 384, a la totalitat)

Debatuda després (esmena núm. 390).

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 385, a la totalitat)

Torn a favor: I. Sr. Martín (CDS), juntament amb les esmenes núms. 389, 391, 392, 395 i 398 (p. 2940).

Forestal Catalana, SA

Esmena del G. Socialista (núm. 386, a la totalitat)

Debatuda després (esmena núm. 390).

Esmena de l'A. p. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 387, a la totalitat)

Debatuda després (esmena núm. 390).

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 388, a la totalitat)

Debatuda després (esmena núm. 390).

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 389, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 385).

Institut de Recerca i Tecnologia Agroalimentàries

Esmena del G. Mixt (núm. 390, a la totalitat)

Torn a favor: I. Sr. Ayguadé (M), juntament amb l'esmena núm. 384 (p. 2942).

Torn a favor (esmenes núms. 381 i 388): I. Sr. Gimeno (IC) (p. 2944).

Torn a favor (esmenes núms. 382 i 386): I. Sr. Aleu (S) (p. 2945).

Torn en contra de les esmenes núms. 381, 382, 384 i 385: I. Sr. Graells (CiU) (p. 2947).

Torn en contra de les esmenes núms. 386, 387, 388, 389 i 391: I. Sr. Guasch (CiU) (p. 2950).

Agrícola Experimental, SA

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 391, a la totalitat)

Debatuda abans (esmenes núms. 385 i 390).

Promotora d'Exportacions Catalanes, SA

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 392, a la totalitat)

Debatuda abans (esmenes núms. 385 i 390).

Votació de les esmenes núms. 381, 382 i 384 a 392: rebutjades per 17 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció (p. 2951).

La sessió se suspèn a dos quarts de tres de la tarda i cinc minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i nou minuts.

Departament de Treball

Esmena del G. Socialista (núm. 393, a la totalitat)

Debatuda després (esmena núm. 397).

Esmena del G. Mixt (núm. 394, a la totalitat)

Debatuda després (esmena núm. 395).

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 395, a la totalitat)

Torn a favor: I. Sr. Martín (CDS), juntament amb l'esmena núm. 398 (p. 2951).

Torn a favor (esmena núm. 394): I. Sr. Sánchez Ramos (M) (p. 2952).

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 396, a la totalitat)

Torn a favor: I. Sra. Fabian (IC). Tot seguit, anuncia la retirada de l'esmena 399 (p. 2953).

Institut de Promoció i Formació Cooperatives

Esmena del G. Socialista (núm. 397, a la totalitat)

Torn a favor: I. Sr. Rañé (S), juntament amb l'esmena núm. 393 (p. 2954).

Torn en contra conjunt: I. Sr. Sesmió (CiU) (p. 2956).

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 398, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 395).

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 399, a la totalitat)

Retirada abans (esmena núm. 396).

Votació esmenes núms. 393, 394, 395, 396, 397 i 398: rebutjades per 27 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció (p. 2958).

Departament de Justícia

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 400, a la totalitat)

Debatuda després (esmena núm. 402).

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 401, a la totalitat)

L'H. Sr. President n'anuncia la retirada (p. 2958).

Esmena del G. Mixt (núm. 402, a la totalitat)

L'H. Sr. President n'anuncia la retirada (p. 2958).

Torn a favor (esmena núm. 400): I. Sr. Nualart (IC) (p. 2958).

Esmena del G. Socialista (núm. 403, a la totalitat)

Torn a favor: I. Sr. Abelló (S) (p. 2959).

Centre d'Iniciatives per a la Reinserció

Esmena del G. Socialista (núm. 404, a la totalitat)

Torn a favor: *I. Sr. Oliart (S)* (p. 2961).

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 405, a la totalitat)

Retirada abans (esmena núm. 401).

Torn en contra (esmenes núms. 400 i 404): *I. Sra. Bruguera (CiU)* (p. 2962).

Torn en contra (esmena núm. 403): *I. Sr. Orriols (CiU)* (p. 2963).

Votació de les esmenes núms. 400, 403 i 404: *rebutjades per 29 vots a favor, 52 en contra i cap abstenció* (p. 2964).

Departament d'Indústria i Energia

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 406, a la totalitat)

Debatuda després (esmena núm. 408).

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 407, a la totalitat)

L'H. Sr. President n'anuncia la retirada (p. 2964).

Esmena del G. Mixt (núm. 408, a la totalitat)

Torn a favor: *I. Sr. Sánchez Ramos (M)* (p. 2964).

Torn a favor (esmena núm. 406): *I. Sr. Gimeno (IC)* (p. 2965).

Esmena del G. Socialista (núm. 409, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 167).

Torn en contra conjunt: *I. Sr. Martí i Ferré (CiU)* (p. 2966).

Centre d'Informació i Desenvolupament Empresarials

Esmena del G. Socialista (núm. 410, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 167).

Torn en contra: *I. Sr. Sánchez i Llibre (CiU)* (p. 2967).

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 411, a la totalitat)

Retirada abans (esmena núm. 401).

Votació de les esmenes núms. 406, 408, 409 i 410: *rebutjades per 27 vots a favor, 55 en contra i cap abstenció* (p. 2968).

Departament de Comerç, Consum i Turisme

L'H. Sr. President anuncia la retirada de les esmenes del Centre Democràtic i Social en aquest Departament (p. 2968).

Esmena del G. Socialista (núm. 412, a la totalitat)

Debatuda després (esmena núm. 417).

Esmena del G. p. Mixt (núm. 413, a la totalitat)

Torn a favor: *I. Sr. Sánchez Ramos (M)* (p. 2968).

Esmena del G. p. Popular (núm. 414, a la totalitat)

L'H. Sr. President n'anuncia la retirada (p. 2969).

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 415, a la totalitat)

Retirada abans (esmena núm. 412).

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 416, a la totalitat)

Debatuda després (esmena núm. 417).

Institut Català del Consum

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 417, a la totalitat)

Torn a favor: *I. Sr. Gimeno (IC)*, juntament amb l'esmena núm. 416 (p. 2969).

Esmena del G. Socialista (núm. 418, a la totalitat)

Torn a favor: *I. Sr. Gibert (S)*, juntament amb l'esmena núm. 412 (p. 2970).

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 419, a la totalitat)

Retirada abans (esmena núm. 412).

Torn en contra conjunt: *I. Sr. Coll i Majó (CiU)* (p. 2971).

L'I. Sr. Gibert (S) anuncia la retirada de les esmenes núms. 412 i 418 (p. 2972).

Votació de les esmenes núms. 413, 414, 416 i 417: *rebutjades per 6 vots a favor, 52 en contra i 18 abstencions* (p. 2973).

Classes passives

Esmena del G. p. Mixt (núm. 420, a la totalitat)

El M. H. Sr. President n'anuncia la retirada (p. 2973).

Departament de Benestar Social

Esmena de l'A. p. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 421, a la totalitat)

Decaiguda.

Esmena del G. Mixt (núm. 422, a la totalitat)

Debatuda després (esmena núm. 433).

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 423, a la totalitat)

Torn a favor: *I. Sr. Latorre (CDS)* (p. 2973).

Esmena del G. Socialista (núm. 424, a la totalitat)

Debatuda després (esmena núm. 435).

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 425, a la totalitat)

Debatuda després (esmena núm. 434).

Entitat Autònoma de Jocs i Apostes

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 426, a la totalitat)

Retirada després (esmena núm. 423).

Esmena del G. Socialista (núm. 427, a la totalitat)

Debatuda després (esmena núm. 435).

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 428, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 423).

Esmena de l'A. p. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 429, a la totalitat)

Decaiguda.

Administració, Promoció i Gestió, SA

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 430, a la totalitat)

Debatuda després (esmena núm. 434).

Esmena del G. Socialista (núm. 431, a la totalitat)

Debatuda després (esmena núm. 435).

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 432, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 423).

Institut Català d'Assistència i Serveis Socials

Esmena del G. Mixt (núm. 433, a la totalitat)

Torn a favor: I. Sr. Sánchez Ramos (M), juntament amb l'esmena núm. 422 (p. 2974).

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 434, a la totalitat)

L'I. Sra. Fabian (IC) n'anuncia la retirada, juntament amb l'esmena núm. 426 i fa la defensa de les esmenes núms. 425 i 430 (p. 2975).

Esmena del G. Socialista (núm. 435, a la totalitat)

Torn a favor: I. Sra. Barenys (S), juntament amb l'esmena núm. 424 (p. 2977).

Torn a favor (esmena núm. 427): I. Sr. Madueño (S) (p. 2979).

Torn a favor (esmena núm. 431): I. Sr. Oliart (S) (p. 2980).

Torn en contra conjunt: I. Sr. Padrós (CiU) (p. 2981).

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 436, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 423).

Votació de les esmenes núms. 422 a 425, 427, 428, 430 a 433 i 435: rebutjades per 24 vots a favor, 54 en contra i cap abstenció (p. 2987).

El M. H. Sr. President anuncia el decaïment de les esmenes núms. 1 a 5, a l'article 1 (p. 2987).

Votació de l'article 1: aprovat per 54 vots a favor, cap en contra i 24 abstencions (p. 2987).

El M. H. Sr. President intervé per una qüestió d'ordre (p. 2987).

Exposició de Motius i títol de la Llei

Text del Dictamen

Votació: aprovats per 54 vots a favor, cap en contra i 24 abstencions (p. 2988).

La sessió s'aixeca a dos quarts de deu del vespre i vuit minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 50.4

La sessió, suspesa divendres, es reprèn a dos quarts de deu del matí i set minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major i l'Oïdor de Comptes.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Política Territorial i Obres Públiques, i d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Seguim amb la tramitació del primer punt de l'ordre del dia: els Pressupostos d'enguany.

Entrem en el Departament de Política Territorial i Obres Públiques. Hi ha les esmenes de l'Agrupació parlamentària del CDS, que ja van ser defensades pel senyor Latorre, i ara correspon al Grup Mixt, que té cinc esmenes; per a la seva defensa té la paraula l'Illustre Diputat senyor Sabanza.

Les defensa totes senyor Sabanza?

El Sr. SABANZA: Sí, senyor.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, té la paraula, són les 356, 360, 363, 366 i 372.

El Sr. SABANZA: Senyor President, senyores i senyors diputats, —els pocs senyora i senyors diputats—, bon dia.

En nom dels diputats d'Esquerra Republicana i de la resta del Grup Mixt —els del Partit dels Comunistes i el senyor Ayguadé—, voldria argumentar-los els motius que ens han portat a presentar aquestes esmenes a la totalitat del Departament de Política Territorial i Obres Públiques, de la Junta de Sanejament, de la Junta d'Aigües i de la Junta de Residus.

Es fa difícil, amb la informació que facilita el Projecte de Llei de Pressupostos, fer una anàlisi acurada del que es pretén amb aquest pressupost, ja que no obeeix a cap tipus de línia o fil conductor que ens faci endevinar que un departament tan important aconseguirà, amb aquest pressupost, redreçar una situació cada cop més preocupant, com és la del creixent nivell de desequilibri entre els territoris i comarques de Catalunya, producte, sens dubte, de la improvisació i que s'actua més a impulsos de caràcter electoralista, o fins i tot a cops de caràcter personal, més que com a conseqüència d'un programa polític.

Sense pla territorial de Catalunya no es pot fer una planificació coherent, racional i equilibrada per invertir i esmerçar els recursos assignats a un departament tan divers, complicat i compromès com el de Política Territorial i Obres Públiques. Resultat d'aquesta manca de pla territorial és la improvisació amb què es determinen les inversions, sense atendre, ni tan sols, els requeriments i les resolucions d'obligat compliment que aprova el nostre Parlament. I un bon exemple n'és que, en el Projecte de Pressupostos que se'ns presenta, hi figuren quantitats irrisòries per donar compliment a la Resolució 90/III, de 8 de novembre de 1989, que obliga a la construcció i adequació d'helisuperfícies per a utilització hospitalària a les zones rurals en un termini de dos anys. I, com poden veure, tan sols es disposa dels exercicis 90 i 91 per fer-ho.

En tot cas, m'agradarà escoltar el compromís per portar-ho a terme tot, tot durant l'any 91, per poder-los fer el preceptiu recordatori a finals d'enguany.

En matèria d'incompliments, desatencions o, en el pitjor dels

casos, oblits i descoordinació entre els diferents, entre les diferents direccions generals del Departament, hi ha bons exemples, i el que és igual de greu, o més, entre els diferents departaments del Govern també, cosa que empitjora encara més la realitat del que ha de ser un projecte comú de pressupostos, per fer més rendibles i treure més profit d'uns recursos que, no perquè siguin insuficients són escassos ni menyspreables en el seu conjunt.

Aquesta constatació de descoordinació entre departaments evidenciaria l'existència dels anomenats «regnes de taifes», no tan sols en aquesta macroconselleria, sinó també en el conjunt del Govern de Catalunya, i això seria un veritable motiu de preocupació, més enllà d'aquest pressupost.

Un cas il·lustratiu d'aquesta descoordinació deu ser el motiu que en l'annex d'inversions del Departament de Política Territorial i Obres Públiques no aparegui cap obra de les que obliga el conveni per al finançament i execució d'obres en la xarxa viària de les comarques de Tarragona compreses en l'àmbit d'actuació del Pla PENTA, del Pla d'Emergència Nuclear, que han de subscriure el Govern central, la Diputació de Tarragona i la Generalitat, conveni que ha estat ja consensuat entre les tres parts implicades i aprovat pel Govern central, que és qui en fa la proposta, d'acord amb les seves competències en protecció civil. I també per la Diputació de Tarragona, aquesta ho va aprovar en Ple de 2 de març d'enguany. La Generalitat està pendent de la signatura en la persona, en principi, del Conseller de Governació, a resultes de l'aprovació del Pressupost de 1990, segons s'ha manifestat.

És que el Conseller senyor Gomis no ha comunicat al senyor Molins que aquest conveni conté un annex en el qual es fa un detall de les inversions a realitzar i el percentatge que li correspon a la Generalitat, i que per a l'àrea d'Ascó és de 916,5 milions, d'un total de 3.636, i per a l'àrea de Vandellòs, de 123, d'un total de 2.984, o sigui, un total de 1.039,5 milions en carreteres i vies d'evacuació, i, que d'acord amb la clàusula 7.d) de l'esmentat conveni, s'estableix que totes les obres s'han de desenvolupar en el trienni 1990-1992. I que no serveixi d'excusa la dels projectes no redactats, ja que les dues obres corresponents a l'àrea de Vandellòs —les planes del nou tram de la T-310, i les corbes de Pratdip, a la T-310— tenen el projecte redactat, i a l'àrea d'Ascó, de les previstes, la d'Ascó a Camposines, amb una aportació de la Generalitat de 303 milions de pessetes, també té el projecte redactat i aprovat.

Si ha estat el Conseller de Governació el que no ho ha comunicat, és una greu irresponsabilitat i un greuge més a afegir als ciutadans de les comarques del sud de Catalunya, per part de les accions i, en aquest cas, dels oblits del Govern. Però si l'oblit, descuit o negligència correspon al mateix Departament de Política Territorial i Obres Públiques —perquè no crec que hagi estat voluntari—; si, com dic, correspon al mateix Departament, el cas és com per plegar i anar-nos-en cap a casa, i esperar que, un cop refet aquest pressupost, en tornem a parlar, perquè en la programació, avaluació i determinació dels aspectes tècnics de les obres incloses en aquest conveni hi han participat, activament i directament, els responsables i tècnics del Departament mitjançant la Direcció General de Carreteres.

Altres exemples de desgavell, descoordinació i irracionalitat d'aquest pressupost, i que per tant justifiquen l'esmena a la totalitat que hem presentat, poden ser el tractament que es dona a

un altre dels acords d'aquesta Cambra la Llei d'Infraestructures Hidràuliques.

El passat mes de febrer es va aprovar en aquest Parlament la Llei 5/1990, de 9 de març, d'Infraestructures Hidràuliques de Catalunya, que, en el seu article 8, preveu que serà la Junta de Sanejament, per delegació de la d'Aigües, qui s'encarregarà de la recaptació del cànon que s'estableix a l'article 7, que els seus rendiments es transferiran a la Junta d'Aigües per fer les inversions previstes en el Pla d'Obres Hidràuliques de les Conques Internes de Catalunya i en l'estimació d'obres hidràuliques a les conques intercomunitàries de Catalunya, i que vénen detallades als annexos 2 o 3, respectivament, del modificat segon de la memòria justificativa del Projecte de Llei d'Infraestructures Hidràuliques, i que hauran de formar part en el futur del Programa d'Obres Hidràuliques que preveu aquesta Llei.

Doncs bé, en el capítol quart, apartat sisè, de l'esmenatada memòria justificativa, a la pàgina 16, se'ns diu que la recaptació mitjana anyal del cànon és de 10.360 milions de pessetes, i dóna a la Junta de Sanejament un termini prudencial per posar en marxa aquest cànon, i tenint en compte, la seva experiència en el de Sanejament, podríem calcular en 100.000 milions el volum d'ingressos i, per tant, també d'inversions en aquest concepte per al 1990.

Doncs bé, si vostès miren l'estat d'ingressos de la Junta de Sanejament, no hi trobaran cap consignació provinent del cànon per aplicació d'una llei aprovada per aquest Parlament i sancionada pel Cap de l'Executiu. Tampoc, conseqüentment, trobaran cap consignació per aquest concepte al capítol 7 ni cap previsió d'inversió pel mateix procediment a la Junta d'Aigües. És que s'ha acabat la pressa que ens duïen en la tramitació parlamentària, en tant que era una llei imprescindible per fer les inversions que garantirien la lluita contra la sequera, les previsible restriccions d'abastament o la solució a les catàstrofes que cíclicament produeixen les grans riudes? O és que el que calia era tancar un altre fòrum de contestació que s'havia obert en el tema del transvasament de l'Ebre a Barcelona, i convenia anar per feina, fins que el moment fos més favorable, i ara veiem que els nostres temors eren fundats, i que un cop aparcat temporalment el tema del transvasament ha desaparegut la pressa i s'ha entrat en un relaxament que, fins i tot, ha portat que s'oblidin del cànon i la seva recaptació? I, si no és així, què es pretén?: engrossar encara més el procediment de majors ingressos als comptes corrents de la Junta de Sanejament, que no sap com gastar-se els diners que ingressa pel cànon de sanejament, quan cada dia són més les peticions i demandes d'obres d'infraestructura? Una Junta de Sanejament que, encara avui, no és capaç de cobrar el cànon de sanejament a tots els usuaris que hi són obligats, i que no practica, per manca de personal i d'infraestructura —segons diu—, la liquidació del premi de gestió que correspon als ajuntaments col·laboradors.

És un altre exemple del que ens espera, i és també un exemple viu del que és i de quina és la capacitat de gestió, coordinació i operativitat d'una part important, d'una part tan important del Departament de Política Territorial i Obres Públiques, com és la Direcció General d'Obres Hidràuliques i les entitats i empreses dependents. Els recordo que, en el conjunt de la Direcció General de la Junta d'Aigües i de la Junta de Sanejament, la partida destinada a estudis i treballs tècnics i altres despeses diverses és de 81,5 milions, i la de reunions i conferències i pro-

paganda del que fan és de 23,3 milions; treguin-ne vostès les conclusions.

Aquestes despeses en publicitat i propaganda, a l'igual que les esmerçades en estudis i treballs tècnics, són una mostra d'irracionalitat en tot el pressupost del Departament, que en preveu 213 en el primer cas i 89 en el segon, sense comptar les entitats i les empreses dependents. Però és que si ens fixem en la Direcció General del Medi Ambient, resulta quasi esgarriós, ja que preveu 170 milions de pessetes en publicitat i propaganda, sense oblidar els 50 milions que preveu la Junta de Residus, que en fan un total de 220 milions. El mateix passa amb «estudis i treballs tècnics» la Direcció General, 10 milions, i la Junta de Residus, 15; en total, 25, i també 33 milions per a reunions i conferències. Unes despeses més que dubtoses, si tenim en compte la plantilla de tècnics del Departament, que alguna cosa deuen fer en el tema dels estudis i treballs tècnics, i ara amb més temps, perquè sembla que els estudis estan tots fets pel que fa a les ubicacions previstes en el Pla de Residus Industrials, ja que el mateix President de la Generalitat diu que, malgrat la tramitació parlamentària, aquestes ubicacions previsiblement no canviaran, perquè s'han estudiat i analitzat totes les possibilitats alternatives.

S'han adonat les senyores i els senyors diputats que les despeses de publicitat i propaganda de la Direcció General del Medi Ambient equivalen al 30% del total de la seva inversió i al 5% del conjunt de la Direcció General i de la Junta de Residus? Això, si tenim en compte tan sols el capítol 2, de despeses de béns corrents i de serveis, que és on sempre hem vist assignada aquesta despesa de publicitat i propaganda, però enguany —i suposo que se n'hauran adonat amb la mateixa estranyesa que tots nosaltres— veiem que també apareix —no sé si dissimuladament— una consignació de 330 milions de pessetes sota l'epígraf «Informació problemàtica de residus industrials», en el capítol d'inversions de la Junta de Residus. Des de quan és una inversió la despesa en informació o en publicitat?: 330 milions que hem de sumar als 220 ja esmentats anteriorment; total, 550 milions.

És que necessitem gastar aquest volum desmesurat de recursos en publicitat i propaganda per vendre un producte que ha estat mal elaborat i que s'ha demostrat que no agrada el client? És que hem de pagar tots els ciutadans de Catalunya una operació d'imatge que amagui i dissimuli la seva inoperància, ineficàcia i manca de capacitat per elaborar, exposar i tirar endavant un pla que sigui acceptat per la societat civil? Si tot això ho traslladàvem a l'empresa privada, de ben segur que amb aquests resultats i aquest pressupost els seria rebutjat per qualsevol consell d'administració mínimament coherent, i, en l'empresa pública, en l'Administració, potser s'arriba a conclusions més extremes si, malgrat tot, si malgrat els 550 milions que posaran a les seves mans per vendre el producte, no són capaços de fer-ho.

Què més fa o farà el Departament i la seva Direcció General del Medi Ambient si sembla concentrar-se tot en el Pla de Residus Industrials i s'obliden altres grans temes, com, per exemple, la no-aprovació del Pla d'Espais d'Interès Natural, que permet, entre altres coses, la proliferació de les extraccions a cel obert, en paratges d'interès o de protecció natural, com poden ser les marbreres dels ports de Beceit, per citar algun cas?

També podem parlar del Pla de Residus Sòlids Urbans, al

qual es destinen 500 milions de pessetes, però sense que haguem trobat, enlloc del pressupost i dels seus annexos, on, com i quan s'invertiran. Potser és que no es pot concretar o que no ho poden concretar per manca de planificació, i aniran, com és habitual, improvisant sobre la base de les peticions que ajuntaments i consells comarcals facin demanant col·laboració.

Tots aquests serien també prou arguments per justificar la presentació de les nostres esmenes a la totalitat del Departament de Política Territorial i Obres Públiques, però és que, a més a més els voldria recordar les previsions inversores d'enguany, contingudes en el bloc de programes que la Junta de Residus ha formulat, d'acord amb el Pla Director per a la Gestió dels Residus Industrials, un pla i un programa del qual —els ho recordo— el Govern i el Grup que l'hi dona suport n'estan orgullosos i convençuts de la seva operativitat i eficàcia.

Aquests programes preveuen 500 milions en l'estímul a actuacions preventives en origen; aproximadament 300 milions, d'un total 600, en el de promoció d'equips per al tractament *in situ*; 50 milions en el desenvolupament tecnològic i assessorament tècnic; uns 500 milions en el bàsic de gestió —abocadors, plantes de tractament físico-químic i incineradora—; 100 milions en el de tractament i eliminació d'olis usats, i 540 milions en el programa de restauració d'àrees contaminades. Doncs bé, com els deia, volia recordar les previsions d'enguany i també vull demanar-los que tinguin l'amabilitat de mirar d'identificar-les en el pressupost i annexos que se'ns han presentat i que ara tractem. De ben segur que ho aconseguirem, malgrat que determinades ubicacions, que en el programa bàsic de gestió tenen nom i cognoms, en el nexa d'inversions apareguin sota la fórmula d'«abocador o planta físico-química a l'entorn de...» Ara bé, el que no els quadraran seran els comptes, ja que la suma del que preveuen els programes de gestió puja 6.490 milions i el que apareix al pressupost són 3.665 milions, a part dels 330 previstos per informar de la problemàtica dels residus industrials. Malgrat tot, segur que ens diran que tot està estudiat, actualitzat, previst i planificat. En definitiva, per tots arguments... Sí, suposo que ens ho diran...

En definitiva, per tots aquests arguments, per totes les contradiccions, improvisacions, irracionalitats —en alguns casos— i manca de visió global d'aquest pressupost, que es converteix, per tant, en un element inoperant per redreçar un dels més greus problemes amb què s'enfronta el nostre país, el desequilibri territorial, les desigualtats entre els diferents territoris de Catalunya, que incideixen negativament en el seu nivell de benestar i que fan que s'arribi a qüestionar la utilitat de l'autonomia, per tot plegat, els demano, en nom dels diputats d'Esquerra Catalana i també del Partit dels Comunistes, el seu vot favorable per a aquest conjunt d'esmenes a la totalitat del Departament de Política Territorial i Obres Públiques.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Sabanza. El Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya? (L'I. Sr. Sánchez Ramos demana per parlar.) Té una esmena, senyor Sánchez?

El Sr. SÁNCHEZ RAMOS: Sí, senyor President, de l'Institut Català del Sòl, que no ha estat defensada pel company.

El Sr. PRESIDENT: Quin número és?

El Sr. SÁNCHEZ RAMOS: Perdoni... (Pausa.) Totes menys aquesta, és que ara m'ha agafat una mica..., la 372.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula.

El Sr. SÁNCHEZ RAMOS: Senyor President, senyores i senyors diputats, parlar sobre els pressupostos de l'INCASOL és, per al Grup Mixt —per als comunistes i per als companys d'Esquerra Catalana—, fonamental, perquè no estem parlant de xifres fredes, no estem parlant de diners, únicament; estem parlant, essencialment, d'un dret democràtic a l'habitatge que tots els ciutadans de Catalunya tenen. I nosaltres estem convençuts que aquest dret democràtic ningú, segurament, el posarà en qüestió en la discussió política, però moltes vegades les idees, les paraules se les emporta el vent, i, el que és més complicat que s'emporti el vent són les accions i, sobretot, els diners que en un moment determinat en un pressupost es veuen.

I aquest pressupost, des del nostre punt de vista, no fa possible aquest dret democràtic, perquè —permetin-me que faci alguns exemples—, perquè moltes vegades parlar de la vida és el que fa possible comprendre opinions polítiques. A l'Eixample, de Barcelona, per posar exemples propers al lloc on el Parlament està, a l'Eixample de Barcelona un pis de compra val 23 milions de pessetes, i, de lloguer, de 70 a 80.000 pessetes mensuals; a Gràcia —també un barri de Barcelona—, val 19,6 milions de pessetes —això, de compra—, i de 70 a 80.000 pessetes de lloguer mensual; a Nou Barris —un barri de treballadors, fonamentalment, de gent vinguda de fora, també fonamentalment—, un pis val 15 milions de pessetes de compra i de 40 a 50.000 pessetes de lloguer. I estem parlant de pisos no sorprenents, estem parlant de pisos de cent metres quadrats i de tres o quatre habitacions. Jo crec que aquest Parlament, mirant el pressupost de l'INCASOL, s'ha de fer una pregunta, i és si hi ha capacitat adquisitiva o possibilitat d'accedir a un habitatge d'aquestes característiques per al conjunt dels treballadors, per al conjunt de les persones, dels homes i les dones que estan vivint a Barcelona o estan vivint a Catalunya, perquè els preus, a partir de tota una sèrie de fenòmens —entre ells, també el de les Olimpíades— estan pujant arreu de Catalunya i, sobretot, en el cinturó industrial. En percentatges, prop del 20%, 20 o 25%, són els preus menys a l'entorn de la ciutat de Barcelona.

Jo crec que hi ha una altra dada que també és important de situar aquí, perquè si jo crec que és cert que no hi ha capacitat adquisitiva per comprar un pis d'aquestes característiques, hi ha una altra via, que és la de demanar un crèdit o un préstec a un banc o una caixa. Però el problema és que un crèdit de quinze a vint anys, si les dades que m'han donat no són incorrectes, val del 15 al 17%. Si, a tot això, s'afegeix una mica els salaris que en aquests moments estan tenint els treballadors, estan tenint la gent que viu del seu treball, haurem d'arribar a una conclusió, i és que el problema de l'habitatge s'anirà convertint, de mica en mica, en el gran problema de la societat catalana, i que segurament algunes coses que hem viscut als nostres carrers, però encara no d'una forma exagerada —però que surten a la televisió—, com a Nord-amèrica, a les grans ciutats nord-americanes o a altres societats, es veuen milers i milers de famílies al carrer, vivint al carrer.

I aquest és un problema que ens l'haurem de plantejar amb molta seriositat, i hem de preguntar-nos per què la construcció d'habitatges s'ha convertit en una de les inversions més especulatives, més important del nostre país, i des de la Generalitat no es fa res per aturar-lo —des del nostre punt de vista, almenys. I crec que està molt lligat a una idea, i és que la taxa de benefici,

la taxa d'enguany —si tampoc m'han donat les dades equivocadament— està a prop de l'11% anual, i que això connecta, aquesta facilitat que el sector especulatiu de la construcció està tenint, connecta, d'una forma molt clara, amb la política neoliberal que el Govern de Convergència i Unió practica i comparteix.

I nosaltres pensem que aquesta no és la via, que és necessari plantejar, amb molta seriositat, que aquest repartiment del pastís que estan representant per al sector privat aquests guanys s'hauria de modificar i plantejar-se'n la modificació. Es tracta, en definitiva, des del meu punt de vista, d'acceptar o no una dita que es diu al lloc on jo vaig néixer, a Màlaga, que es diu: «Si se trata de vivir del sudor de nuestra frente o del sudor del de enfrente». I jo crec, senyores i senyors diputats, que el Govern de Convergència i la impossibilitat d'aquest Parlament de modificar aquest pressupost el que faran és consolidar aquesta idea, i és que hi ha gent que no està vivint de la seva suor, del seu treball, sinó que estan vivint de la suor de la resta de les persones.

Però és que, a més, hi ha un altre tema preocupant per a nosaltres, i és que aquesta necessitat d'habitatges va acompanyada de l'existència d'habitatge no ocupat. Si les dades tampoc són incorrectes, sabem que a Barcelona hi ha 80.000 habitatges no ocupats, que tenen propietari, que no estan llogats i que no s'hi fa res..., bé, suposo que sí que s'hi fa alguna cosa, i és esperar que els preus pugin: això és el que s'està fent. I la Generalitat tampoc fa res en aquest tema.

I mentre tot això passa, hi ha un element que per a nosaltres també és molt significatiu, i és que, dels habitatges nous que es fan, només el 5,5% tenen promoció pública —i és possible que aquestes dades també siguin equivocades, però són les que jo tinc—, i això és molt poc.

Els comunistes —i d'una manera compartida amb els companys de l'Esquerra Catalana— partim d'una idea, i és que el problema de l'habitatge solament té solució a partir d'avançar en la direcció d'una política de municipalització del sòl. I, al mateix temps, la creació d'un banc de sòl públic que, per la seva importància, tingui capacitat de regular el mercat de preus. I miri si sóc moderat, perquè estic dient que reguli el mercat de preus; encara estic situat a la societat que coneixem, perquè, segurament, si fos possible, no es tractaria únicament de regular el mercat a partir de la creació d'un sector d'aquestes característiques, sinó que es tractaria de la municipalització del sòl i de plantejar una perspectiva de promoció d'habitatges de caràcter públic amb uns preus perquè els treballadors, les capes populars, hi poguessin accedir. Perquè, en definitiva, aquesta idea, encara, en el mateix sistema que estem tindria la capacitat de limitar l'especulació i l'excés de beneficis que les empreses constructores, fonamentalment, però els intermediaris també, estan tenint en aquest moment.

Es tracta, en definitiva, des del nostre punt de vista, de regular el mercat de tal manera que el preu de l'habitatge estigui en consonància amb la capacitat adquisitiva de les famílies; possiblement això és una utopia en aquests moments, però aquesta utopia, tard o d'hora, la demanaran cada vegada més ciutadans del nostre país i s'haurà de fer una realitat, perquè seria molt trist que la societat catalana comencés a veure el que aquests dies està apareixent a la televisió, del que passa a Nova York o a altres ciutats. Ja dic: milers i milers de persones vivint al ca-

rrer perquè no tenen capacitat adquisitiva per tenir un pis, i una part molt important d'aquesta gent té feina, no és que estiguin aturats: treballen i tenen un salari, però aquest salari no els possibilita accedir a un habitatge als preus que en aquests moments té.

És per totes aquestes idees, i perquè entenem que amb el pressupost de l'INCASOL aquest objectiu no es planteja, que hem plantejat el retorn al Govern del seu pressupost.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Sánchez. El Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya manté set esmenes; per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Saura.

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor President. L'esmena que fa referència a la Junta de Residus, la defensarà el Diputat Víctor Gimeno posteriorment. La resta, les defensaré en la meua intervenció.

El nostre Grup parlamentari, quan va fer l'esmena a la totalitat al Pressupost, de retorn, va definir amb quatre paraules, al nostre parer, el que per nosaltres eren aquests Pressupostos. Vam dir que eren uns pressupostos socialment insolidaris i territorialment desequilibradors. Avui estem davant d'un seguit d'esmenes a la totalitat que el nostre Grup planteja en relació amb els temes d'ordenació territorial, i crec que, possiblement —des del nostre Grup polític creiem—, aquesta esmena a la totalitat en els temes de política territorial, possiblement, al nostre parer, és la més justificada, on tenim més clar que cal presentar una esmena a la totalitat. Jo deia, en el debat de totalitat, que parlar avui de política territorial a Catalunya es pot fer amb una certa perspectiva, amb la perspectiva que donen deu anys d'exercir des del mateix Govern la política territorial. I des d'examinar avui la situació territorial de Catalunya i més enllà, fins i tot, de veure-la, de poder llegir, estudiar estudis que s'han fet des d'algunes administracions públiques, però des d'algunes administracions privades.

Hi ha un element de coincidència en tots aquests estudis —que viatjant per Catalunya un també n'és conscient— que és l'increment dels desequilibris territorials. És a dir, avui Catalunya està més desequilibrada que fa deu anys; més de la meitat de Catalunya està en un procés creixent de despoblament i, dintre de l'àrea metropolitana, la diferència entre el que podríem dir «perifèria» i «centralitat» de Barcelona s'incrementa. Aquest és un diagnòstic —hi insisteixo— no nostre, és un diagnòstic que fan avui tots els estudis que comencen a existir a Catalunya, i nosaltres l'any passat ja vam dir, en l'esmena de Política Territorial, i ho hem repetit a l'esmena de retorn aquest any, que en la política territorial del Govern no existeix un fil conductor que integri les diverses actuacions en el territori. I no existeix perquè no s'ha volgut fer; és a dir, aquest Govern, com després m'hi referiré, ha tingut mitjans, temps, suport polític suficient per tirar endavant una ordenació, un pla territorial de Catalunya que, d'alguna manera, integrés, definís, «prioritzés» les diverses actuacions territorials. Això no ha estat així i en aquests moments estem assistint, a Catalunya, a una política territorial que jo qualificaria dels «bolets» que surten ràpidament: un abocador per aquí, una incineradora per allà, de cop i volta ens fa falta aigua, de cop i volta no hi ha habitatges... És a dir, tot un seguit d'esclats, de reivindicacions que no estan recollides, i sense cap planificació.

He de dir que hi ha dos aspectes positius, a parer nostre. Dos

aspectes positius, en relació amb la política territorial. El primer: nosaltres vam insistir, vàrem insistir l'any passat en la necessitat que el Pressupost d'inversions d'aquest Departament fos un pressupost que s'incrementés notablement. Aquest any, enguany, el Pressupost d'inversions de Política Territorial s'ha incrementat en relació amb l'any passat i, per tant, aquest és un element positiu. Al nostre parer encara insuficient, però positiu. I he de dir que aquest any s'ha intentat abordar —des de la nostra perspectiva, malament, però com a mínim s'ha tingut la valentia política d'intentar abordar— dos temes: el tema de l'aigua i el tema dels residus. Això, les nostres opinions polítiques en relació amb les dues lleis d'aigües i el processament de residus són públiques, conegudes per tots vostès, no coincidim en moltes de les qüestions, però reconeixem —reconeixem— que, com a mínim, després de bastants anys, s'han intentat afrontar aquests dos problemes. Jo intentaré, per abonar la nostra demanda, la nostra petició de retirada d'aquest pressupost, quatre o cinc polítiques sectorials —habitatges, transports, medi, carreteres, aigües—, per acabar, finalment, parlant del Pla Territorial de Catalunya com a bases en les quals nosaltres sustentem la nostra posició per demanar la retirada d'aquest Pla.

Primera política important: la política d'habitatge. Les senyores i els senyors diputats saben que, del 84 al 87, hi va haver un pla quadriennal que va significar la construcció a Catalunya d'una mitjana anual de 1.475 habitatges, política que també va ser qualificada, des de molts sectors socials i des del nostre, d'insuficient, però, des de l'acabament del Pla Quadriennal 1.987 fins ara, de fet hem assistit pràcticament a la desaparició de la política d'habitatge. Quins són els elements que indiquen això? La desaparició de la promoció pública d'habitatge —com després m'hi referiré—, la disminució, pràcticament també, camí de la desaparició dels habitatges de protecció oficial, amb una qüestió més greu: avui, els habitatges de protecció oficial van destinats, en molts casos, als sectors no menys poderosos o amb menys poder econòmic de la societat, i avui, a Catalunya, també el sector dels habitatges de protecció oficial està sotmès a un frau importantíssim, que nosaltres, en alguna iniciativa parlamentària posterior a aquest debat, portarem al si d'aquest Parlament. Tenim un parc privat d'habitatges en un procés creixent de degradació; hi ha una inexistència d'oferta del sector privat per als sectors amb menys recursos econòmics, i l'especulació i l'increment dels preus de l'habitatge situen avui la gran part de la població en la impossibilitat d'accedir a un dret com és el de l'habitatge. Si vostès volen xifres, els diré que el 1984 es van construir 1.792 habitatges de promoció pública —totes aquestes dades són dades editades per la Conselleria o respostes a preguntes fetes a la Conselleria—, que l'any 88 se'n van fer 1.014 i que l'any 89 se'n van fer 200 i escaig. I, recentment, el Director General d'Habitatge comunicava a la Federació de Municipis, en definitiva, que calia donar pràcticament per extingida la política de promoció pública d'habitatges. Si mirem què ha passat amb els habitatges de protecció oficial, la sèrie és semblant: el 84, 15.000 habitatges; el 89, 6.000. I si mirem què ha passat amb els habitatges lliures, de promoció lliure, veurem que el 84 se'n van fer 15.000, i el 89, 32.000. És a dir, el que ha passat ha estat la desaparició de l'habitatge de promoció pública, una disminució importantíssima dels habitatges de protecció oficial, i un increment —que pràcticament és de més del 100%— d'habitatges lliures.

He de dir que les mateixes dades del Departament de Política Territorial i Obres Públiques, en un estudi sobre l'explotació dels visats d'obres arran de les dades que facilita el Col·legi d'Aparelladors, els habitatges de promoció pública de l'any passat van ser —en relació amb el conjunt d'habitatges— del 0,5%. No vull estendre'm, perquè totes les senyores i els senyors diputats ho tenen clar, sobre els efectes de l'encariment del preu del sòl i de l'especulació. He de dir que les causes de l'encariment, la situació d'especulació, no és..., té moltes causes i en té molts, de responsables; seria injust dir que les causes i les responsabilitats estan, totes, en el Govern de la Generalitat. Ara bé, el nostre Grup sí que vol dir que el Govern de la Generalitat n'és un responsable importantíssim en aquest cas, en la mesura que no ha fet ni política de sòl ni política d'habitatge, i el nostre Grup vol deixar clar que fer política d'habitatge implica, fonamentalment, dues decisions polítiques: fer política d'habitatge vol dir fer política a llarg termini. No existeix política d'habitatge a curt termini; cal fer política d'habitatge a llarg termini, i qualsevol Govern que intenti plantejar-se una política d'habitatge, ha de fer un esforç inversor important: aquests són els dos elements fonamentals de qualsevol política d'habitatge. I en aquest pressupost no existeix ni una sola dada de política d'habitatge a llarg termini, no existeix, i no existeix un esforç inversor important, i és en aquest sentit que, en relació amb aquest tema, rebutgem la política d'habitatges a què se'ns porta. Se'ns porta a una política d'habitatges a un any vista, amb una dotació de 3.700 milions per a promoció pública o promocions especials —caldrà veure-ho—, i jo els vull donar algunes dades. Pressupost d'un bilió de pessetes..., el tema d'habitatge, sens dubte, el tema..., un, un dels temes més importants i greus a Catalunya...: promoció pública d'habitatge, 3.700 milions de pessetes, però la partida de publicitat i propaganda del Govern puja a 1.000, o la partida d'exposicions puja a 1.700. És a dir, estem davant un govern que es gasta pràcticament el mateix en exposicions, publicitat i propaganda que a fer promoció pública d'habitatges. Aquesta és una dada important a retenir.

I estem veient com la política de l'INCASOL és una política que hipoteca a llarg termini una política d'habitatge, si és que es tingués intenció de fer-la per part del Govern. Per què? Perquè estem assistint com l'INCASOL s'està venent terrenys; aquest any l'INCASOL té un pressupost, si no recordo malament, de 20.000 i escaig milions de pessetes. Bé, n'hi ha 14.000 que són ingressos de venda de terrenys. És a dir, l'INCASOL no fa una política de posar sòl públic per a habitatges, sinó que el que molts casos fa és: compra terrenys, els té uns quants anys i els torna a vendre; és una font de finançament. I aquest any en el pressupost de l'INCASOL tenim 14.000 milions de pessetes com a alienació de determinat sòl.

El nostre Grup, de veritat, creu que la política d'habitatge hauria de ser avui a Catalunya una de les dues o tres polítiques fonamentals des del punt de vista de política territorial. El nostre Grup possiblement, només per aquesta raó, per una raó que qualsevol política territorial no situés en primer terme la construcció de promocions públiques d'habitatge, prendre mesures per tal de facilitar habitatges de lloguer, demanaria el retorn de qualsevol pressupost de política territorial. Però en tenim molts altres, de temes.

Segon tema, transports. L'any 89 el pressupost de la Direcció General de Transports era de 12.033 milions. L'any 90,

12.700. Hi ha hagut un increment del 6%. Les senyores i els senyors diputats recorden perfectament que l'increment d'aquest pressupost, del conjunt del pressupost està situat per sobre del 20%, del 21,2 o el 21,3%; transport creix un 6%. El nostre Grup va dir l'any passat i torna a dir aquest any que aquest pressupost per transport és totalment insuficient, i creiem que la política territorial avui a Catalunya, amb les condicions territorials de Catalunya, ha de complir fonamentalment dos objectius; és un element de reequilibri territorial i és un element d'increment de qualitat de vida. Avui hi ha multitud de ciutadans que viuen a ciutats que no tenen determinats serveis, determinades ofertes lúdiques i que han fet possible que tots els ciutadans de Catalunya tinguin accés a determinades àrees de centralitat per tal de gaudir d'aquelles ofertes que les àrees de centralitat donen. No vull insistir en exemples que he posat en altres intervencions, però avui hi ha moltes ciutats..., l'altre dia estava a Sant Vicenç dels Horts; en faria un exemple, d'una ciutat que per a una gran part de les seves necessitats de serveis lúdics ha d'anar a Barcelona, amb uns problemes de transport importantíssims.

Jo els deia que aquest pressupost de transport és insuficient, els deia que el pressupost de transport només és de 12.700 milions de pessetes, però voldria anar una mica més enllà: què es fa amb aquests 12.700 milions de pessetes? 489 per a programes per a viatgers per carretera —en la memòria del Pressupost no he estat capaç de trobar més especificació de què volia dir això—; hi ha una partida de programes per a viatgers per carretera, i 1.800 milions de pessetes per al metro, fonamentalment per acabar una obra de prolongació del metro de Santa Coloma que fa dos o tres anys que havia d'estar acabada, i 9.000 milions de pessetes per a Ferrocarrils de la Generalitat. És a dir, dels 12.000 milions de pessetes de transport d'aquest Govern, en van 500, aproximadament, per a transports per a viatgers per carretera; 2.000, aproximadament, per a una prolongació del metro a Santa Coloma, que havia d'estar feta fa dos anys, i 9.000 a Ferrocarrils de la Generalitat.

La pregunta seria: algú pot creure, coneixent Catalunya, que la política de transports de Catalunya, el 80% dels diners de transports a Catalunya ha d'anar destinat només a Ferrocarrils de la Generalitat? Del conjunt de Catalunya, de les coses que cal fer des del punt de vista de transports, si només ens gastem 12.000 milions, cal gastar-se 9.000 milions en aquesta empresa? No els vull donar les xifres de viatgers de ferrocarrils. Quan estic dient això no estic dient que pràcticament tot —i després ho explicaré— aquest pressupost de ferrocarrils no estigui ben invertit. El que estic dient és que això palesa la insuficiència de recursos a la política de transports. És escandalós que, de fet, el Govern de Catalunya plantegi 3.000 milions de pessetes per al conjunt de la política de transports a Catalunya, si deixem a banda Ferrocarrils de la Generalitat. No existeix política de transports; no existeix política de metros; no existeixen polítiques relacionades amb el transport entre carreteres; no hi ha cap mena..., des del punt de vista de política de transports, en relació amb què és el que s'ha de fer.

En tot cas, la política de transports de la Generalitat és «ja s'ho faran», és a dir, que la gent agafi el cotxe privat, i que la gent s'espavili. Però, més enllà d'aquest «ja s'ho faran» no existeix cap mena de política de transport.

Any rere any s'ha contestat: «no hi ha diners; no es poden

fer més coses perquè no hi ha diners per a transports». Però aquest any apareix un element que jo he insistit com a mostra que sí que hi ha diners, o que sí que es troben diners. I, segona, que aquests diners que aquest any es posen no són els prioritaris. Els ho he repetit, no m'hi estendré: hi ha una operació aquest any, per tres anys del cremallera de Montserrat, de 9.000 milions de pessetes, que estan fora d'aquests 9.000 milions de pessetes. L'altre dia el nostre Grup va votar en contra d'un aval als Ferrocarrils de la Generalitat, i el senyor Escudé em va dir, amb això que permet aquest Reglament, que jo dic: «ara és de dia» i el senyor Escudé diu: «al Sàhara hi ha molta sorra», vots a favor, vots en contra, i ja està. Això va passar l'altre dia en aquest debat. Jo vaig dir: «dels avals de la Generalitat, demanem la supressió del de Ferrocarrils perquè hi ha el del cremallera». El senyor Escudé va dir: «ja li explicarà vostè, al senyor Miquel Llugany, que vostè no vol el desdoblament de la via de Rubí-Terrassa». El senyor Escudé en aquest cas no estava dient el que diu el pressupost: el desdoblament Rubí-Terrassa té una partida de 400 milions, concreta, en el pressupost d'inversions, i no té res a veure amb aquest aval. Per tant, aquella contesta no era així.

Mirin vostès, aquest any l'annualitat, l'annualitat de pagar l'operació del cremallera, l'annualitat és superior a les inversions totals que el Govern fa en la resta de transports. És a dir, aquest Govern proposa 489 milions de pessetes per a transports de viatgers de carretera; 1.800 per al metro; 2.200 milions de pessetes. El cremallera de Montserrat significa un aval de 1.500 milions de pessetes, una partida concreta de 400 milions de pessetes en el Pressupost i altres partides a crèdit a l'empresa de Ferrocarrils de la Generalitat.

Per tant, estem davant d'una política tradicionalment insuficient en el tema de transport, que no existeix política. Jo espero —suposo que serà molt esperar— que en alguns temes d'aquests el Govern avui expliqui la seva política. Jo he insistit en el tema del cremallera perquè està en el Pressupost. Algú deia, el senyor Escudé em deia: «és que vostè té una obsessió amb això». Jo dic: «no és que és una obsessió meua; és que és un escàndol», perquè a més estic segur que no és una il·luminació celestial; serà una indicació, en tot cas, d'altres característiques; però tampoc serà una il·luminació celestial. Estem davant d'un escàndol de política de transport. Però el pitjor és el doble discurs; quin és el doble discurs? Que el Govern, no només fa això, sinó que és incapaç de sortir aquí a defensar això. Perquè, senyors de la majoria, si vostès no volen invertir en metros —com no inverteixen—, si no volen fer el sistema integrat de tarifes —com no fan—, si no renoven cap mena de pla de transport i el que fan és que l'única operació de transport que ens plantegen després de quatre, cinc anys és fer el cremallera, surtin aquí i tinguin la valentia de dir que aquesta és la seva política. I això és el que no fan. No ho fan en transport, però no ho fan en habitatges.

El senyor Pujol, en el discurs d'investidura, va dir: «aquest any farem política per a joves, habitatges per a joves i per a vells». L'altre dia, a una esmena del Grup Socialista, un diputat de la majoria, per rebatre aquesta esmena, que era el discurs del senyor Pujol, va dir: «vostès volen fer ghettos»; això va passar dijous o divendres en aquest Parlament. És la política del doble discurs. Més ben dit: és diu una cosa, se'n fa una altra, i a l'hora d'explicar i de defensar aquesta política no es pot fer. Perquè

vostès avui no poden dir a la societat catalana que volen fer inversió nova només en el cremallera; no ho poden fer. Sortiran aquí; em diran —espero— actuacions petites de Ferrocarrils; no sé què més diran, o en tot cas..., el senyor Escudé, l'altre dia, la resposta que em va donar va ser aquesta: «escolti, vostè el que no vol és el de Rubí-Terrassa», no hi ha torn de rèplica i votació. (*Remor de veus.*)

El tema del medi. Ara fa, demà passat, demà passat farà un any just que va sortir publicat en el *Diari Oficial de la Generalitat* el Pla Especial d'Interès Natural. El 17 de maig de 1989 el DOGC publicava el Pla Especial d'Interès Natural. Els he de dir que ens ha desaparegut de l'escena catalana aquest Pla. (*Remor de veus.*) Ja sé que algun diputat de la majoria, o el senyor Conseller, deu dir que està en un calaix, que s'està estudiant. Hi va haver un termini d'informacions; es va presentar com un pla urgent, ràpid. El nostre Grup hi va fer tot un seguit d'allegacions, o de preocupacions —algunes d'elles jo els ho diré ara en relació amb aquest Pla—; els dèiem que hi havia una escassíssima predisposició a destinar recursos per a la protecció d'aquests espais i que fins i tot aquest Pla era reticent a crear parcs naturals en temes tan importants com les Gavarres, el Montsec, el Montsant, els Ports de Tortosa. Els dèiem que hi havia modificacions injustificades documentalment d'espais que ja tenien alguna figura de protecció, i els parlàvem de Banyoles, els parlàvem dels aiguamolls de Pals; o de la modificació de determinats límits d'espais protegits de la Diputació de Barcelona. Els dèiem també que en determinats espais hi havia criteris exclusivament cartogràfics per a la limitació dels espais naturals, i que nosaltres pensàvem que, a part dels criteris cartogràfics, n'hi havia altres de criteris, ecològics, biogeogràfics. Els dèiem que no hi havia en aquesta proposta de pla especial d'interès natural una programació en el temps ni una dotació de recursos. Els dèiem que en determinades operacions hi havia una supeditació a interessos immobiliaris: Pals, el delta de l'Ebre, els exemples més «frapants». I els dèiem que calia una especificació de figures concretes de protecció en determinats indrets geogràfics d'aquest Pla. I, en tot cas, la principal crítica que els fèiem era que aquest Pla tenia una indefinició total de com es pensava tirar endavant.

Bé, aquestes van ser les alegacions que nosaltres vam entrar per registre a la Conselleria; però van haver-n'hi altres, d'allegacions. I el que ha passat en el Pla d'Espais d'Interès Natural —i amb molt de gust, si hi ha una explicació en sentit convincent, jo retiraria aquestes paraules— (*remor de veus*), el que ha passat és que determinats propietaris afectats o possiblement afectats pel Pla d'Espais d'Interès Natural han fet les suficients pressions perquè aquest Pla quedi totalment congelat i aturat. I allò que havia de ser un instrument per protegir determinades zones d'interès natural a Catalunya avui dorm en un calaix davant de les pressions importants de propietaris de Catalunya. I portem un any i no se sap què passa amb això. Però mirant el Pressupost, mirant avui què diu el Pressupost que se'ns presenta en relació amb allò que el mateix Conseller va dir que era un tema cabdal per a la protecció de l'interès natural, jo he trobat dues partidetes del PEIN, que parlin del PEIN; que parlen de projectes de desenvolupament del PEIN, amb 20 milions de pessetes. I si vostès repassen el pressupost de la Direcció General de Medi Ambient —el pressupost d'inversions—, i miren les partides que hi ha, de veritat és que ens fa vergonya. Els en

vaig a llegir algunes: adquisició de sòl i espais naturals, 10 milions; restauració i rehabilitació de sòl, 20 milions; actuacions a aigües marines i platges, 5 milions; treballs i inversions a parcs naturals, 5 milions; altres inversions en espais naturals, 5 milions. Aquesta és la inversió en relació amb el medi que se'ns proposa. I, mentrestant, el Pla d'Espais d'Interès Natural aturat.

Però els vull dir més. Mentrestant, fa molt pocs dies el Ministeri d'Obres Públiques ha publicat un estudi voluminós, important, que diu que en la dècada dels vuitanta a Catalunya, Catalunya és en contaminació el número u d'Espanya. (*Remor de veus.*) Ministeri d'Obres Públiques, en un estudi rigorós que, fins i tot, alguns mitjans de comunicació se n'han fet ressò fa un mes o dos mesos.

Assistim a com, per salvar algun patrimoni natural de Catalunya, s'ha de portar al jutjat, el tema de Pals n'és un. Fa dos o tres mesos l'ajuntament de Pals, amb el consentiment i l'aprovació del Govern de la Generalitat, aprovava, va tirar endavant, un pla d'urbanització que, a parer nostre i d'Esquerra Republicana, anava en contra de la protecció d'un espai natural. Ho vam haver portar al jutjat, ho hem guanyat, però ha estat el jutjat qui ha dit que calia protegir això, no ha estat el Govern; el Govern havia dit el contrari, que s'urbanitzés en aquesta zona. Per tant, tercer motiu important des del nostre Grup parlamentari per a retorn d'aquesta esmena: la política del medi. Intentaré anar molt ràpid en dues o tres qüestions abans d'entrar en el pla territorial.

El tema de les carreteres, l'any passat amb l'esmena ja a la totalitat d'aquest Departament, vaig intentar parlar a bastament d'aquest tema; no ho faré, ho faré ràpidament aquest any. Dir que la gran crítica del pla de carreteres és que ningú, ningú de vostès —n'estic convençut, no sé si el senyor Conseller, possiblement ell sí que ho sap perquè ho hauria de saber— sap a què respon, a quins criteris responen les carreteres que es diu que es faran ara. Per quina raó? Perquè es va fer un pla de carreteres que deia que cada any, com a mínim, hi hauria d'haver en inversió nova 12.000 milions de pessetes i que caldria programar-ho. Què vull dir amb «programar-ho»? Programar-ho i prioritzar-ho, i com que no existeix pla territorial, què és el que determina que es fa una carretera i no una altra? Qui ho sap, això? En quin nivell de compliment d'allò que deia el Pla de carreteres estem? Qui ho sap, això? Quines són les prioritats que impulsen una política de carreteres a Catalunya? Aquestes preguntes no se saben, no es contesten, no es diuen perquè no existeixen. En tot cas, repassant polítiques concretes en el conjunt de la política de carreteres sí que hi ha qüestions que indiquen alguns dels fils conductors que nosaltres, el nostre Grup planteja en l'esmena a la totalitat: manteniment de l'Administració local, privatització dels recursos. Per exemple, política de subvencions, capítol 4. Hi ha 40 milions de pessetes a les corporacions locals per a neteja de neu de les carreteres; el conjunt dels ajuntaments de Catalunya reben 40 milions de pessetes per netejar les carreteres de neu. Saben vostès quants en reben les estacions d'esquí per netejar de neu els seus accessos?: 180. És a dir, les empreses d'esquí reben més de quatre vegades més diners per netejar la neu que els pobles de Catalunya, no hi estem d'acord. Eh, no estem dient, evidentment, que no s'hagi de fer una política que signifiqui facilitar l'accés a les estacions d'esquí, però no estem d'acord amb una política que en la política de subvencions reparteix quatre vegades més

diners a les empreses privades que es beneficien de l'explotació d'esquí que el conjunt de pobles de Catalunya per netejar les carreteres.

Política d'inversions, capítol 4, som davant del mateix, veiem que hi ha inversions importants en estacions d'esquí: Port del Comte, Vaquèira-Beret, i no es pensa mai que molts d'aquests pobles, al voltant fins i tot d'aquestes estacions d'esquí, no tenen ni carreteres asfaltades. És a dir, hi ha inversions importants en aquestes estacions d'esquí i no hi ha un pla sobre què fer per asfaltar determinats camins de pobles de muntanya que no tenen carretera.

Política de transferències de capital. Bé, hi ha una transferència també a empreses privades 50 milions a Boí i Taüll, 492 a l'empresa concessionària del túnel del Cadí, i el 73% de les transferències de capital en carreteres van a les empreses privades, no vull fer la llista més llarga de dades.

Penúltim tema, Junta de Sanejament, i molt ràpid. L'any passat el nostre Grup va dir en aquest mateix debat, parlant de política territorial, que la Junta de Sanejament feia una gestió fatal, que no se sabia exactament què és el que feia, que hi havia ajuntaments que cobraven diners i hi havia diners i no s'havien fet les obres; se'ns va dir que no. En la discussió de la Llei d'Aigües, el nostre Grup plantejà una esmena que impossibilitava que la Junta de Sanejament recaptés el cànon de l'aigua. Crec recordar que va ser el senyor Masó —crec recordar-ho— que em va dir: «això que la Junta de Sanejament no gestiona bé ho dirà vostè, però nosaltresensem el contrari». El problema és que ara, des del debat de l'any passat i des del debat d'aigües hi ha una cosa nova, hi ha un informe de la Sindicatura de Comptes, de la Junta de Sanejament dels anys 84, 85 i 86, aquest informe demostra diguem-ne —no trobo el qualificatiu— quina és la gestió tan horrible de la Junta de Sanejament. Mirin, l'any 86 els romanents de tresoreria de la Junta de Sanejament van ser de 7.898 milions de pessetes, això no ho diu el Grup d'Iniciativa, això sí que ho diu la Sindicatura de Comptes, és a dir, s'està dient que no hi ha diners per fer inversions en sanejament, es contracten crèdits, hi ha diners per disposar i no es gestionen, amb valor de pràcticament 8.000 milions de pessetes, any 86. L'any 88 hi ha hagut 3.000 milions de pessetes. L'Informe de la Sindicatura de Comptes en relació amb la gestió de la Junta de Sanejament fa un reguitzell de la gestió dolenta i del desaprofitalment dels recursos que hi ha hagut l'any 84, l'any 85 i l'any 86 i, aquest any, el pressupost que se'ns planteja des de la Junta de Sanejament és un pressupost que no se sap què passa amb aquests diners, en definitiva, del 83 al 84, 4.900 milions; del 85, 2.600; del 86, 3.151; dades totes de la Junta de Sanejament, diners dels quals no s'ha disposat i suposo que tots vostès convindran amb mi sobre la necessitat de fer operacions de sanejament, i, avui, en el pressupost que se'ns planteja de la Junta de Sanejament, ni es planteja la necessitat de fer un increment de l'esforç d'inversió, perquè existeixen diners, ni se sap, un cop més, exactament quines són les obres importants a fer.

L'últim tema a què em volia referir és el Pla territorial de Catalunya, perquè tots els grups hem insistit repetidament que sense pla territorial de Catalunya és impossible determinar quina és la política territorial, tot: fer les carreteres, determinar operacions de sanejament, fer promocions públiques d'habitatge, depèn de la concepció, del disseny territorial que un faci. Si un diu la nostra intenció és que els sis milions d'habitants vis-

quin al voltant de Barcelona, hi ha un determinat tipus de política territorial; si un pensa el contrari, hi ha una altra concepció diferent. Jo m'he entretingut molt poc, per sobre, a mirar alguna història parlamentària —em perdonaran perquè jo sóc parlamentari des de fa molt poc— en relació amb aquest tema, i em permeteran que els ho expliqui molt ràpidament: l'any 81, la Comissió de Política Territorial aprovà un esquema i les directrius del Pla territorial, per unanimitat; hi havia molts objectius a aconseguir, jo en vull destacar dos que consten en les resolucions que es van aprovar: el primer era la planificació com a instrument de equilibri territorial i el segon, important, era la planificació de l'ordenació territorial, era on s'havia d'aconseguir una racionalització en el creixement econòmic. Dos anys després, el Parlament aprovà, per unanimitat, una llei de política territorial, el novembre del 83, que deia que en sis mesos s'havien de desplegar determinats aspectes; el maig del 84 s'havien d'haver desplegat. Això no es va fer i hi van haver motius i hi van haver diverses iniciatives parlamentàries, em sembla que excepte d'un grup, de tots, de la resta de tots els grups parlamentaris que reclamaven al Govern què passava amb això. Jo els vull llegir un parell de paràgrafs d'una interpellació, me les he llegides totes, crec que la que va fer el senyor Esteve Tomàs i la contesta són les més significatives per al tema que ens interessa avui. El senyor Esteve Tomàs, el 9 de maig del 86, deia al senyor Conseller —Bigatà, en aquell moment— deia: «Escolti, si no despleguen vostès això, que ja ho haurien d'haver desplegat», dic ara textualment, diu: «ens podem trobar», deia el senyor Esteve Tomàs, «que si aquesta Llei arriba, com sembla, per les dades que jo he calculat, cap a l'any 88 o 89 és quan es farà aquesta Llei i evidentment ja serà una llei estèril i inútil i segurament impotent per posar ordre al caos establert al llarg d'aquests 8 o 9 anys». El senyor Bigatà, no llegeixo literalment el que diu, però sí que ve a dir: «Escolti, estigui tranquil, que d'aquí a molt poc ho farem. I a la moció subsegüent, fins i tot, el senyor Pont —suposo que és el senyor Ferran Pont— li diu al senyor Esteve Tomàs: «Escolti, no es preocupi que hem fet un decret», al qual després em referiré, «hem fet un decret ara que diu que, com a màxim, això són dos anys», i, per tant, el decret, textualment, el senyor Ferran Pont diu: «en aquest decret hi ha previst un termini de dos anys per a la preparació d'aquest pla general, dos anys per a la preparació», i continua intentant tranquil·litzar el senyor Esteve Tomàs, que es posi tranquil i tal. Aquest Decret es va fer el febrer del 85 i el febrer del 87 acabava el termini d'això, però el 20 de febrer del 87 va sortir un altre decret que deia que es prorrogava fins a l'agost del 88, això. Jo he perdut ja la pista d'on som, és a dir, no he estat capaç de localitzar més decrets, no ho sé, eh? En tot cas, mentrestant, passa una cosa important en aquest Parlament, s'aproven les lleis d'ordenació territorial, i en una es diu que una peça clau de l'ordenació territorial és el Pla metropolità, el Pla de la regió barcelonina, i es crea una comissió —això va ser a l'any 87— es crea una comissió que s'ha vist dues o tres vegades, que no ha fet res i que, recentment, recentment, des de la Conselleria de Política Territorial, s'ha enviat als consells comarcals un escrit relacionat amb aquest tema, amb el Pla territorial, que jo els vull llegir, perquè això ja, jo crec que és una peça de museu. És a dir, aquesta nota del Departament de Política Territorial en relació amb això, situat en aquest context de l'any 81, 83, les interpellacions, el Decret, l'altre Decret, les respostes dels

senyors diputats és una peça de museu. Diu: «Temes de reflexió per a la concreció dels principis i objectius del Pla territorial metropolità de Barcelona», diu: «De bell antuvi resulta sempre metodològicament complicat destriar els principis generals, molt relacionats amb la ideologia i la teoria política, dels objectius operatius, més lligats a la gestió i a les propostes tècniques; fins i tot, sovint no és fàcil desenredar els múltiples, subtils i circulars lligams entre principis i objectius per un cantó, i els instruments adients per aconseguir-los. El respecte a la llibertat és ben clarament un principi, facilitar les relacions és un objectiu, garantir un transport eficient és ja un instrument, però no sempre i, fins i tot en aquests exemples, els límits no són d'alta resolució, és senzilla la classificació. Per aquest motiu, en aquesta primera aproximació als temes de reflexió s'ha optat per agrupar principis i objectius referits sempre al marc físic, a l'ordenació del territori». En aquesta introducció es fa a un seguit d'àrees amb uns temes, eh, que un és, per exemple, el tema primer, seguretat: 1.1, inundacions; 1.2, temporals marítims; 1.3, esclavissaments; 1.4, terratrèmols; 1.5, ensorraments; 1.6, incendis; 1.7, explosions; 1.8, descàrregues elèctriques; 1.9, accidents de trànsit; 1.10, inseguretat ciutadana. I el tema 2, individu i societat: 2.1, llibertat; 2.2, solidaritat; 2.3, igualitarisme; 2.4, situacions sota mínims, i així. El tema 6, que és l'últim, estratègies: 6.1, estratègies evolutivament estables; 6.2 futur i present; 6.3, visió a curt termini; 6.4, visió a mitja termini; 6.5, visió a llarg termini; 6.6, visions i divisions del territori; 6.7, interaccions a diferents nivells; 6.8 compatibilitat a les diverses escales; 6.9, complexitat-simplicitat, i 6.10, condicionament d'organització político-administrativa. Diguem que aquest és l'últim document en relació amb el tema d'ordenació territorial que s'envia als consells comarcals.

És difícil dir què hem de fer amb això, és a dir, en tot cas, en tot cas el que els vull dir és que vostès han tingut nou anys des que d'una comissió de política territorial, per unanimitat, va decidir que aquest era un tema important, va fixar els objectius i va permetre que l'any 83 sortís una llei per fer tot això. Que han tingut set anys des d'aquella Llei, que això no s'ha fet, sis anys des de la primera pròrroga, tres anys des de la segona pròrroga, i ja em perdo. Evidentment, l'any 81 destacats dirigents entre ells el President Pujol, de la majoria, es reclamaven de la tradició socialdemòcrata, aquesta era una tradició que, d'alguna manera, recull la programació i la planificació com un element polític de Govern. Avui el Govern de la majoria, el Govern de Convergència i Unió, no està situat en aquest espai polític, està situat en aquell espai polític que renuncia a fer de l'Administració intervenció en el territori per tal d'equilibrar allò que les lleis del mercat desequilibren, i, per tant, aquest Govern ha fet opcions clares: no planificar el territori, però no dir-ho, no venir aquí i dir que no. Per què es diu que no? Ens diu que s'ha de fer, però no es fa. Ha decidit no intervenir en el tema de l'habitatge, sense dir-ho; el President ve aquí el setembre i ens diu: «Farem habitatges, i els farem per als joves i per als vells», i quan l'oposició reclama per què no es fa, es diu que això és que estem demanant ghettos, o es diu que no hi ha diners per a transports, però apareixen diners per a transports; o es diu que es vol fer una protecció del medi ambient, però quan hi ha pressions s'atura la protecció del medi ambient. I tot això, tot això que els estic dient, més enllà de judicis d'intencions, són números concrets que estan en el Pressupost; jo els n'he dit alguns,

però els en podria dir molts més.

Vull acabar dient que entenguin, si més no, que entenguin les raons justificades que he intentat justificar per demanar el retorn d'aquest pressupost; raons i preocupacions que no són exclusivament nostres, raons i preocupacions que comparteixen bona part dels grups, d'altres grups de l'oposició, però, fonamentalment, raons i preocupacions que avui estan en el centre de les preocupacions de la societat catalana: el medi ambient, la política d'habitatges, la política urbanística, la política de transport són preocupacions importants que determinen en bona part l'orientació política global d'un govern.

No estem d'acord amb aquesta orientació política, i per aquesta raó demanem el retorn d'aquest pressupost.

Senyor President, senyores i senyors diputats, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Saura. Per defensar l'esmena 364, el senyor Gimeno té deu minuts.

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor President; suposo que seré més breu. És evident que hi ha concepcions polítiques; l'orientació política, sobretot en un departament tan important com el de Política Territorial és pròpia del Govern que dona suport a aquest Departament. Però, en l'esmena a la Junta de Residus que presentem Iniciativa per Catalunya, el que creiem no és que hi ha un problema d'orientació política, sinó una simple raó per la qual hauria de ser aprovada aquesta esmena a la totalitat, ja que totes les actuacions d'inversió que es plantegen al pressupost, al projecte de pressupost de la Junta de Residus, són per portar un programa que no està aprovat, o almenys entenem que no està aprovat definitivament per l'Executiu, perquè, encara que no es va poder accedir en aquest Parlament a petició unànime de tots els grups de l'oposició de retirar el Pla Director per a la Gestió dels Residus Industrials, ara la vàlida o no d'aquest Pla està pendent del debat del Projecte de Llei de Mesures Urgents —aquest que ha sortit aquesta setmana passada al *Butlletí*—, i que aquest Projecte ens hauria de permetre pensar que el Pla pot ser objecte de modificacions importants, modificacions que podrien ser, tant quant a criteris d'actuació de la Junta de Residus —per exemple, podria modificar-se el concepte d'afavorir els tractaments, el reciclatge i la minimització de la producció de residus per part de les mateixes empreses, com, fins i tot es podria modificar el nombre i la localització de les instal·lacions que han de construir-se, ja siguin abocadors, plantes de tractament o incineradores. Jo diria que, fins i tot, si per part del Govern no hi hagués la voluntat de fer cap modificació en aquest Pla; ja el mateix President de la Generalitat, quan va fer la presentació pública als mitjans de comunicació d'aquest Projecte de Llei, ens avisava que, molt probablement —«molt probablement», evidentment, no és «indefectiblement»— les ubicacions serien les mateixes que s'havien previst el passat 23 de gener; a nosaltres ens semblaria desencertat aprovar aquest pressupost per dues raons: una, perquè, si s'espera a l'aprovació del Projecte de Llei per posar-lo en marxa —projecte de llei que diu que podrà ser aprovat, no sabem si a finals de gener o potser el setembre o l'octubre... a finals de juny, perdó, o el setembre o l'octubre— difícilment es poden realitzar inversions tan importants i diversificades, per un cost total de 4.108 milions de pessetes, dins de l'any 90, és a dir, amb la meitat o menys de temps que representaria tota una gestió pressupostària completa.

I la segona raó, i fonamental des del nostre punt de vista, és perquè aprovar aquest Pressupost hipoteca totalment el debat de la Llei, quan ja saps quin serà el resultat d'aquesta Llei. Per què? Ho especifica ben bé el Projecte a l'annex d'inversions, i significa destinar 550 milions a compra de terrenys, a Forès, a Sant Feliu de Buixalleu, a Rubió, com ens diu a l'article 60 de l'annex d'inversions, diu: «Abocador a l'entorn de Tarragona, 50 milions; incineradora a l'entorn de Tarragona, 200 milions; planta físico-química a Sant Feliu de Buixalleu, 100 milions», etcètera. També en la part de construcció de les instal·lacions en aquests terrenys hi ha destinats 1.800 milions, i que, fins i tot en alguns casos, es permeten definir el tipus d'abocador que es planteja, perquè hi ha una diferència entre l'abocador a l'entorn de Tarragona —previsiblement Forès—, amb 200 milions, o l'abocador d'alta seguretat de Rubió, amb 300 milions de pessetes, és a dir, hi ha diferències entre uns abocadors i uns altres, que ja prefiguren que els destins són diferents.

Hi ha, a més a més, 215 milions a la partida d'«immobilitzat material» en els mateixos llocs, també, surten els noms de Rubió, l'entorn de Tarragona, zona nord de Girona, etcètera, i també una partida molt concreta, que és 330 milions de pessetes destinats a informació de la Junta de Residus sobre la problemàtica que generen aquests residus, previsiblement; 330 milions que s'haurien de sumar, suposem, a aquells que ja destina la Direcció General de Medi Ambient per un cost total de 170 milions de pessetes.

En definitiva, si aprovem això, ens situaria pràcticament en una situació idèntica a la que ens deia el senyor Escudé l'altre dia, quan, abans d'escoltar les argumentacions de noranta-una de les noranta-dues esmenes que proposaven disposicions addicionals, ja ens avançava quin seria el destí d'aquestes esmenes..., que serà el destí d'un projecte de llei que ja està determinat, que ja està determinat en uns ubicacions i en unes instal·lacions i en unes actuacions molt concretes.

Entenem, per tant, que si d'alguna manera es volen millorar les possibilitats de tirar endavant un pla de residus, que ningú ha dit que no és necessari, però que, en tot cas, en el debat ha estat escassa la voluntat de diàleg i ha estat important la crispació, entendríem que el que cal és un gest significatiu de la majoria del Govern, i no ens semblaria molt procedent dir que, en tot cas, és el Consell Executiu el que efectuarà les modificacions que cregui oportunes si en el transcurs del debat de la Llei hi ha modificacions. Pensem que això serien excuses de mal pagador, com es diu al meu poble.

A part d'aquesta qüestió formal, per part d'Iniciativa per Catalunya també tenim altres qüestions en les quals no podríem estar d'acord amb el pressupost que se'ns presenta, un pressupost en el qual, en l'estat d'ingressos, se'ns planteja que els recursos vindran: 1.417 milions, de transferències del Departament de Política Territorial i Obres Públiques; 740 milions, de transferències de diversos departaments de l'Estat; 3.000 milions, de préstecs, i —i aquí són les dues partides molt importants— 12 milions, de taxes i altres exaccions —suposo que algú ens pot dir: «és que l'increment és molt important, perquè l'any passat eren 6, enguany són 12 milions de taxes, és a dir, les empreses paguen 12 milions de taxes». Però els diré una cosa: el 100% de misèria continua essent misèria; el 100% de 6 milions continua essent molt poquet. I, una altra partida també a tenir en compte: 2 milions de pessetes en concepte de multes i

sancions del Departament, de la Junta de Residus a les empreses que tinguin algun incompliment de la normativa. I curiosament aquí no hi ha ni un 1% d'increment, són exactament la mateixa partida pressupostària que l'any 89: 2 milions de pessetes és el que preveu recaptar la Junta de Residus en concepte de multes i sancions.

És a dir, aquest pressupost ens diu clarament qui paga les actuacions de la Junta, i quin és el nivell de permissivitat que es té de cara a les indústries. Una Junta, amb una plantilla de quaranta-vuit persones, que recapta, del conjunt de les indústries que deu vigilar i sancionar, si cal, per infraccions, un total de 14 —suma dels 12 més 2— milions de pessetes.

A les nostres esmenes parcials proposàvem un seguit d'actuacions tendents també a reutilitzar aquests més de quatre mil milions de pessetes; des de reduir les transferències del Departament de Política Territorial i Obres Públiques per tal d'ampliar actuacions de la Direcció General del Medi Ambient, fins a promoure la col·laboració dels consells comarcals en el control dels residus i de les indústries, o també promoure el reciclatge i la implantació de tecnologies netes a les empreses, o —aquest capítol de taxes i multes— ampliar la vigilància i el control dels abocaments existents. Cap d'elles va merèixer la consideració del Grup majoritari —diuen que ja ho tenien prou ben pensat.

No obstant això, i donada la previsió d'aquest futur i desitjable nou debat sobre la problemàtica dels residus industrials que se'ns ofereix a partir d'aquesta Llei, fóra bo que s'obris algun pont per facilitar el diàleg i demostrar que existeixen realment certs desitjos d'arribar a acords amb alguns grups parlamentaris. I per això, entenem que cal fer una reconsideració seriosa sobre la validesa d'aquest pressupost de la Junta de Residus.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gimeno. Correspon ara la defensa de les esmenes del Grup Socialista, que n'hi ha vuit. El senyor Esteve Tomàs defensa... quines? (*Remor de veus.*) Molt bé.

El Sr. TOMÀS: Per a la seva informació i per a la de tota la Cambra, dir que jo defensaré l'esmena 357, la 376 i la 379, conjuntament; que el meu company de Grup, el senyor Nadal, defensarà la 359 i la 368 en una intervenció; que el senyor Madoño defensarà la 362; que el senyor Oliart, la 370, i que el senyor Nadal defensarà, finalment, la 375, que fa referència a la Comissió de Ports. Crec que no me n'he deixat cap.

Senyor President, senyores i senyors diputats, senyor Conseller, mentre jo escoltava les intervencions dels diputats que m'han precedit —crec que totes elles plenes de contingut i amb moltes idees—, jo m'estava mirant el banc del Govern i el veia a vostè sol; és com si fos una premonició de la soledat d'un departament —i ho dic molt seriosament— que, darrerament, vostè l'ha convertit en l'estrella del Consell Executiu; que vostè ha aconseguit, a través de la seva gestió, «conflictivitzar» el país a nivells inimaginables, i que, finalment, per sintetitzar, ha aconseguit trencar l'equilibri entre el que s'ha anomenat sempre la Catalunya urbana i la Catalunya rural, i ha creat malfiança i animositat en el món rural cap a qualsevol iniciativa del Govern de Convergència i Unió. I no és tan sols una opinió del Grup Socialista.

Vostès han tingut ocasió d'agafar un diari tan conegut com és La Vanguardia, que ha dedicat dues separates només per re-

marcar tot el que està succeint arran dels conflictes que, en el seu 95%, vénen de la gestió del Departament de Política Territorial. Però, a més a més, ens trobem davant d'una situació que, a part de la conflictivitat i de l'enfrontament no volgut, i que hi haurien de posar fi d'una vegada per sempre, aquest Departament no resol l'any 89 ni l'any 90, ni crec que amb aquests pressupostos ho pugui fer, els problemes més urgents que té el país, com és, per exemple, el tema de l'aigua, els seus dèficits, o com resoldre, per exemple, el tema de la sequera, que és el tema més important, i que consti que el Grup Socialista —i crec que jo personalment— vam fer una interpellació l'any passat dient: «Hi haurà sequera, hi haurà problemes», i vostès, en lloc de respondre: «Anem a afrontar el problema», ens van sortir, amb una certa prepotència, dient: «Encara els pantans estan al 60% de les seves possibilitats. No es preocupi, senyor Diputat; no es preocupin, senyors del Grup Socialista».

Amb tota sinceritat, i la meua intervenció serà més política o més de caràcter global, perquè, com he dit abans, els meus companys anirem agafant els temes d'esmenes a la totalitat a les diferents empreses o entitats, i, per tant, tindrem una llarga estona per parlar de política territorial aquest matí, perquè s'ho mereix.

Amb tota sinceritat, nosaltres esperàvem un pressupost —que, lògicament, un pressupost concreta l'acció d'un govern— que, en les seves línies bàsiques, aquest any contemplés els següents criteris: que significués una recuperació substancial de la capacitat inversora del Departament, en la línia de l'activitat engrescadora que estan portant endavant altres administracions —el MOPU, l'Administració de l'Estat, els ajuntaments, etcètera—, tots ells en la línia d'aprofitar la bona marxa de l'economia per dotar el país de les infraestructures, dels serveis necessaris perquè el creixement del país es pugui tirar endavant a través d'unes inversions necessàries que només es poden aconseguir en moments òptims de l'economia del país.

Esperàvem que aquest pressupost permetés «desconflictitzar» la guerra territorial encetada pel mateix Departament, sobre la base d'uns pressupostos que haurien hagut de ser, al nostre entendre, fruit del diàleg amb el territori, fruit del diàleg amb els altres grups parlamentaris i fruit del diàleg amb el conjunt de la societat catalana; és més: esperàvem —i ho dic amb tota sinceritat— que vostès, i el Departament en concret, haguessin vingut a la Comissió, a la Comissió, a explicar, fil per randa, quins eren els seus objectius per a l'any 90, i, és més, esperàvem, fins i tot, un programa quinquennal d'inversions 90-95, d'inversions perquè les polítiques en obra pública són polítiques d'inversions que necessiten més d'una anyada, normalment. Però, de tota manera, això no ha estat així, no ha ocorregut, i, per tant, amb aquests pressupostos no hem recuperat la confiança dels ciutadans cap al projecte polític del Departament de Política Territorial, que ha de concretar-se en el seu pressupost.

I, finalment, que aquest pressupost prioritzés polítiques territorials per resoldre els problemes més greus que tenim, i que, d'una vegada per sempre, permetés —s'ha dit enèssimes vegades— el recíproc territorial de Catalunya, que, en aquests moments, en lloc de reduir-se —com fóra el lògic, després de deu anys o gairebé onze anys d'autonomia, cap als onze anys d'autonomia— s'ha aguditzat. Aquest pressupost i bona part d'aquesta responsabilitat és del Departament que vostè, senyor

Conseller, presideix.

Per tant, ens trobem que el contingut polític dels pressupostos, els recursos destinats i l'absència d'explicació d'aquests pressupostos, que és bastant vergonyant, perquè no pot ser que se'ns donin uns pressupostos, en una matèria tan important, on s'inverteix un volum de diners determinats, no s'expliqui a aquesta Cambra què és el que es vol fer amb aquests diners, què és el que es pretén amb aquesta política.

Per exemple —vostès mateixos ho han vist—, jo vaig rebre, i crec que tots els diputats, una carta seva que, a última hora, és a dir que ja en ple debat pressupostari, fa tres dies, ens envien una carta amb tot un conjunt d'explicacions sobre el que pretenen fer. És a dir, dos dies abans, i perquè el debat s'ha traslladat de divendres a dimarts, vostès amplien informació dient: «El que jo estic fent està ben fet i és l'única política encertada que es pot fer a Catalunya.» Creiem que això s'hauria hagut de fer abans, que s'hauria hagut d'explicar amb tots els ets i uts el que es pretenia, perquè, si no, continua pendent, damunt de l'aire del nostre país, que des del Departament s'estan imposant criteris, que des del Departament s'està quarterant el país com aquell propietari que diu: «Aquesta finca és meua i, per tant, jo decideixo on poso una instal·lació, on faig una carretera, on voldria fer una estació esportiva o si posaré o no posaré aquí un port de caràcter esportiu o polivalent.» I crec que això no és el que corresponia.

Però és que, a més a més —i amb això tornem una mica al debat anual—, el seu Departament, tot i que aquest any incrementa una mica en pessetes totals el pressupost, el seu Departament continua essent un departament de furgó de cua de la Generalitat. És cert que hem passat del 5,5% de l'any passat al 6,3%, al 6,38, per ser exactes, aquest any, la qual cosa vol dir que ens movem en un percentatge entre el 5,5 i el 6, clarament insuficient per les demandes del país. Però si agafem, a més a més, com i de quina manera es tracta aquest increment —que signifiquen 20.000 milions de pessetes—, veiem que les partides que realment augmenten, de les direccions generals, són tres: el seu gabinet, carreteres —amb els compromisos adquirits després de moltes pugnes i discussions: 8.000 milions de pessetes— i 3.400 milions de pessetes que van a medi ambient, que tots sabem on van destinats, a aquesta política de residus que cap ciutadà del país vol, que l'ha rebutjada i que diàriament estem llegint en el país, en els diaris, en el territori, que és un pla de residus que ha de ser totalment canviat, i aquest pla, diguéssim, retirat i guardat en l'armari més profund que tingui la Conselleria.

Què vol dir, això, senyor Conseller? Que polítiques tan importants, des del punt de vista de direcció general, com urbanisme, com transports, política territorial o obres hidràuliques requereixen únicament un mínim, i que vostè es reserva cada vegada més recursos —parlem de 3.400—, però amb una consignació, que és l'única explicació que tenim: que 2.328 milions de pessetes —que són molts milions de pessetes— van simplement a emergències. No ens explica quines emergències, no ens explica si són diners que vostè es guarda en el calaix per, segurament, anar tapant forats de demandes que puguin venir més o menys de sectors o d'entitats o del que sigui interessades a fer política. No explica per què són aquestes emergències: 2.328 milions, una xifra que mai s'havia disposat directament des del Gabinet del Conseller.

En carreteres, ja ho he dit, i, a més a més, si no és així, senyor Conseller, la falta d'informació és tan important, és tan exagerada l'absència de comunicació entre el seu Departament i aquest Parlament, entre el seu Departament i els diputats que estem vetllant el tema de política territorial, és tan escandalós, que, si no és així, jo li prego una cosa: que no se'n contesti, que no ens contesti un altre diputat i que surti vostè aquí i expliqui realment què és el que vostè pretenia amb aquests pressupostos. Penso que serà un debat interessant, i que, a més a més, serà un debat més dels molts que anem tenint i que tindrem en matèria de política territorial.

En medi, són plans de residus: 3.400 milions de pessetes, 3.000 milions pels plans de residus... En parlarem després, dels plans de residus.

Si agafem per empreses, si agafem per empreses, veiem que l'única empresa on realment hi ha un increment substancial és l'INCASOL, respecte, en teoria, a l'any passat, però, com vostès saben, ja hi ha hagut decrets, en el decurs del 89, que ja van incrementar la partida de l'any passat i, per tant, és un diferencial no tan important, no són 23.000 milions de pessetes, no tan important com semblava. És una xifra ja més respectable —aquesta, la criticarem menys—; de tota manera, nosaltres hauríem volgut que s'hagués dedicat més a la construcció d'habitatges, d'habitatges socials, que no pas al creixement de productes sòlids i industrials, però en aquest cas sí que entenem que és una opció del Govern i, per tant, diguem-ne, en tot cas critiquem els habitatges o per què no es fan, però que és una partida destinada més a creixements de política industrial que no pas a la promoció d'habitatges, que és un dels principals problemes que tenim.

I, evidentment, en la resta, Junta d'Aigües, se suposava que aquest any hi hauria una partida important, després de la Llei que vam aprovar urgentment, d'Infraestructures, i que realment ha quedat en no res i sense projectes.

Tenim, per tant, que en empreses, el més escandalós —ja s'ha dit— és el tema del transport; és a dir, tenim uns Ferrocarrils de la Generalitat que, des que vostès se'n van fer càrrec, el dèficit d'explotació ha pujat escandalosament —escandalosament, i em remeto a les memòries del Departament: en tot cas, les pot corregir—, que les inversions que s'han fet, any rere any, des d'aquest Parlament —que no les critiquem—, han estat molt quantioses, que no hi ha recursos en actiu per a res més, però, com ha dit molt bé abans, es destinen 9.000 milions de pessetes a una operació del cremallera de Montserrat —que segurament farà molta falta, farà molta falta—, però que hi ha altres prioritats en el país que no pas fer un cremallera a la muntanya de Montserrat, dels quals 7.000 milions van a càrrec dels Ferrocarrils de la Generalitat —una empresa amb dèficit—, que, a més a més, en la memòria que vostès acompanyen diuen que, d'ara endavant, el problema dels Ferrocarrils de la Generalitat queda perquè ho pagui l'Estat, que ho pagui l'Estat per una banda —cosa que em sembla bé, si hi ha una política de concertació, i que crec que sí que arriben recursos—: que ho pagui l'Estat, per una altra banda, que ho pagui el MOPU o que ho pagui qui sigui, però jo, dels meus recursos, que són els que haig de destinar als Ferrocarrils o al Ferrocarril Metropolità, jo ara finanço un cremallera a Montserrat de dubtosa rendibilitat, i que segurament d'aquí a uns anys —i, si no, que quedi aquí escrit—, d'aquí a uns anys direm que, el dèficit d'aquest crema-

llera, qui l'hauria de pagar seria una altra administració, perquè jo no tinc diners.

Si fem un repàs de les mancances d'aquest pressupost i de les mancances de l'acció de govern del seu Departament, senyor Conseller..., podem repassar, per exemple, unes quantes coses —no seré exhaustiu, perquè després ja ho farem més sectorialment. Carreteres: a deu anys d'iniciar l'eix del Llobregat, encara, senyores i senyors diputats, no s'ha acabat, quan el Conseller que aleshores se n'ocupava, el primer Conseller d'Obres Públiques, va dir que això estaria acabat l'any 84. I per què el 84? Perquè és l'any que s'inaugurava el túnel del Cadí —i jo, per tenir memòria, he agafat el clauer que ens van donar aquell dia—: s'havia d'acabar abans del 29 d'octubre del 84. Som a l'any 90 i l'eix del Llobregat encara no s'ha acabat.

L'eix de l'Ebre —suposo que ho han llegit en els diaris— està parat; no hi ha recursos, segons s'ha dit, per acabar l'eix de l'Ebre. Està per acabar l'eix de l'Ebre. Quan l'acabarem? El 2000? El 2010? Una cosa que ja s'hauria hagut d'acabar, com a mínim, l'any 90 o l'any 91, com a molt.

Autopistes lliures de peatge —després en parlarem, de les autopistes—, lliures de peatge, quantes n'ha fet, la Generalitat? Ni una. Tot el que vostès han induït d'autopistes són de peatge, i, a més a més, mal fetes, com la Terrassa-Manresa: mal feta, cara, i, a més a més, no s'ha respectat en absolut el paisatge —en absolut, el paisatge—, i que és un focus d'accidents. Una carretera, una autopista nova. La Terrassa-Rubí és de peatge; l'autopista del Garraf és de peatge; i la de Mataró-Granollers —en aquest moment així, diguéssim, especulatiu, eh?, no només vostè, sinó altres polítics de Convergència i Unió— és de peatge, com en diuen, *light*, no?, de cent pessetes inicials, no?: és de peatge.

L'eix transversal: promesa del President de la Generalitat del 1980, en la presa de possessió. Aquests any hi ha 5 milions, 5 milions per a fer l'eix transversal. Li vull recordar que la part que correspon a una altra administració ja s'està fent.

Protecció atmosfèrica: quan s'aplicarà la Llei de Protecció Atmosfèrica? Ara, en aquest paper, diu que a Tarragona no sé què faran, per controlar... Que faran, eh?, no que fan, que faran. On és el fons que preveia la Llei de Protecció Atmosfèrica? Quants diners han recollit de les infraccions? Escoltin, vostès deuen circular pel país, això de Tarragona..., però, no sé, per agafar l'autopista de Castellbisbal, aquelles fàbriques, factories, siderúrgiques, fumegen; jo no he sentit mai —i miri que vostès, tot el Consell Executiu i tots els diputats hi passem per davant enèssimes vegades— que s'hi hagi posat mai una sola infracció, en aquestes factories. I contamina?, no ella sola: tot un reguitzell d'empreses de Castellbisbal contaminen, i molt, i en aquesta matèria no s'ha fet absolutament res des del Departament de Política Territorial.

Activitats extractives —d'aquest tema, en parlarem en una interpel·lació que tenim, més endavant, en el proper Ple, segurament—, però a part d'anar convertint Catalunya en un *gruyère*, on són els plans de restauració que vostè em va dir que estaven en marxa, fa set o vuit mesos, en una interpel·lació que ja responia a una mancança, i tal i tal, d'anys enrere. On són?

Aigües i sanejament. Escolti, els rius continuen essent bruts, les aigües continuen estant contaminades i Catalunya continua essent —perdonin la paraula— una claveguera. La liquidació de la Junta de Sanejament ve amb molt de retard, no permet fis-

calitzar, des del punt de vista del control parlamentari, el compliment dels mils de milions de pessetes que vénen pagats com a impost pels ciutadans de Catalunya, i que estan amb dos i tres anys de retard per al seu compliment. Però, evidentment, no fa falta tampoc tenir els papers a les mans: veient el que s'està fent no es pot dir: «Miri, fem tres o quatre depuradores, que, a més a més, són repetitives, cada any...» No, no, escolti, no s'està fent política de sanejament.

I les aigües? La política d'aigües? En primer lloc, vostè va prometre aquí que hi hauria una modificació de la Junta d'Aigües, promesa que encara no s'ha complert. Segon punt: el tema de la Llei d'Infraestructures. Escolti, una llei amb procediment d'urgència —des de la Mesa del Parlament—, amb procediment d'urgència; aquesta Llei va ser aprovada, perquè, si no, no es poden aprovar els Pressupostos de la Generalitat —això, ho recorden totes les senyores i els senyors diputats. Aquest any, del cànon que estableix aquesta Llei per fer totes les infraestructures necessàries, per corregir tot el tema de les lleres, per començar a corregir tot el tema de les lleres, que tants problemes ens porta, amb les inundacions de setembre, una recaptació previsible només de 500 milions de pessetes. Què passa aquí, senyor Conseller? Espais naturals. On és el PEIN? En primer lloc, crec que vostè va dir que el juliol del 89 estaria aprovat; som al mes de maig del 90 i no està aprovat, però és que, a més a més, encara està en tràmit, i veurem quan aquest Pla, el PEIN, serà aprovat definitivament.

(El M. H. Sr. President s'absenta del Saló de Sessions i l'I. Sr. Vice-president Segon el substitueix en la direcció del debat.)

Política territorial —abans ens hi hem allargat enormement—: no m'hi estendré. És realment vergonyant que aquest Pla de política territorial general de Catalunya no estigui aprovat. Quan estarà aprovat aquest Pla? Perquè, d'aquest Pla, en depenen gairebé totes les lleis d'aquest Parlament; totes les lleis d'aquest Parlament les fem: «i això s'adequarà al Pla territorial de Catalunya...», «i aquesta llei sectorial s'haurà d'adequar al Pla territorial de Catalunya...» És a dir, totes les lleis d'aquest Parlament, al moment que vingui aquest Pla territorial, s'hauran de reformular en funció del que digui aquest Pla territorial general de Catalunya. On és aquest Pla? No el volen presentar? No en tenen ganes? Jo recordo que en un debat de Comissió —per no repetir el que ja s'ha dit abans pel senyor Saura— el senyor Ferran Pont em va dir: «Miri, és que el problema» —això era el 88— «és que hem treballat amb dades que són del 86, i, és clar, ara amb els canvis econòmics, amb el canvi de la crisi, etcètera, totes les dades que teníem eren del vuitanta no sé què i ara no valen; hem de tornar-lo a formular.» Què passarà? Que si l'acaben el 91, posem el cas —per ser benevolents amb vostès—, o el 92, ja les dades seran del 87 i no valdran i hauré de tornar a començar...? Escoltin, val més que diguin que es van equivocar, que no volen aquest Pla territorial de Catalunya, i no deixin més en l'aire un debat, una discussió que realment ja fa gairebé basarda parlar-ne en aquest Parlament, cada vegada que tenim un debat de pressupostos i segurament cada vegada que tenim un debat de política territorial.

Habitatges socials —ho he dit abans—: el President Pujol, en la investidura de fa dos anys, va dir: «Jo em comprometo personalment a habitatges socials per als joves i per a la tercera edat. Perquè no en tenen, eh?», va dir, «no en tenen, d'habitatges, aquests joves, on han d'anar, amb l'encariment dels habi-

tatges, els joves que ara es volen casar? No n'hi ha, d'habitatges! Jo faré habitatges per als joves». On són? Dos anys. Dos anys.

Ferrocarrils de la Generalitat, transports. N'he parlat abans; no creixen els usuaris, no hi ha política de promoció del transport públic per a Ferrocarrils de la Generalitat; continua havent-hi coincidència d'horaris entre els Ferrocarrils i les línies privades de transport que fan que els usuaris agafin la línia privada de transport i no els de la Generalitat; dèficit d'explotació molt gran i, a més a més, novament, ho reitero, com poden dir que donen recursos, com poden dir que tenen uns dèficits molt forts, com poden dir que els Ferrocarrils de la Generalitat no poden funcionar si no vénen recursos d'altres administracions, i vostès es gasten 9.000 milions de pessetes —9.000 milions de pessetes— per fer una nova aventura que, encara que nosaltres l'avalem, creiem que tenen prioritat altres inversions més urgents que estaven previstes d'anys enrere.

Residus. Escoltin, van crear —d'entrada, deixin-me que hi entri— una Direcció General de Medi Ambient: 1.800 milions de pessetes de capítol 1 i capítol 2, només per a la suposada construcció d'aquests abocadors de residus de què tant hem parlat darrerament en aquest Parlament. Escolti, aquesta feina, la feia abans Política Territorial, la Direcció General de Política Territorial, sense que ens costés aquests 1.800 milions de pessetes. Què passa? Que creem una estructura, la fem, posem taules, cadires, directors generals, subdirectors, personal..., 1.800 milions de pessetes per fer exactament allò que tenia previst abans la Direcció General de Política Territorial. Ha estat un invent que nosaltres vam avalar, perquè creiem que el tema del medi ha de tenir un tractament específic en una àrea específica, i molt ens agradaria que, fins i tot, fos una conselleria específica, però ja que no va ser així, una direcció general que l'únic que ha fet és muntar-se el que es diu, en llenguatge popular, un «tingladet» per no fer res, que ens costa, als catalans, 1.800 milions de pessetes. Però, a més a més, des de la Llei de Residus, set anys, conflictes, cap sensibilitat social i, a més a més, Catalunya —perquè nosaltres som favorables que es faci un pla de residus; nosaltres hi som favorables, com tots els grups parlamentaris d'aquesta Cambra— continua essent un femer.

I això s'ha de resoldre, i la manera de resoldre-ho no és enviant-nos aquest Projecte de Llei, que jo crec que —sincerament, eh?, no l'enganyo, sap que em lleigeixo els textos amb força cura— és el pitjor que ha entrat en forma de llei en aquest Parlament. Jo, sincerament: jo sóc el Conseller i, aquest text, jo no el firmo. No ve a dir res; no ve a dir res: simplement, mitja part del Projecte de Llei és que s'amplien les multes que preveia la Llei de Residus de l'any 83 —si no ho recordo malament— i, a més a més, ja ens divideix Catalunya, segons els seu criteri, en tres vegueries: la vegueria oriental, la vegueria central i la vegueria occidental, sense dir-nos —sense dir-nos de cap manera— on es troba la producció d'aquestes deixalles, d'aquests residus, i, a més a més, vol que el Parlament no digui els llocs on han d'anar, no!; ha estat sibillí, en aquest aspecte, sí. Diu: «N'hi haurà dos a la zona oriental, dos en la zona central i dos en la zona occidental». I, llavors, és clar, si això s'aprova, diran: «El Parlament ja ho deia, perquè la zona central, resulta que és on es troba el de Rubió i la zona oriental és on es troba el de la Tordera, i la zona occidental és on es troba el de Forès, per exemple». No? Així, el Parlament ja ho aprova.

És un mal text. Vostè, el que ha de fer, senyor Conseller, és retirar aquest Pla. Retirar d'una vegada aquest Pla. I és que, a més a més, ja no li ho recomanem, només, l'esquerra política d'aquest país; és que li ho està recomanant, fins i tot, gent del seu mateix partit o de la seva mateixa coalició.

Retiri aquest Pla, que aquest Pla no serveix, i retiri aquesta Llei, perquè aquesta Llei tampoc serveix; és una llei molt mal escrita, molt mal redactada, sense cap tipus de contingut. Retiri-la, comenci de zero, busqui l'acord, com en les altres coses de política territorial. Busqui l'acord, el consens, el diàleg, el contacte..., i ens en sortirem! Perquè si en aquest país es parla i es dialoga i es contacta, segurament es troben solucions, en aquesta matèria o en la que sigui, que és el que jo li estic dient des que he començat la nostra defensa del retorn dels pressupostos del seu Departament per intentar aconseguir una línia de col·laboració en tots els camps, per fer, seriosament i d'una vegada, política territorial en el nostre país.

Per tant, sens dubte, estem davant uns pressupostos, jo diria —per donar-hi un to suau— inacceptables, que no tenen ni idees ni criteris, i que no tenen orientació política ni estableixen les necessitats i les prioritats que el nostre país té, i em dol molt de dir-ho, perquè jo, aquest any, sincerament pensava poder parlar de política territorial des d'una altra perspectiva. No sé si en la intervenció que segurament vostè farà després aquí, hi ha possibilitat... (*Remor de veus.*) Jo crec que l'ha de fer, la intervenció, perquè, amb el que ens hem carregat, és molt difícil que fem un debat de pressupostos, però si no és així i vostè no canvia el llenguatge, o diu, «escolti, miri, això dels pressupostos és una cosa ja morta, comencem a parlar-ne», difícilment reeixirà, en el futur, en la seva política.

Estem davant d'uns pressupostos que avalen un departament que —ho repeteixo— ha dividit i ha confrontat el país, que és un departament que encara no continua tenint el *ranking* que ha de tenir en un govern d'un país modern, com el que nosaltres pretenem, i que, a més a més, no resol els problemes històrics de sempre, però ho dic amb cordialitat: jo crec que vostè els ha aguditzat, senyor Conseller. Vostè no s'entén amb l'Administració local. Han intentat posar tants pals a les rodes com han pogut, per exemple, en tot el tema d'inversions promogudes pels estaments olímpics a Barcelona —la pota sud, la pota nord, els hotels, el cremallera, el metro... Jo no dic que tingui raó o no tingui raó en alguns aspectes, però que la seva intervenció, les seves declaracions, els seus posicionaments no són de col·laboració amb l'Administració local, en aquest cas en els temes olímpics, amb tot el que comporta de serveis —perquè no és un tema de fer camps de golf, eh?—, amb tot el que significa d'infraestructures per a la ciutat de Barcelona i el seu entorn. Però és que, a més a més, per exemple, continua essent l'únic Govern de l'Estat espanyol que no permet que els municipis de més de 50.000 habitants puguin aprovar els seus plans urbanístics. I això fa de mal pensar, senyor Conseller: que des de la Generalitat es vulguin controlar, en un moment de creixement urbanístic tan important, tots els plans urbanístics.

Jo crec que és una vergonya que Catalunya sigui la darrera comunitat autònoma, o l'única comunitat autònoma de l'Estat espanyol en què els ajuntaments de més de 50.000 habitants, i, per tant, amb capacitat de resposta davant de qualsevol plantejament de caràcter urbanístic, encara estiguin tutelats i estiguin sota —sota— els criteris d'una política urbanística de caràcter

jacobí. (*Remor de veus.*) Jo crec que el Departament —i vostè personalment— està acorralat, i la prova és quan ara hem vist —i no defugi el tema, perquè el PSC, el Grup parlamentari ha manifestat sempre que no som partidaris d'autopistes de peatge—, quan vostè ha vist que el MOPU, que està fent grans inversions —i no li parlaré de les inversions d'alguna altra Administració, perquè no pertoca en aquest Parlament, però haig de fer unes pinzellades—, que està fent grans inversions, que està responant a l'eix pirinenc, que està responant en l'eix transversal, que està fent allò, la nacional II autovia, etcètera, en el moment que, per encariment del que sigui, a algú se li ha ocorregut que pot ser de peatge —i que no és la posició nostra, i que l'Alcalde de Mataró ha defensat a capa i espasa, que dic jo—, vostè ha sortit a esverar el galliner —com que té molts problemes en aquells territoris—, dient: «Jo sóc partidari de les autopistes de no-peatge; aquesta autopista no ha de ser de peatge.» I en canvi, vostè és el pare de totes les autopistes de peatge.

En aquest sentit, li vull comunicar una cosa: com que vostè no és partidari que es paguin peatges en les autopistes —això és el que va sortir l'altre dia a la premsa i si vol li'n faré un resum i l'hi enviaré al seu Departament—, com que vostè no n'és partidari, el Grup Socialista ha presentat una proposició no de llei perquè vostè declari lliures de peatge, d'una vegada, l'autopista de Terrassa a Manresa, la de Terrassa a Rubí, i que la del Garraf, quan s'acabi, també sigui lliure de peatge. Crec que vostè haurà de ser conseqüent amb les paraules que va dir l'altre dia. Perquè són paraules no dites des de la perspectiva de la col·laboració institucional; no ja des del punt de vista de l'interès del país, sinó vistes des de la perspectiva d'un conseller que es troba sol —que es troba sol, que és el causant, amb les seves polítiques... No ho sé, jo, si estigués al Govern demanaria solidaritat del meu equip, amb el qual comparteixo..., però crec que vostè es troba sol—, de polítiques, i que en el moment que troba, allò, una fissura, una escletxa, s'hi llança per cobrir-se o per sortir-ne, allò, una mica airós, en els seus plantejaments.

A mi em va fer molta gràcia quan les seves intervencions —miri, les porto aquí—, quan es va assabentar que s'invertien a Catalunya 600.000 milions de pessetes, i vostè diu: «Ah, bueno! Això és una llista molt antiga, no?» Escolti, jo estaria molt content que tots els incompliments, totes les mancances que vostès arrossegueu en deu anys, vostès ens els presentés en una llista, amb una inversió de 30, 40, 50.000 milions de pessetes, i jo li hagués de dir «Miri, això és una llista molt antiga», però jo estic segur d'una cosa: que antiga o no antiga, faria i produiria un gran benefici al país. Crec que aquestes frivolitats no se les pot permetre un departament de la Generalitat, i menys un conseller. I crec que vostè no està sintonitzant amb els nous aires que corren pel país, d'intentar la col·laboració institucional per resoldre tots els grans problemes.

Per tant, és en aquest sentit que jo no sé si vostè hauria de ser substituït. (*Remor de veus.*) Nosaltres creiem que, després de tots els problemes que ha tingut, segurament estaria bé que es dediqués a una altra cartera del Departament, a una altra, no a aquesta. En tot cas, aquest serà un problema; és la nostra opinió, respectable; vostès en tindran una altra. Crec que és una bona recomanació que li fem: dediqui's a una altra cartera dins el Consell Executiu, però en qualsevol cas, ni aquests pressupostos ni el tarannà són els pressupostos ni el tarannà que ne-

cessita el país. Modifiqui's, acceptin la nostra esmena, ni que sigui moralment —perquè, evidentment, amb el vot la votaran en contra—, accepti-la i iniciï, a partir de demà, un diàleg profund amb totes les forces parlamentàries d'aquest Parlament, que segurament vostè hi guanyarà, però el país també, i el que ens interessa als socialistes és que el país funcioni.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT SEGON: Gràcies, senyor Tomàs. A continuació, per defensar dues esmenes el número de les quals ens deurà dir ell mateix, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Manuel Nadal.

El Sr. MANUEL NADAL: Sí. Defensaré conjuntament les esmenes 359 i 368, que fan referència a la Junta de Sanejament i a la Junta d'Aigües.

Com vostès deuen saber, el tema de la política hidràulica de Catalunya és un tema que està en els mitjans de comunicació cada dia, perquè tenim problemes que se'ns denuncien, molt importants, d'abastament a les grans àrees urbanes de Catalunya, a l'àrea metropolitana de Barcelona, i a zones costaneres.

Com vostès saben, la política hidràulica de Catalunya la dirigeix la Direcció General d'Obres Hidràuliques i l'executen la Junta de Sanejament i la Junta d'Aigües. Per tant, és lògic que defensem conjuntament l'esmena a aquests dos organismes, perquè nosaltres volem una política hidràulica diferent a la que s'està aplicant en aquests moments. El Grup Socialista és partidari, ha estat partidari i serà partidari que un tema tan important com és el tema de l'aigua es pugui portar a través del consens dels diversos grups polítics que conformen aquesta Cambra. Nosaltres volem el consens, l'hem volgut i així ho hem demostrat repetides vegades, votant favorablement els diversos instruments legals i instruments financers que fessin possible fer una política de progrés en aquest tema a Catalunya.

Vam consensuar la Llei de Sanejament, vam consensuar la Llei d'Administració Hidràulica de Catalunya, la Llei d'Infraestructures Hidràuliques i la Llei d'Abastament de l'Àrea de Barcelona, i tot aquest conjunt de lleis, consensuat pel Grup Socialista, el podríem agrupar en el que hem anomenat «l'acord de l'aigua». I el Grup Socialista creu que, en aquests moments, aquest acord de l'aigua, que entenem que és un acord bo per a Catalunya, que és un acord bo per resoldre un problema nacional de Catalunya, com és el tema de l'aigua, està en perill perquè hi ha retards importants dels acords que es van prendre, doncs, encara no fa tres o quatre mesos en aquesta Cambra.

Primera qüestió que el Grup Socialista creu que està en un procés d'endarreriment important: es va crear una comissió parlamentària d'estudi del Pla Hidrològic de Catalunya. Aquesta comissió parlamentària no s'ha constituït i no ha començat els seus treballs. Ens sembla molt greu que una comissió que havia d'estudiar quins eren els problemes que tenia el Pla Hidrològic de les Conques Internes de Catalunya, i quins criteris havia de portar Catalunya a l'elaboració del Pla Hidrològic de l'Ebre, no s'hagi reunit. El temps va passant: acabarem aquest any i els plans hidrològics estaran en una fase tan avançada que els criteris d'aquest Parlament, segurament, ja no podran modificar o rectificar, o ratificar —com va dir el mateix Conseller— el contingut del Pla Hidrològic de les Conques Interiors, o no podrem aportar criteris propis en el Pla de les Conques de l'Ebre. Llavors, això és preocupant. Em sembla que, per tant, potser no és

un problema del Govern, però sí que és un problema de tots els grups parlamentaris d'aquesta Cambra, que s'ha de constituir la comissió parlamentària i ha de començar els seus treballs de manera urgent.

Un segon tema que vam consensuar: vam aprovar la Llei d'Infraestructures Hidràuliques i, en matèria d'infraestructures, dotàvem el Govern d'un doble instrument: un instrument de programació de quines eren les obres més importants a realitzar a Catalunya, i un instrument financer per poder finançar aquestes obres. Resulta que, amb l'instrument financer, el cànon d'infraestructures hidràuliques, es preveia que anualment es recaptaria una xifra al voltant dels 11.000 milions de pessetes; per a l'any 1990 se'ns deia que hi ha previst un consum de 610 hectòmetres cúbics a una mitjana de cànon de 18 pessetes, són 10.980 milions de pessetes que esperàvem que es recaptessin aquest any. I vam tramitar la Llei amb un procediment, al començament, d'urgència, però la vam tramitar fa uns mesos i la vam aprovar, i resulta que, tal com ha dit el senyor Esteve Tomàs, aquest any ens posen als pressupostos un ingrés de només 500 milions de pessetes.

No estan fent bon ús de l'instrument que els vam donar; podien recaptar, potser no 11.000, la meitat: 5, 6.000 milions de pessetes, però no 500. Ens semblava que totes aquelles presses que hi va haver per tramitar la Llei, per arribar a un pacte, per arribar a uns acords mereixien un millor fi, una millor recaptació. Per què una millor recaptació? Per poder realitzar més obres, les obres que havien de programar.

Recordem també, per tant, que vostès es comprometien a fer unes obres determinades, un programa —i això és el que nosaltres volíem que es fes— de quinze anys; 175.000 milions de pessetes en quinze anys i amb aquests 175.000 milions de pessetes vostès podien resoldre a Catalunya els problemes d'abastament i els problemes de condicionament de les lleres dels rius per evitar inundacions, perquè els temes de regadius es finançarien a part. Molt bé, 175.000 milions de pessetes a quinze anys volia dir una inversió de gairebé 11.000 milions de pessetes; repeteixo: 11.000 milions de pessetes per a abastaments, per a condicionament de lleres. Doncs, escolti'm!, la Junta d'Aigües aquest any no inverteix 11.000 milions de pessetes en abastament ni en condicionament de lleres, aquest any només inverteix 5.745 milions de pessetes, gairebé la meitat.

El que li deia, tenen un instrument, si aquest instrument que és el cànon funcionés, recaptarien diners suficients per fer les obres del programa, però com que l'instrument no l'utilitzen adequadament, no recapten prou diners i no es poden realitzar les obres. I, el que és més greu, que d'aquests 5.700 milions de pessetes que haurien d'invertir aquest any en abastament i condicionament de lleres n'haurien d'invertir una xifra molt important en abastament.

Quina és la xifra que haurien d'invertir vostès en abastament, d'acord amb la previsió de 175.000 milions de pessetes en quinze anys? En abastament, aquest any, haurien d'invertir gairebé 6.000 milions de pessetes. I què inverteixen aquest any en abastament? Només inverteixen 2.247 milions de pessetes. No arriba al 35%. Què vol dir, això? Que el problema que en aquests moments tenim més greu, que és l'abastament d'aigua a poblacions importants de Catalunya, a l'àrea metropolitana de Barcelona, a poblacions molt petites, fins i tot, poblacions del delta de l'Ebre que no tenen aigua, poblacions de la costa, no

inverteixen vostès ni el 35% d'un programa que vostès havien dit que farien en quinze anys. Què vol dir això? Que si aquest problema d'aquest any que veiem analitzant els pressupostos de la Junta d'Aigües, es repetís any darrere any, no tardarem quinze anys a resoldre els problemes hidràulics de Catalunya, que és el que nosaltres volíem i vam consensuar amb vostès, tardarem quaranta-cinc anys, si és que no s'han agreujat tots aquests problemes.

Per tant, nosaltres aquest any no podem estar d'acord amb el pressupost de la Junta d'Aigües. No hi podem estar d'acord perquè no recapten el que van dir que recaptarien i no inverteixen el que van dir que invertirien, i que són necessitats urgents de Catalunya.

Un altre problema de la Junta d'Aigües, i comencem a anar cap al tema de la Junta de Sanejament. Hi ha un problema bàsic, en aquests moments, a Catalunya de qualitat de les aigües. Vostès han fet un decret, diguem, endurint les sancions a les empreses o als particulars, o fins i tot, si vol, als municipis que contaminin els rius, que facin abocaments incontrolats. Hem de ser curosos amb això, estem amb un problema greu i tots sabem que com més mala qualitat tingui l'aigua més difícil serà potabilitzar-la en el futur i, per tant, hem d'intentar que no es contaminin els rius.

Sap quina partida hi ha per a sancions a la Junta d'Aigües? No arriba a 12 milions de pessetes. Què vol dir això? Vol dir que vostès inicien els tràmits de sanció, obren expedients, però mai els conclouen. I, evidentment, nosaltres no volem que els ingressos de la Junta d'Aigües vinguin a través de sancions, perquè aquestes sancions haurien de ser necessàries perquè les empreses no contaminessin, però sí que som conscients que avui dia la qualitat de l'aigua dels nostres rius és una qualitat molt deficitària, i que hi ha moltes empreses —tots som molt conscients de quines són— que continuen abocant de manera incontrolada en els rius. Per tant, seria bo que s'accentués una política de sancions que fes rendible a les empreses instal·lar plantes, doncs, potabilitzadores, plantes depuradores, etcètera, abans que contaminar els rius, i, per tant, vostès no ho estan fent.

Una altra qüestió que a nosaltres ens sembla important respecte a la Junta d'Aigües. Vostès tenen un problema de relacions amb la Confederació Hidroelèctrica de l'Ebre, i aquí en aquest Ple del Parlament ens va anunciar vostè, senyor Conseller, que es modificaria l'organigrama de la Junta d'Aigües per fer possible una subdivisió d'aquesta Junta d'Aigües en el que són les competències de les conques interiors de Catalunya i del que són competències compartides amb la Confederació de l'Ebre. Ens va anunciar un decret de modificació de la Junta d'Aigües que encara estem esperant. I a nosaltres ens sembla que seria molt positiu, perquè Catalunya pogués participar en l'elaboració del Pla Hidrològic de l'Ebre, que aquest decret estigués ja elaborat i aprovat, perquè això facilitaria la participació de Catalunya en l'òrgan, doncs, planificador de la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre. És una altra promesa que estem esperant que es compleixi.

I ja per acabar el capítol de la Junta d'Aigües, jo voldria explicar que, tal com he dit al començament, estem esperant una constitució de la comissió d'estudi de la planificació hidrològica de Catalunya, i aquest estudi ha de ser molt acurat, i ha de ser molt important. I a nosaltres ens sembla que podem rectifi-

car continguts del pla. I només vull apuntar avui aquí un tema que potser no ha estat mai apuntat encara en aquesta Cambra.

El consum d'aigua de Catalunya, i de les conques interiors de Catalunya, per exemple, no preveia un boom que s'està produint en aquests moments que és la construcció de camps de golf. Aquest Diputat ha estudiat de dos, tres camps de golf quin consum d'aigua tenen: Masnou, Platja d'Aro, projecte de camp de golf de Pals, el segon camp de golf que en aquests moments s'està tramitant. Un camp de golf té un consum equivalent a una població de 10.000 persones, 10.000 persones. A la Costa Brava en aquests moments hi ha més de quinze projectes de camps de golf, quinze per deu vol dir 150.000 persones. És a dir que és una xifra molt important de consum d'aigua, que, per tant, ens sembla a nosaltres que no podem estar fent petites polítiques, potser, de foment del turisme o política de foment urbanístic o del que és la construcció d'un camp de golf, sense preveure el tema de l'abastament d'aigua.

I, per tant, que en el moment d'estudiar de nou el Pla Hidrològic de les Conques Interiors de Catalunya haurem de tenir presents aquests consums i saber si són consums d'aigua normal o consums d'aigua reciclada, com és el cas del Masnou, però no a tots els camps de golf és aigua reciclada. Per tant, jo estic apuntant aquí, fixin-se vostès: 150.000 persones, quinze camps de golf; les comarques de Girona, la província de Girona té una població de 450.000 persones. És a dir que estem introduint un nou problema en el tema de l'aigua a Catalunya, sense que ningú sàpiga per què ni com. Per tant, siguem curosos, convoquem la comissió d'estudi del Pla Hidrològic de les Conques Interiors de Catalunya, i analitzem de nou els estudis que es van realitzar en aquell moment.

Per tant, conclusions respecte a la Junta d'Aigües: ens sembla a nosaltres que hi havia una política d'acord que no s'està tirant endavant; que hi ha uns compromisos, que en aquests moments estan esperant la seva concreció, que nosaltres demanem; que no es recapten prou diners respecte al cànon d'infraestructures, tal com vam preveure en aquesta Cambra que es recaptarien, i que, per tant, això provoca una inversió molt inferior a la que s'hauria de realitzar, molt per sota de la meitat del que es preveia per a aquest any 1990.

Entrem a la Junta de Sanejament, molt ràpidament. La Junta de Sanejament és un organisme, també, que el Grup Socialista va consensuar la seva creació, que està fent una labor que nosaltres sempre hem qualificat de positiva, però que, malauradament, hem d'insistir que s'està endarrerint l'execució dels diversos plans de sanejament, s'endarrerix d'un manera que nosaltres no comprenem, i també ens trobem amb un problema de tipus financer igual que en el cas de la Junta —i ho ha apuntat el Diputat senyor Saura. Vostès ens proposen en aquest pressupost un endeutament de 5.000 milions de pessetes per a la Junta de Sanejament, i tenen uns romanents de tresoreria de 1.417 milions de pessetes. Any darrere any no executen el pressupost de la Junta de Sanejament, tenen superàvits i la Junta de Sanejament..., perdonin, la Sindicatura de Comptes en el seu estudi deia que no comprenien molt bé per què, si tenen superàvits, si tenen romanents de tresoreria, si tenen diner a caixa, han d'apel·lar al crèdit; nosaltres tampoc ho entenem. I, per tant, no podem estar d'acord amb aquesta partida de la Junta de Sanejament, que és, doncs, d'endeutar-se quan vostès tenen uns pressupostos que no executen en la seva totalitat.

I entrem ja en temes molt puntuals, molt concrets, que nosaltres voldríem veure contemplats en el pressupost de la Junta de Sanejament.

L'any passat els vam proposar que fessin uns pressupostos zonificats, tal com preveu la Llei; és a dir, els ingressos de cada zona i les despeses de cada zona. No van fer-ho, però aquest any ens incorporen els ingressos de la Costa Brava i les despeses de la Costa Brava; és una millora. Era una de les queixes que nosaltres teníem respecte al pressupost, és positiu. Però continuem insistint que els pressupostos de la Junta de Sanejament han d'estar zonificats, entre altres coses perquè, a més, podrem saber quines són les inversions que realitzen, no la Junta de Sanejament, però sí les entitats actuants, les administracions actuants, que són, en el major dels casos, ajuntaments.

Perquè vostès ens fan un pressupost que diuen que hi ha 11.300 milions de pessetes en transferències a corporacions locals per a inversions en sistemes que aquest Parlament desconeix quines són. Aquest Parlament desconeix el destí d'11.300 milions de pessetes a inversions en obres d'infraestructura de sanejament que van a les corporacions locals. I a nosaltres ens sembla que això hauria d'estar reflectit en aquest pressupost, i, per tant, insistim: zonifiquin els pressupostos i ens donin major detall de quines són les inversions que pensen fer-se a través de les administracions actuants de les administracions locals.

(El M. H. Sr. President es reincorpora al seu lloc.)

I, per tant, si vostès fan això, nosaltres pensem que la Junta de Sanejament tindrà major eficàcia de la que en aquests moments té, tindrà més possibilitats de completar i executar aquest pressupost, que ja és molt important i que, tal com repetíem, no comprenem que, havent-hi els problemes que hi ha de sanejament dels nostres rius, de qualitat d'aigua dels nostres rius, any darrere any tinguin aquests superàvits tan importants de què en aquests moments disposen.

Per tant, el Grup Socialista continua disposat a una política de consens en el tema de política hidràulica, tant pel que fa referència a abastaments com a condicionament de lleres, com al tema de regadius, com al tema de qualitat de les aigües. Nosaltres volem aquesta política de consens i d'acord, però què es compleixi, perquè hi ha uns punts que ens sembla a nosaltres que estan en un retrocés o en un retardament que ens és incompreensible. Demanem, des d'aquesta Cambra, que el Consell Executiu tiri endavant aquests acords i que es compleixi pel bé de Catalunya, perquè aquest és un problema nacional de Catalunya.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Nadal. El senyor Madueño té la paraula.

El Sr. MADUEÑO: Moltes gràcies, senyor President. Defensaré l'esmena 362 de la Junta de Residus.

Parlar dels residus industrials és parlar d'un gravíssim problema que pateix el nostre territori, parlar de la Junta de Residus és parlar de l'organisme que hauria de proposar les solucions d'aquests problemes i parlar del Consell Executiu és parlar de qui té la responsabilitat que aquestes solucions es portessin a la pràctica.

I què ha fet el Consell Executiu amb deu anys de què disposa de competències per posar fre a aquesta degradació del territori, de l'enverinament dels nostres aqüífers, de la transformació dels nostres rius en clavegueres a cel obert? Quines me-

asures ha pres el Consell Executiu per planificar, per controlar i vigilar? Quines infraestructures ha creat? Quines mesures ha exigut a les grans indústries perquè tractin els seus residus en origen? Quines mesures per tractar in situ residus? Quines indústries ha impulsat el mateix Consell Executiu per tractar i reutilitzar aquests residus? Què ha fet el Consell Executiu durant aquests deu anys que té competències per fer tot això, que té organismes per fer activitat política?

L'única cosa que ha fet és legislar, i hem legislat des d'aquest Parlament —hem fet uns instruments legislatius importants—, i anunciar que estava elaborant un pla de residus. Set anys anunciant que estaven fent un pla de residus i mentrestant cap tipus de mesura concreta per impedir que els 3.700.000 tones de residus industrials, les quals recordo que més de dos milions són tòxiques i perilloses, s'escampessin per tot el territori. I, d'aquests residus, reconegut pel mateix Conseller i reconegut pels mateixos instruments de la mateixa Conselleria, només es tractava el 10% i l'últim any diuen que ha augmentat el 20%. On va el 80%, on va aquest 80% de residus industrials?

En aquest tema —ho dèiem l'any passat i ho tornem a dir aquest any—, el Consell Executiu, la Junta, els instruments han actuat amb frivolitat. Primer, trivialitzant la importància i la gravetat del tema, després practicant una política de màniga ampla amb els contaminadors d'aquest país. Vull recordar, sigui de passada, que la Junta disposava d'un sol inspector l'any passat, ara s'ha incrementat em sembla que a tres, i últimament no l'han incrementat. Frivolitat a l'hora d'anunciar unes ubicacions al Papiol, al Penedès, etcètera, que després no es van realitzar provocant, amb tota la raó, que els ciutadans d'altres llocs, quan se'ls anuncia una ubicació, es preguntin «per què nosaltres i no els altres».

Frivolitat, també, com denunciàvem també, que s'havia actuat amb molta irresponsabilitat. Des de totes les esferes del Govern, els consellers responsables, i recentment el mateix President de la Generalitat, es reconeix que a Catalunya hi ha més de mil abocadors incontrolats. Els han descobert ara? És que quan ho denunciava l'oposició vostès no els trobaven? Però el més greu és que vostès porten tres anys dotant la Junta de Residus de pressupostos més de 3.200 milions de pessetes. Sap el nivell de realització d'aquests pressupostos, senyor Conseller? Zero, 1987; zero, 1988; zero, 1989 —cap realització de les anunciades en aquest Parlament.

Frivolitat i irresponsabilitat. I acabàvem l'any passat la nostra intervenció amb una premonició que semblava quasi profètica. Dèiem: «Aquesta frivolitat i irresponsabilitat els porta que avui no tinguin credibilitat a l'hora de fixar ubicacions» —fixis'hi, senyor Conseller. I acabàvem dient: «Després de tants anys, de tants anys de reclamar des d'aquesta tribuna que es prenguessin solucions concretes, que s'elaborés el Pla de Residus», dèiem, «després de tants anys d'anunciar altres localitzacions i no fer-les, amb quina autoritat es pot imposar una ubicació? Cada dia que passa, això serà pitjor.»

Ho dèiem l'any passat, senyor Conseller. Miri el que va passar després: després van rectificar, van rectificar? No tan sols no van rectificar, sinó que van crear un conflicte de dimensions nacionals en treure's de la màniga un pla de residus sense consultar a ningú, sense cercar l'acord, sense dialogar amb els municipis i que, en lloc de resoldre el problema el va agreujar.

Un pla que no compta amb el suport no es pot imposar, sen-

yor Conseller. I, per tant, el més sensat és el que ha demanat tota l'oposició, sense fissures: que es retiri el Pla de residus, es comenci de zero i es comenci bé, com demanàvem molts anys des d'aquesta tribuna el Grup Socialista i els altres grups; presentar un nou projecte i dialogar, negociar amb el territori, fonamentalment. I aquesta és l'única via. I el proper dijous sembla ser, sembla ser, que vostè rebrà els ex-alcaldes de la Conca de Barberà: aquí tindrà una bona oportunitat per tranquil·litzar el territori, per demostrar que està en una nova via, i aquesta única via és la del diàleg i la retirada del Pla. Ho pot anunciar llavors, i serà ben rebut. No és acceptable manifestar en públic que es presenta un nou projecte per resoldre un problema, i aquest projecte possiblement hauria de contenir els criteris per fer l'elecció i la selecció d'unes possibles ubicacions, i paral·lelament estem discutint un pressupost on ja s'anuncia on estan aquestes ubicacions —unes, molt concretes, que es diuen Rubió, Sant Feliu de Buixalleu, i les altres a l'entorn de... com l'any passat—; és a dir, no és «de rebut» fer una proposta per dialogar quan ja es té feta la decisió: és com aquell que convoca unes oposicions i convoca la gent per fer les normes quan ja estan adjudicades les places. No és «de rebut», senyor Conseller. I, si volem discutir la Llei, és evident que el tema aquest és molt important.

En el seu pressupost tornen a oblidar-se dels municipis: mentre que destinen 50 milions, uns misteriosos 50 milions, per a uns consells comarcals que disposen de molt poques competències, no destinen ni un duro per als municipis, perquè puguin realitzar les seves tasques de control i vigilància dels abocaments. Pràcticament no dediquen res al que els que ens dediquem una mica a aquests temes diem les tres erres dels residus: reducció, reciclatge i recuperació. Molt poques partides, pràcticament...

Una, de 500 milions de pessetes, per subvencionar les indústries, saltant-se el principi important, que a vegades aquí es diu d'una manera o d'una altra, però que té unes connotacions molt importants, que és «qui contamina paga», és a dir, qui genera el residu ha de pagar l'eliminació i el tractament... I si, a més a més, resulta que després de fer tot això contamina no se'l subvenciona: se'l sanciona, senyor Conseller. I, per tant, no entenem per què aquests 500 milions de pessetes, mentre que als altres aspectes de reducció, reciclatge i recuperació no es destina ni un duro.

Però el que posa de manifest més clarament quina és la intenció del Govern, sobretot després d'aquest Decret de la sequera... Que, per cert, ens agradaria que a més a més de fer el decret i passar quasi desapercebut, en aquests temes tan importants, en els quals precisament la contaminació té molta importància, la contaminació dels aqüífers, la Conselleria se'ns posés al davant i fes una explicació important, fes l'explicació a la ciutadana sobre el tema tan greu que tenim a sobre i que ens ve a sobre, com és el de la sequera... Ha desaparegut, però té, aquest apartat que ara li diré, té una importància enorme per veure quina és la intencionalitat del Govern.

En l'apartat que deien —alguns l'han comentat—, de recaptació per multes, vostès pressuposten, d'ingressos, dos milions de pessetes: dos milions de pessetes per a un país que el mateix President i el mateix Conseller reconeix que hi ha mil abocadors, hi ha abocaments incontrolats, que hi ha abocaments per tots els nostres rius, només dos milions de pessetes? És l'exem-

ple més clar de quina és la intencionalitat del Govern respecte a aquest tema. Realment ridícul.

El seu mateix Projecte, senyor Conseller, preveu —el Projecte aquest, que només pràcticament parla de les sancions—, preveu que, per les faltes lleus, fins a un milió; les greus, fins a 50 milions, i les molt greus, fins a 100 milions de pessetes. Amb dos milions de pessetes, quantes faltes pensen vostès posar, de les lleus —no diguem ja de les greus ni de les molt greus—? Sincerament, perquè pensen continuar fent el que han fet fins ara, que per fer uns abocaments que contaminen uns aqüífers que, quan els necessitaríem per abordar tots els temes de l'abastament de l'aigua, o per matar la quantitat de peixos als nostres rius..., vostès continuaran fent la màniga ampla o posant sancions de 50.000 pessetes per passar el tràmit.

Per fi, senyor Conseller, vostès destinen 330 milions de pessetes a fer publicitat. És a dir, una de les partides més importants de la Junta, vostès la dedicaran a fer publicitat —propaganda, suposo, similar a la que fa la Junta d'Aigües, aquella d'«aigües netes», que fan la fotografia d'un rierol del Pirineu perquè si s'atrevisin a fer una fotografia dels rius de Catalunya segur que, d'aigües netes, res de res, però suposo que, per parlar dels residus, en lloc d'explicar a la població la gravíssima situació que teníem els anteriors anys, vostès es dedicaran, suposo, a fer publicitat de com baixen de bé els rius de Catalunya.

Tot això passa perquè darrere d'aquest Pressupost, senyor Conseller, no hi ha una política seriosa i rigorosa per resoldre el gravíssim problema dels residus industrials. Senyors i senyores de la majoria, retornin el Pressupost; senyors i senyores de la majoria, senyor Conseller, retiri el Pla de Residus, presentin un altre pressupost i, sobretot, presenti una altra proposta diferent de les que té ara per abordar aquest problema, i, sobretot, presentin mesures concretes per acabar amb la disbauxa dels abocaments incontrolats que contaminen el nostre territori i degraden Catalunya.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Madueño. El senyor Oliart té la paraula, per defensar l'esmena 370...

El Sr. OLIART: 370, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: 370.

El Sr. OLIART: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, aquesta esmena és una esmena de retorn de l'Institut Català del Sòl; en definitiva, una esmena de retorn de tota la política d'habitatge del Consell Executiu de la Generalitat. Per quines raons?

La primera, senyores i senyors diputats, el creixement burocràtic incontrolat. Mirin: el creixement dels capítols 1 i 2, si el referim a l'any 1984, ha crescut el 350%, és a dir, s'ha multiplicat per 3,5 enters; respecte del 1989, ha crescut el 22%. El mateix creixement, senyores i senyors diputats, per a tots els altres serveis que tenen funcions o competències en matèria d'urbanisme i d'habitatge.

El total de les despeses burocràtiques dedicades a urbanisme i habitatge, senyores i senyors diputats, puja a la incommensurable quantitat de quatre mil cinquanta... mil milions de pessetes. Saben què significa, això? Doncs, que són superiors als capítols 1 i 2 de les Conselleries —de cada una d'elles— de Treball, de Benestar Social, d'Indústria i Energia i de Comerç, i de dues d'elles les duplica. Una invasió burocràtica i un des-

control de la despesa veritablement terribles. Com es pot entendre, per exemple, que amb cent trenta titulars superiors i mitjans, l'Institut encara consignï 56 milions de pessetes per a estudis i treballs tècnics emesos per societats alienes? S'han desbordat, senyores i senyors diputats, les previsions més pessimistes de la llei de Parkinson sobre el creixement burocràtic i «funcionarial». I aquesta superestructura gegantina, aquest cap tan gros..., per fer què? Anem a esbrinar-ho, senyores i senyors diputats.

Descoordinació i manca d'objectius clars. Senyores i senyors diputats, fins a cinc partides corresponents a programes importants de la Direcció General d'Urbanisme i d'Arquitectura i Habitatge no estan recollides en el pressupost de l'Institut. Vostès saben que l'INCASOL no és més que l'instrument d'aplicació de la política d'habitatge; per tant, aquesta descoordinació, com es pot entendre? Fins i tot hi ha un director general que ho és de la Direcció General d'Urbanisme i també de l'INCASOL: com es pot descoordinar ell mateix? Són coses indubtablement incomprensibles per a aquest Diputat.

Inexistència, senyores i senyors diputats, de programes específics, tan necessaris i tan anunciats com habitatge per a la gent gran, habitatge per a la gent jove, habitatge en règim de lloguer, sòl per a protecció oficial —tantes vegades anunciat fins i tot pel President de la Generalitat en aquesta tribuna on està ara aquest diputat...

Senyores i senyors diputats, els ha fet abans el senyor Esteve la seva..., una pregunta sobre els habitatges de la gent gran i de la gent jove, que vostès em van voler malinterpretar i van dir que nosaltres els socialistes estàvem defensant *ghettos*. Res de tot això: però... on són, aquests habitatges? Que se'ns digui. Si vostès no volen fer programes específics, almenys construeixin-los i diguin on s'han construït. Perquè, que jo sàpiga, ni un sol habitatge per a la gent gran ni per a la gent jove.

Anem ara a veure el programa més important per desenvolupar una política d'habitatge. Aquest és el programa d'adquisició i de promoció de sòl: és l'instrument més important de què es disposa per intentar corregir la situació, situació que no descriuré, perquè ja s'ha descrit massa.

Hi ha hagut un increment notable respecte a l'any 89, cal dir-ho, però no tan gran com sembla, perquè l'any passat es va augmentar aquestes partides amb 5.000 milions de pessetes sobre el que s'havia pressupostat inicialment. Però quines prioritats haurien de tenir aquests programes, quines prioritats?

En primer lloc, nosaltres creiem que sòl residencial, sense descuidar naturalment el sòl industrial. Però, a més a més, aquest sòl residencial s'hauria de dedicar quasi exclusivament a la construcció d'habitatges de protecció oficial, siguin d'iniciativa privada o siguin d'iniciativa pública. I la pregunta és: compleixen aquestes previsions? Miri: si mirem nosaltres ara l'annex d'inversions, veurem que com a mínim hi ha 4.790.000 milions sense detallar ni comarcalitzar; per tant, ens és molt difícil de pronunciar-nos en aquest tema. Però la visió de conjunt de la resta indica que la part més important se l'emporta el sòl industrial. Però anem a veure els precedents, que potser els precedents ens poden assenyalar què és el que s'està fent ara i què és el que es farà demà.

Els precedents del 1989 no són gaire encoratjadors, senyores i senyors diputats: de 8.721 milions totals de la partida d'adquisicions de sòl i urbanitzacions, sols 1.995 milions es van dedi-

car a sòl residencial. Què significa, això? Doncs, només el 23% del total.

Tampoc els precedents en actuacions concretes ens poden encoratjar, ni poden ser esperançadors. Miri... Torreblanca, per exemple: 50% del sòl no va anar a protecció oficial, sinó que va anar a l'empresa privada —però no per fer protecció oficial, quan la demanda era molt superior a l'oferta total—; Can Llobet, a Barberà del Vallès: es pretén la mateixa història —és possible que la pressió municipal i la pressió social facin variar les coses, però inicialment aquesta era la finalitat—; camp de futbol de Vic: tota la urbanització al millor postor, tota la urbanització, però ni un sol habitatge de protecció oficial.

I ara anem a un programa que l'INCASOL no ha volgut recollir, malgrat les nostres esmenes, tant a Comissió com aquí al plenari, a l'articulat: Programa de Promoció Pública d'Habitatge. Actualment vostès volen dedicar aquí 4.900 milions de pessetes. Això significa, com a molt, que es construiran set-cents habitatges. I què va passar l'any passat? Perquè, anem a buscar també els precedents. Doncs, l'any passat, senyores i senyors diputats, es van construir solament la ridícula quantitat de 215 habitatges de promoció pública.

Quan jo vaig fer una interpellació, el senyor Conseller em va contestar que tenien la intenció de construir-ne 1.000, i jo vaig posar el crit al cel, vaig dir: «1.000, només?». Doncs, miri, 215; xifres de vostès, que m'ho han contestat en una pregunta escrita. Altres comunitats, senyores i senyors diputats, n'han construït moltes més. I els ho vaig llegir, perquè és molt instructiu: Andalusia, 3.956 —i aquí em diran: «Home!, socialista, vostè fa propaganda»—; miri, Canàries, que està governat pel CDS, 1.990; Castella-Lleó, del Partit Popular, 629; a Madrid, també, 2.101; País Basc, PNV, 591. És a dir, que en termes absoluts estem de les darreres, però en termes relatius som la darrera —la darrera! Senyor Molins, a mi em sembla que vostè hauria de donar explicacions d'aquesta política, o d'aquesta manca de política d'habitatge, sobretot de promoció pública, em sembla que n'hauria de donar, d'explicacions, i moltes.

Senyores i senyors diputats, la situació és difícil. Mirin, abans s'han donat dades sobre els habitatges construïts l'any 1989; jo no les repetiré, perquè vostès se'n deuen recordar, però en diré unes que encara són pitjors, perquè són el que es farà ara, l'any 1990 i l'any 1991. Parlem dels iniciats: s'iniciaran aquest any 64.791 habitatges, dels quals 60.000 de lliures, i només 4.508 de protecció oficial, o protegits d'alguna manera. Signifiquen només, senyores i senyors diputats, el 7% del total; també una de les proporcions més baixes de tot Espanya.

Davant d'aquesta situació, el Govern ens proposa un pressupost que ignora completament la realitat i les demandes socials que aquesta ha originat. No es posa sòl suficient per influir en l'oferta i la demanda general; del sòl produït, es destina una mínima part a habitatges de protecció oficial; de les dades oficials, resulta que som la darrera comunitat autònoma en la construcció d'habitatge públic; s'incompleixen les promeses electorals i les pròpies promeses del President de la Generalitat, formulades aquí, en aquest Parlament; existeix una descoordinació evident entre els diversos serveis que tenen competències en matèria d'habitatge i urbanisme. I no s'atura, senyores i senyors diputats, la progressió geomètrica de les despeses burocràtiques, és a dir, que la llei de Parkinson se'ls ha «desmadrat».

En poques ocasions es donen tantes raons i de tant pes, sen-

yores i senyors diputats, per demanar la devolució d'un pressupost. Acceptin el seu error, siguin humils, refacin aquest pressupost impresentable, adequin-lo a la realitat catalana d'avui i tornin-lo a presentar. La societat, senyores i senyors diputats, senyors del Consell Executiu, els ho agrairà; aquest Parlament també, el meu Grup també i aquest diputat també.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Oliart. Per defensar l'esmena 375, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Nadal.

El Sr. MANUEL NADAL: Senyores i senyors diputats, aquesta esmena fa referència a la Comissió de Ports de Catalunya i, per tant, ens dona peu a acabar, diguem-ne, el balanç global del Grup Socialista respecte a la política territorial o a la política empresa pel Departament de Política Territorial i urbanisme parlant del tema dels ports.

L'any passat, el Diputat senyor Lluís Medir, del Grup Socialista, va fer un balanç de la importància dels ports en les viles marineres, en les viles de les poblacions de Catalunya. I així ens explicava com el cabotatge en el segle passat havia estat una activitat molt important, de manera que els que podem llegir, de tant en tant, llibres sobre la història de les viles locals, veiem com una població com Sant Feliu de Guíxols tenia un vaixell que anava dos cops per setmana de Barcelona a la població, i que l'empresa consignatària era l'empresa precisament d'un president de la Generalitat, el President Irla. Diguem, per tant, que era una activitat molt important a les viles marineres, el cabotatge. Però l'activitat comercial dels nostres ports esportius, malauradament, dels nostres ports veiem que va disminuint.

Els quatre ports de la Comissió de Ports que tenen encara activitat comercial són Palamós, Sant Feliu de Guíxols, Vilanova i Sant Carles de la Ràpita. I veiem com han passat d'una activitat de 330.000 tones l'any 82, a 164.000 l'any 88, és a dir, l'activitat comercial dels nostres ports, o dels ports gestionats per la Comissió de Ports de Catalunya, disminueix. I si, això, ho comparem amb el pes específic de l'activitat de tots els ports catalans, afegint-hi els dos ports autònoms —Tarragona i Barcelona— veurem que hem passat de tenir una presència del 0,7% a només el 0,4%; queda clar, per tant, que l'activitat comercial dels nostres ports és nul·la pràcticament, o ha desaparegut pràcticament. Tenim aquí un punt sobre el qual haurem d'incidir: si cal o no reactivar comercialment els nostres ports.

Segona activitat important dels ports esportius de Catalunya: l'activitat nàutico-esportiva. Aquesta és una activitat que tots sabem que va creixent. Moltes senyores i senyors diputats, segurament alguns d'algun grup més situat cap a la dreta de l'hemicle tenen més possibilitats d'aquesta pràctica, però tots tenim possibilitats de la pràctica nàutico-esportiva, amb més grans o més petits vaixells, i sabem quines dificultats hi ha avui a Catalunya per disposar d'un amarrament. L'any 82 teníem deu mil amarraments, avui en tenim uns catorze mil; xifra molt insuficient. I tots recordarem que fa cinc o sis anys el President Pujol va iniciar una campanya per tots els ports de la nostra costa anunciant la voluntat del Consell Executiu de tirar endavant una política de ports esportius, i, malauradament, aquella campanya a nosaltres ens sembla que no ha portat a cap realització. Per exemple, ports com el de Palamós, estan esperant encara quina és la solució definitiva; ports com el de Sant Feliu o

el de Blanes, encara estem esperant tots si farem l'espigó fora de l'actual espigó o el farem a dins. Aquestes decisions tan elementals encara no s'han pres, i no sabem si farem els amarraments a dintre del port o si farem una duplicació dels ports a través de fer un nou espigó enfora; no ho sabem això. És a dir, que no hi ha una política clara i concreta respecte al foment de la nàutica esportiva.

Ara, no solament volem amarraments de tipus normal, tots som coneixedors que hi ha tipus d'embarcacions d'un calat important que no poden anar en els nostres ports esportius. I ens sembla que fariem un favor important a l'activitat nàutico-esportiva de Catalunya fent possible que no solament hi hagués amarraments per a embarcacions de poc calat, sinó que hi hagués amarraments per a embarcacions d'un calat important, que, en aquests moments, solament poden anar a les costes properes d'aquí, a l'illa d'Eivissa.

Bé, ens sembla, per tant, que hem de fomentar l'activitat nàutico-esportiva.

L'activitat pesquera, que és l'altra activitat que tenen els nostres ports esportius, o els nostres ports esportius, comercials i pesquers; aquesta, en alguns llocs va creixent, i hem de reconèixer una cosa: que ha crescut en la mesura que s'ha dotat d'instal·lacions en aquestes poblacions, en aquestes instal·lacions esportives o en aquestes instal·lacions comercials: el Port de la Selva, Llançà, el fet que s'hagin dotat d'infraestructura les confraries de pescadors ha fet que l'activitat pesquera creixés d'una manera exponencial. Per tant, queda molt clar que, si hi ha una activitat pressupostària per part de la Comissió de Ports, es pot fomentar una activitat; en el cas de la pesca s'ha fet, en el cas de la nàutico-esportiva ens sembla que no s'ha fet i en el cas del món comercial no s'ha fet.

Entrant en temes pressupostaris, veiem que la Comissió de Ports continua tenint superàvit, any rere any: 220 milions el 87, 100 el 88, 128 el 89; té superàvit, la qual cosa vol dir que no s'inverteixen tots els diners de què disposa. I encara ens trobem que té aportacions del Pressupost de la Generalitat, de la Direcció General de Ports. Ens sembla que aquesta aportació seria innecessària si es gastessin tots els diners, però com que no es gasten, ens sembla que vostès no tenen per què aportar diners del Pressupost de la Generalitat. És a dir que té superàvit, i, malgrat això, la Generalitat va injectant diners que no s'inverteixen. Mala gestió; no gasten tots els diners de què poden disposar.

I anem al capítol d'inversions, que és el capítol més important. Continua essent un capítol petit: 788 milions de pessetes; inversions, a més, esquitxant els diversos ports que hi ha a tota la costa catalana, ja sigui, doncs, per ampliar el moll, per fer millores a les dàrsenes, per posar grues, per posar instal·lacions, i ens sembla que aquesta política d'esquitxada no és la política adequada, nosaltres voldríem una política de prioritats en el tema polític-pesquer, polític-comercial, polític-nàutico-turístic.

Per tant, concloent, diríem que no tenen una política global, que l'activitat comercial està desapareixent dels nostres ports, que no es fomenta l'activitat turística i de lleure i que, per tant, això no es veu traduït en aquest pressupost de la Comissió de Ports.

El Grup Socialista els va fer unes propostes que els continua fent. Primera proposta: fem la construcció del que anomenem el

«front portuari català», fem una oferta de ports, no solament dels ports propis de la Comissió de Ports de Catalunya, sinó que col·laborem amb els ports autònoms de Tarragona i Barcelona, fem el front portuari català; fomentem que un dels ports de la Comissió de Ports de Catalunya sigui un exemple per veure si és possible el foment de l'activitat comercial; agafem-ne un, el que sigui, Palamós, Sant Feliu, Sant Carles, el que vulguem, diguem-ne, vejam si és possible donar-li una activitat comercial a aquest port; intentem donar autonomia a la gestió d'aquests ports, intentant veure si és possible l'aparició de fórmules, diguem-ne, amb inventiva de veure la gestió d'aquests ports; per exemple, no sé si seria «descabellat» pensar en línies d'algun d'aquestes ports amb Mallorca o amb el litoral del sud francès, o amb cabotatge de Barcelona a poblacions, doncs, Sant Carles, etcètera; pensem en aquestes línies, o ens sembla a nosaltres que seria, per tant, important, pensar d'una manera important com donar una activitat de nou als nostres ports.

I respecte a l'activitat turístic-esportiva, ja hem dit que hi ha una idea que el President de la Generalitat va llançar fa alguns anys, que vostès van impulsar respecte a totes les poblacions i viles de Catalunya; aquesta idea no s'ha traduït en infraestructures, i a nosaltres ens sembla que és bo per a Catalunya que hi hagi ports esportius. Ara bé —i acabo—, no utilitzem l'excusa dels ports esportius per avalar determinades polítiques, diguem-ne, urbanístiques especulatives, perquè tots sabem que, en molts casos, es lliga un amarrament a una parcel·la, i no pas solament a parcel·les que estan mig quilòmetre endarrere del port esportiu, sinó moltes vegades a deu o dotze quilòmetres.

Queda molt clar que, moltes vegades, projectes de marines nàutic-esportives, projectes de ports esportius van lligats únicament i exclusivament a operacions especulatives.

Nosaltres hem dit «sí» als ports esportius perquè és una necessitat de Catalunya, «sí» als amarraments, però no lligant-ho a operacions especulatives.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Nadal. Per fer el torn en contra d'aquestes esmenes, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Masó.

El Sr. MASÓ: Gràcies, senyor President. De quant temps dispo, si us plau, per a aquest torn?

El Sr. PRESIDENT: Miri, no s'espanti, però té seixanta minuts.

El Sr. MASÓ: Molt bé. Estic segur que no faran falta, senyor President.

Senyor President, senyores i senyors diputats, després d'haver escoltat aquestes defenses a les esmenes de retorn del Departament de Política Territorial i d'algunes de les seves entitats autònomes, ara que tots plegats coneixem els arguments, espero no sorprendre ningú si anuncio, ja des d'aquest moment, que el nostre Grup, el de Convergència i Unió, les votarà totes en contra.

Hi votarem en contra perquè, en general, els arguments utilitzats no han estat, no han tingut massa consistència (*remor de veus*), i alguns d'ells —em sap greu dir-ho— han estat, fins i tot, i des del nostre punt de vista, impresentables totalment. (*Remor de veus.*)

Tanmateix, el nostre vot en contra a les esmenes serà també, i sobretot, un vot a favor d'aquests pressupostos, perquè nosal-

tres, el nostre Grup, té el doble convenciment que són uns pressupostos coherents, constructius i molt ben dotats —sobretot ateses les possibilitats pressupostàries—, i que són pressupostos en la línia dels compromisos que hem pres amb els nostres conciutadans. Coincidim, el Govern i el Grup parlamentari de Convergència i Unió, en la voluntat de donar prioritat a allò que uns i altres estem compromesos, és a dir, a donar impuls a tot allò que incideixi favorablement en el reequilibri territorial de Catalunya.

No es tracta, però, d'aconseguir el reequilibri pel reequilibri, per ell mateix, sinó de tendir a una ordenació que, amb un millor tractament i utilització dels recursos, també serveixi per aconseguir un grau més elevat del benestar per als seus habitants.

Aquest és un objectiu polític del nostre Grup, aquest és també un objectiu del Consell Executiu, i nosaltres, des d'aquesta coincidència, estem plenament convençuts que el pressupost d'aquest Departament i el de les seves entitats autònomes és un instrument bàsic per ajudar a aconseguir-lo.

És legítim que els grups de l'oposició al Govern posin de manifest les seves discrepàncies; és habitual, massa habitual, diria, que grups sense responsabilitats en el Govern critiquin allò que, si poguessin governar, ells saben que també haurien de fer i que, ben segur, també farien. Es pot estar d'acord o es pot estar en contra dels objectius polítics que el Govern afronta amb aquests pressupostos; amb el que espero que estaran tots d'acord, senyores i senyors diputats, és que posen de manifest la voluntat del Govern de dotar d'una manera molt important els capítols d'inversions d'aquest Departament per reforçar, amb energia, les accions en el camp de la política territorial i les obres públiques de Catalunya.

Senyores i senyors diputats, hi ha uns trets rellevants que aquests pressupostos impulsen amb especial energia: el reequilibri del territori, pensat per a un millor benestar dels seus establers; la potenciació i la millora de la xarxa de comunicacions; una intervenció decidida en matèria hidràulica; una política de preservació del medi, i també un tractament acurat del planejament, la formació del sòl edificable i la promoció de l'habitatge.

Faré un repàs global tenint en compte alhora la relació entre aquests objectius i les previsions que es fan en els pressupostos, i el faré, procuraré fer-lo, en contraposició als arguments amb què s'han volgut justificar les esmenes de retorn.

Comencem per les comunicacions, la responsabilitat de les quals està assignada a les direccions generals de transports, d'un banda, i de carreteres, de l'altra. No es pot pensar en un futur reequilibri del territori si no es compta, al mateix temps —suposo que hi estaran tots d'acord—, amb una bona xarxa de comunicacions, perquè el progrés i el benestar han de quedar a l'abast de tots els ciutadans de Catalunya. Els recursos, per ser utilitzats, han de ser accessibles, i la producció de riquesa, de la qual tot el país s'ha de beneficiar, només és possible quan, al mateix temps, hi ha unes bones carreteres. Avui, progrés i modernitat volen dir també mobilitat i accés als serveis; volen dir possibilitats de comunicació ràpida i fàcil; volen dir, per tant, que hem de disposar d'una bona xarxa viària per poder-nos desplaçar amb comoditat allà on hi ha més trànsit, però també per poder arribar fins a l'últim racó del país. En aquest sentit, el pressupost representa la solució a un dilema: per una part, calia

atendre les impressions motivades pel desplegament dels Jocs Olímpics, és a dir, d'una manera molt especial, elements de la xarxa viària bàsica de Barcelona i el seu contorn més immediat —com l'enllaç de la Diagonal amb el cinturó del litoral, o com el segon cinturó de ronda—, però també les que, pel mateix motiu, calia urgir en altres indrets de Catalunya, com és el cas del desdoblament de la carretera Girona-Banyoles o la variant que permeti descongestionar el trànsit d'aquesta ciutat.

Mirin si es fa front a aquest repte que l'import per invertir durant l'any 90, només en les obres que, per entendre'ns, en podem dir «olímpiques», és semblant a la totalitat del pressupost que es destinava a les carreteres del país l'any passat. Era evident, però, que malgrat aquest gran esforç inversor no era possible abandonar les actuacions d'ampliació i millora de la resta de la xarxa; era obligat atendre les servituds creades pels Jocs Olímpics, però, per al reequilibri territorial, també era del tot imprescindible continuar dotant Catalunya d'una bona xarxa de comunicacions. I això és el que es podrà fer amb les partides del pressupost per a carreteres: sense fallàcies, sense dir: «destinem diners» —que no hi són— «a fer totes les obres que tots voldríem i farien falta, però sense saber els recursos d'on han de sortir», enguany, les inversions per a carreteres augmenten d'un 31%. Els capítols 6 i 7 del pressupost de la Direcció General de Carreteres passen, de l'any 89 al 90, de 18.617 milions de pessetes a 24.370 milions.

Tenim, doncs, un pressupost amb un creixement inversor del 31%, que fa possible que, en l'àrea de la ciutat —en les proximitats de Barcelona—, s'hi facin obres com les del segon cinturó, l'enllaç Diagonal-cinturó lateral —altrement dit la pota sud—, els enllaços d'Horta a Montbau, les variants de Mollet i la Llagosta, el desenvolupament de l'A-18 a Terrassa, els laterals l'A-19 a Badalona, i d'altres. Un pressupost que permet actuar, també, damunt el territori de Catalunya, en la seva globalitat, al mateix temps que resol, per la via del conveni, problemes puntuals, com la comunicació entre Girona i Sau, per un import total de 300 milions de pessetes, dels quals 120 estan consignats per a enguany.

És a dir, el pressupost per a carreteres és un instrument al servei del reequilibri del país, perquè, és o no és optar pel reequilibri territorial dotar Catalunya d'un eix central, com el del Llobregat, la comarcal 1411, que amb les variants que la completen aquest any quedarà pràcticament acabada, o resoldre el tram de Terradets, que facilitarà enormement les comunicacions amb el Pallars, o invertir 2.000 milions de pessetes en l'eix transversal, que s'iniciarà amb els trams Vic-Sant Hilari i Santa Coloma-Vilobí d'Onyar? No és optar, senyores i senyors diputats, per una política de reequilibri potenciar el desenvolupament de l'eix de l'Ebre, que enllaçarà les comarques del Delta amb Lleida i el nord-est de Catalunya a través del futur eix occidental? O actuar en la carretera de Manresa-Solsona, o les corbes de Can Sibilla, entre Súria i Cardona? O atendre les previsions dels plans comarcals de muntanya —dels quals més endavant parlaré—? O continuar treballant en els accessos a la Garrotxa, per la carretera C-152, amb les obres del tram nacional II, Santa Coloma, i del tram Pasteral-Amer? O fer millores per import de 400 milions a la carretera comarcal 1313, des de Lleida a la Seu, a Can Maties, entre Hostalets i Sant Tirs? O fer obres a la carretera 152, que enllaça Barcelona amb Vic i Ripoll, en el tram Centelles-Hostalets de Balenyà i Hostalets de

Balenyà-Tona nord, per tal que el 92 es pugui arribar a Vic amb una magnífica carretera? O bé construir el tram de carretera que unirà Calonge amb Platja d'Aro, amb la qual cosa quedarà completat el recorregut Platja d'Aro-Palamós sense travesseres urbanes? I no puc deixar de fer esment dels gairebé 2.000 milions de pessetes que es destinaran al reforç de ferm i seguretat viària, obres de les quals sortiran beneficiades totes les comarques de Catalunya, totes les carreteres de tot el país.

Durant el debat d'aquest pressupost, tant en la Comissió com en aquest mateix Ple, hem sentit moltes referències a la falta que feia actuar en carreteres, i es demanava, com una gran novetat, que es fes allò que està previst fer en el pressupost d'enguany. No calia. Com poden veure, senyores i senyors diputats, estem fent un debat sobre un pressupost decidit, que equilibra les inversions amb les necessitats reals de Catalunya.

Del transport, no sé si hem de parlar-ne gaire, o bé si, a l'inrevés, n'hem de parlar molt, perquè, precisament, aquests dies el tema del transport ha estat objecte de les primeres planes dels diaris. El fet és el següent: hi ha una situació no equilibrada, pel que fa al transport subterrani metropolità, per causa que, de metro, a l'Estat, només n'hi ha a Madrid i a Barcelona. El transport a Catalunya és un tema, doncs, que, almenys en el seu finançament, no pot passar pel mateix arrasador que les altres comunitats autònomes, i que, tanmateix, ha provocat reticències en ser tractat amb l'Administració estatal. Probablement, l'inici del problema sigui en el primer traspàs, fet amb anterioritat al Govern de Convergència i Unió —em sembla recordar que havent-hi un conseller del Partit Socialista—, en què es va fer un traspàs excessivament voluntarista, perquè, llavors, amb el lloable afany de tenir-ne la competència, es varen negociar les despeses de manteniment, però no les inversions ni les ampliacions futures.

I vet aquí que, quan s'acaba la vigència del primer període, el Govern de l'Estat proposa fer un tracte i suggereix que es faci un contracte-programa, amb compromisos i acords de totes les parts. Aquest contracte-programa se signa l'any 86, però només en la part que fa referència als Ferrocarrils de la Generalitat, i des d'aquella data, però, el del metro encara està pendent de signar, malgrat que Generalitat i Ajuntament de Barcelona, des de llavors, estarien a punt de fer-ho. Ara, segons diuen els diaris, potser s'arreglarà, encara que, sembla, amb una petita diferència —també segons els diaris— que, mentre al metro de Madrid, l'Estat hi destinarà 20.000 milions de pessetes, per al de Barcelona només n'hi tocaran 6.000. Malgrat tot, esperem que tot acabi bé.

Però, és clar, mentrestant, les inversions que s'han fet aquests últims anys al metro de Barcelona, les ha hagut de pagar al cent per cent la Generalitat. Obres que eren contemplades en el contracte-programa del 86 i que, en bona part, corresponia pagar-les amb diner estatal, s'han hagut de fer amb càrrec exclusiu als pressupostos del Govern de Catalunya. El pressupost actual, senyores i senyors diputats, serveix per anar continuant les construccions contemplades en el contracte-programa, però que sense les aportacions corresponents per part del Govern de l'Estat segueixen una marxa molt més lenta. És normal, doncs, que el pressupost d'aquesta Direcció General no creixi tant.

Tot i així, no oblidem les obres que, sense aportacions foranes, s'han fet durant aquests anys, i que s'ha actuat, a la línia 1, a les prolongacions de la Floresta a la Torrassa, de la Torrassa a

l'avinguda del Carrilet, de l'avinguda del Carrilet a la Ciutat Sanitària, Torras i Bages a Santa Coloma i Santa Coloma-Camí Fondo; a la línia 2, que tots sabem que no serveix per a res en aquests moments, també s'hi han fet inversions, en el tram Universitat-Pep Ventura; a la línia 3, a la prolongació Lesseps-Montbau; a la línia 4, a la prolongació la Selva de Mar-la Pau i la Pau-Pep Ventura, i, a la cinquena, de Sant Ildefons a Cornellà. A més a més, s'han fet inversions importants, importantíssimes, per modernitzar l'explotació, a base d'instal·lar control automatitzat centralitzat del trànsit, instal·lar elements de confort —com escales mecàniques i millora d'andanes—, o bé instal·lar sistemes de seguretat per a detecció d'incendis, telecomandament i radiotelefonía.

En aquesta línia es continuaran fent les inversions, senyores i senyors diputats. L'Il·lustre Diputat que ha fet la intervenció en nom del Grup Socialista deia que no es feia cap política, que no es prenen mesures contundents per dotar el país d'infraestructures de serveis. Escoltin, i el TGV, de qui ha estat la idea? El TGV, fins ara, qui és que l'ha impulsat? En el capítol 7 del Pressupost hi ha una partida de 1.150 milions de pessetes per fer ja el projecte constructiu d'aquest element tan important. El 86 es va fer l'estudi de viabilitat; a finals del 89 —l'any passat— s'acabà l'avantprojecte que recull la suma de molts grans projectes; s'ha aprovat el pla especial que fa la reserva urbanística pel seu traçat, i ara es destina una quantitat molt important, 1.150 milions, per al projecte constructiu. Faltaran els acords dels governs respectius i el finançament per posar-lo en marxa. Aquest serà un element importantíssim. No es pot dir que no es fa res, que no es fan passes per dotar el país de grans infraestructures de serveis.

Parlem ara d'un altre gran objectiu: la política hidràulica. Vostès saben molt bé, senyores i senyors diputats, que, per imperatiu de lleis aprovades en aquesta Cambra, la política hidràulica del Govern de Catalunya, articulada a través del Departament i la seva Direcció General, s'executa a través de dues entitats autònomes: la Junta d'Aigües i la Junta de Sanejament. Malgrat la importància que els pressupostos donen a la política hidràulica, no m'estendré gaire en aquesta part de la meua intervenció, perquè, pel que fa a la Junta de Sanejament, cada any s'han anat repetint els mateixos conceptes, i no crec que ara calgui insistir-hi més, i, pel que fa a la Junta d'Aigües, fa pocs mesos que tots plegats —i s'ha dit aquí en intervencions anteriors— varem aprovar, per una amplíssima majoria, les lleis 4/90 i 5/90, d'Abastament a Barcelona i d'Infraestructures Hidràuliques, que posen un accent prou important en la prioritat que aquests temes mereixen per al Govern.

No puc estar-me, però, de fer algunes consideracions. En primer lloc, per referir-me als treballs i les ajudes que són directament a càrrec de la Direcció General d'Obres Hidràuliques. Vostès entendran la importància que aquest any poden tenir les subvencions per a la sequera, que són concedides als ajuntaments i que estan regulades per una ordre del 3 d'abril del 90, o les que potser s'hauran de donar per a obres d'emergència, que, per la seva mateixa naturalesa, ara no es poden ni conèixer ni determinar. O sigui, pel que fa als estudis, li correspon portar a terme, a aquesta Direcció General —només en vull mencionar dos—, el dels regadius Segarra-Garrigues, un estudi que ara s'acaba de fer, i el de la salinitat del delta de l'Ebre, tot just iniciat. Valorin vostès mateixos, senyors diputats, la importan-

cia d'aquests exemples, que estic segur que els han de fer entendre el significat d'algunes partides del Pressupost.

Quatre paraules sobre la Junta d'Aigües. La Junta d'Aigües, aquest any 90, augmenta els seus pressupostos per a inversions en un 32%, però això encara no vol dir gaire res. Vostès saben molt bé que, per poder fer front a les urgents necessitats que té Catalunya en matèria hidràulica, es va aprovar la Llei 5/90, d'Infraestructures Hidràuliques, per tal de disposar de recursos que no podem aconseguir pel finançament ordinari i per tal de disposar d'una eina en aquella societat que haurà de gestionar els regadius. Les obres que es podrien fer amb el cànon de la Llei 5/90, encara no es poden programar, senyor Nadal, perquè les dificultats òbvies que comporta posar en funcionament el cobrament regular del cànon indueixen a una prudència obligada i a no contemplar la partida d'ingressos en el pressupost d'aquest any al seu cent per cent. Per altra part, la societat que haurà de gestionar els regadius podrà constituir-se una vegada aprovats aquests pressupostos, perquè compten amb la partida necessària per poder-la iniciar.

És fora de lloc, per tant, dir que és ridícula la quantitat que hi ha per a la Junta d'Aigües pel fet que no es contempli la recaptació del cànon. El cànon, el varen aprovar ara fa relativament poques setmanes; és clar que urgia, és clar que urgia, perquè, a més, el debat parlamentari pot parar el debat de les altres lleis; urgia perquè, si no, aquest mateix problema ens l'hauríem trobat d'aquí a uns mesos, i els problemes hidràulics, en aquest país, són tots molt urgents.

Per tant, és clar, enguany, la Junta d'Aigües només compta amb els ingressos provinents de les transferències de la Direcció General d'Obres Hidràuliques i, tot i així, vull remarcar l'augment que he dit, del 32%. Què podrà fer-se, per tant, amb els recursos de què disposarà la Junta? Miri, els faré una relació d'algunes de les obres —no totes— i potser ni tan sols les més importants, algunes ja iniciades —com ja saben—, les inversions plurianuals de les quals requereixen, però, disposar de la consignació pressupostària corresponent. L'abastament a la Costa Brava nord, ara per ara Roses i Cadaqués, i a partir d'aquí Llançà i el Port de la Selva, l'abastament a la Costa Brava centre, amb el pressupost dels 4.000 milions de pessetes, en començar les actuacions que alguns il·lustres senyores i senyors diputats —sobretot els d'aquelles comarques— coneixen bé, els problemes que hi ha per a ocupació de terrenys per passar-hi les canonades; l'inici de l'abastament del Garraf-Penedès; les obres per a l'abastament de les Garrigues i la Segarra, i a la Terra Alta, la Fatarella, la inversió en abastaments per valor de 300 milions.

El Pla de negaments del delta del Llobregat, que ja està en marxa des de l'any passat, però que aquest any s'hi destinen 800 milions de pessetes, el desviament del riu Clar... Es començarà el canal Algerri-Balaguer, tant de temps que se'n parlava, es continuarà amb el Pla del Delta, revestint els canals. Està preparada la inversió per construir els regadius del Ter, que, a petició dels regants, s'iniciaran quan estigui en marxa aquesta societat de gestió prevista per la Llei 5/90, la qual cosa demostra que serà un fet positiu, i no m'hi estenc més perquè queden altres temes i ja he anunciat que en aquest apartat volia ser breu. Però volia fer una referència a les paraules de l'Il·lustre Diputat del Grup Socialista, quan ell deia que estava en perill el consens de l'aigua. Que jo sàpiga, la Comissió que s'havia de

constituïr per tractar, o sigui, per estudiar el Pla Hidrològic, té tots els membres designats i espero que funcioni amb molta més regularitat i amb molta més assiduitat que altres comissions d'estudi com, per exemple —per posar un exemple, no és que la vulgui criticar—, aquella de seguiment dels Jocs Olímpics, que presideix també un il·lustre diputat del seu Grup i que en un any i mig s'ha reunit una sola vegada per estudiar a veure què havien de fer.

Deixin-me fer una referència a la Junta de Sanejament que, enguany, veu créixer els capítols 6 i 7 d'un 51%. Això vol dir, com a mínim, dues coses: veig que aquest creixement ha estat lloat, en part, pels il·lustres diputats que m'han precedit, però també ha donat lloc a comentaris diversos que ara contestaré. Vol dir una voluntat de gestió molt considerable i la demostració que hi ha millors possibilitats d'actuació. Perquè, senyores i senyors diputats, vostès coneixen sobrerament l'abast dels plans de sanejament de les diferents zones; coneixen la mecànica operativa fixada per la mateixa Llei; coneixen —sobretot el Grup Socialista, que té responsabilitats de govern en municipis que són beneficiaris de les inversions de la Junta— els avantatges que els han reportat les seves actuacions. El pressupost de la Junta creix any rere any; arriba un moment en què es comencen a superar els problemes dels inicis, quan les administracions actuant tenien dificultats a resoldre aspectes dels projectes i a aconseguir la disponibilitat dels terrenys. Inicialment, hi havia problemes molt diversos; ara encara els tenen, però les actuacions iniciades per la Junta anys enrere comencen a donar fruit, i per això es pot preveure un augment de les inversions. Malgrat tot, no se sorprenguin, no se sorprenguin, senyores i senyors diputats, dels romanents de què la Sindicatura de Comptes troba que disposa la Junta, perquè és normal que, quan es compromet una consignació per tirar endavant una obra, aquells diners hagin de ser disponibles per poder-la pagar. El que passa és que aquests mateixos inconvenients, aquests mateixos obstacles sobre el projecte, sobre l'ocupació de terrenys, moltes vegades són motiu d'importants demores, importants demores que en cap cas voldria inculpar l'Administració actuant, sinó que són les circumstàncies que les produeixen, però que de cap manera es poden imputar a la Junta de Sanejament; la Junta de Sanejament fa el que ha de fer, que és guardar, retenir la consignació per poder fer l'obra, i si mentrestant surten problemes i hi ha unes consignacions retingudes perquè no es poden gastar, això no és cap gran problema.

Repassin els *Diari de Sessions*, i entre els debats de pressupostos i les respostes a preguntes i interpellacions, poden reconstruir un anecdotari que els il·lustrarà sobre el bon funcionament de la Junta i sobre el seu sistemàtic millorament. Aquest any, ja ho he dit, els capítols inversors creixen d'un 51%. Què permetran fer? Les inversions que aprovi la Junta, en la qual els municipis tenen veu a través dels seus representants. El pressupost d'enguany, per exemple, també ha estat discutit i aprovat per la Junta, sense cap vot en contra, ni del pressupost ni del programa d'inversions amb representants, com hi ha a la Junta, de diverses formacions polítiques presents en aquesta Cambra. Alguns d'ells, interpellants; alguns d'ells, esmenants.

Tanmateix, la concreció de cada inversió, també l'aprova la Junta, i així, en aquest moment, per continuar treballant-hi amb càrrec als pressupostos del 90, s'actua en les depuradores de Banyoles, Ripoll i Campdevàrol, Ribes de Freser i Vic, a la

conca del Ter, la de Sant Celoni a la conca de la Tordera, que també està adjudicada, a la conca del Besòs, entre altres, s'actua a Montcada, pel que fa a l'ens metropolità, a Granollers i a les Franqueses, i a la Garriga estan adjudicades les obres de Sabadell i Sant Quirze.

A la conca del Llobregat s'estan construint els collectors de Terrassa i Rubí, i s'està millorant la depuradora d'Igualada. A Ponent es fa la depuradora de Guissona i els collectors de Lleida i Mollerussa, i a l'àrea de Tarragona es construeixen els emissaris de Salou. Aquestes són actuacions iniciades o ja programades en les quals cal intervenir a través del pressupost del 90, però ni són totes les que es fan ni, naturalment, són les que en un futur immediat la Junta pot aprovar que s'iniciïn.

I aquesta..., la tasca de la Junta, a més a més de ser una actuació en matèria hidràulica, és també una actuació en matèria de preservació del medi, i del medi parlem-ne, encara que el torn en contra de la Junta de Residus el farà la Il·lustre Diputada senyora Gràcia Bosch. Perdoni, senyor President, m'havia oblidat de dir al començament que el meu torn és en contra de les esmenes del Departament, la Junta d'Aigües, la Junta de Sanejament i l'Institut Català del Sòl. Les altres seran fetes per la Il·lustre Diputada senyora Gràcia Bosch.

Parlem, doncs, un moment, del medi, que la importància que té per al Govern va motivar la creació d'una direcció general per tenir cura específicament d'un tema tan important com és: per tenir cura de la preservació ecològica del medi en uns moments en què el conjunt del planeta està amenaçat pels efectes negatius de l'activitat humana, i que estem immersos en una dinàmica econòmica que implica la realització de grans obres d'infraestructura que comporten l'establiment de grans sistemes industrials i que fa créixer els assentaments de població arreu del territori. El Govern ens demostra la seva voluntat de prendre mesures serioses per preservar el país de la degradació del medi i restaurar, al més bé possible, els efectes d'anteriors alteracions. (*Remor de veus.*) Què fa, aquesta Direcció General, amb el seu pressupost? No parlaré —ja li ho he dit, senyor President— del que fa i farà la Junta de Residus, perquè ho farà molt millor la Il·lustre Diputada que intervindrà a continuació. Em referiré, sí, al Pla d'Espais d'Interès Natural, que ha estat mencionat en intervencions anteriors a la meua, i que, una vegada estigui aprovat, la Direcció General n'haurà de fer el seguiment i incorporar-hi les noves zones que s'acordi. La seva aprovació pot ser —podrà ser— imminent i immediata; no podia fer-se fins que estigués constituït el Consell de la Natura. Vostès saben molt bé, perquè hi ha hagut interpellacions en aquest Parlament, i preguntes, sobre aquest tema, i el Consell de la Natura estava pendent de la designació de representants, de gent aliena a la mateixa Administració de la Generalitat; aquestes designacions han estat fetes i un decret d'aquests últims dies, d'aquesta setmana o de la setmana passada el constitueix, i com que l'aprovació del Pla d'Espais d'Interès Natural, dit el PEIN, no podia fer-se sense tenir constituït el Consell de la Natura, a partir d'ara, si no hi ha res de nou, podrà anar endavant.

Moltes altres activitats... Miraré d'abreujar, perquè veig que el temps passa molt de pressa, però té altres obligacions importants, aquesta Direcció General, en el camp d'una política de protecció del medi, com és fer i impulsar, vigilar i controlar els estudis d'impacte ambiental en les obres públiques, combatre la

contaminació atmosfèrica, per a la qual cosa s'ha posat en marxa una unitat mòbil per al control de la immissió atmosfèrica, i s'ha projectat una xarxa automàtica a l'entorn de Tarragona. I també s'ha posat en marxa, per a aquest control de la contaminació atmosfèrica, una unitat per al control de la pluja àcida i una xarxa automàtica per al control de l'ozó.

Aquesta Direcció General, que aglutina competències que havien estat de Governació, d'Indústria, Sanitat, Agricultura, més les pròpies del Departament, té —entre altres— una obligació molt important, que és la que executa, executarà a través de la Junta de Residus, que ja he dit que serà contestada posteriorment.

Comunicacions, recursos hidràulics, medi són aspectes rellevants en la política territorial del Govern de Catalunya; són sectors que, com he dit, s'orienten cap a l'establiment de donar ordre al territori, per tal d'aconseguir una millor utilització dels seus recursos i, en darrer terme, un millor benestar de tots els seus ciutadans. Perquè aquest país, Catalunya, a la llarga, però com més aviat sigui possible, millor, necessita una distribució de la població diferent de la que tenim ara, més dispersa, que eviti les concentracions excessives de població; més repartida en el territori, en condicions de poder «optimitzar» la utilització dels recursos que aquest territori proporciona, i distribuïda d'una manera que el treball quotidià dels nostres homes i dones ajudi a completar aquesta situació equilibradora. Per a això és necessària la planificació territorial, una planificació que abasti la visió globalitzadora de tot el territori, però també la sectorial específica i la planificació urbanística que, d'una manera molt directa, condiciona el marc allà on treballa i viu la gent. Per actuar en aquest sentit, hi ha la Direcció General de Planificació i Acció Territorial, que, a part dels treballs executats del Pla territorial de Catalunya, ha fet una feina molt important, una feina que cada any, en el debat de Pressupostos, i en les interpellacions durant l'any, era violentament —diria jo— criticada perquè no es feien, que eren els plans comarcals de muntanya. Abans, il·lustres senyores i senyors diputats, diputats d'aquesta Cambra, quan sortien a fer el torn de defensa d'esmenes de retorn, deien que no es podia fer una bona política territorial o una bona política de reequilibri sense uns plans comarcals de muntanya aprovats. Aquest any són pràcticament tots aprovats; falta, només, aprovar el del Pallars Jussà i l'Alta Ribagorça i el de la Vall d'Aran, però els altres són tots aprovats.

En planificació vinculant a cinc anys, poc comú —molt poc comú—, senyores i senyors diputats, planificar a cinc anys. S'ha fet, amb l'aprovació de les comarques, amb molta acceptació d'aquesta aprovació per les comarques; en cinc anys hi ha previstes inversions vinculants d'aproximadament 48.251 milions de pessetes, de les quals 10.515 milions de pessetes s'inverteixen l'any 90. Saben què vol dir això? Reequilibri territorial o no, allò que abans era imprescindible i que avui, doncs, ningú no s'ho ha posat a la boca perquè ja està fet... Jo ja entenc que els partits de l'oposició hagin de fer això, però, és clar, jo també he d'explicar-ho. Vol dir que, si la despesa per càpita dels pressupostos d'enguany és de 25.700 pessetes per habitant de Catalunya, les que impliquen els plans comarcals de muntanya són de 63.750 pessetes per habitant de mitjana. La qual cosa vol dir, gairebé, el triple, gairebé tres vegades més, el que s'invertirà per habitant en les comarques de muntanya, que el

que es farà en la mitjana del país, entre les quals, en aquesta mitjana, també hi ha les comarques de muntanya.

Aquest any 90, només en carreteres s'invertirà a les comarques de muntanya, en inversions vinculants especificades en aquests plans, més de 1.000 milions de pessetes. Aquest any 90 l'INCASOL invertirà, en comarques de muntanya, per inversions vinculants d'aquests plans, també més de 1.000 milions.

Senyores i senyors diputats, ara sí que em veig obligat a abreujar, perquè, si no, consumiria el temps que correspon a la Il·lustre Diputada que m'ha de seguir... Faré unes petites referències a l'habitatge i a l'Institut Català del Sòl, perquè no puc obviar fer-ho, encara que el temps m'apressi. I el que sí que voldria dir és una cosa: l'Institut Català del Sòl ha fet una gran promoció, ha fet una gran feina, ha fet promoció de sòl residencial, sòl residencial que pot ser..., que pot ser... —sí, senyor Tomàs, ja controlo el rellotge, ja—, sòl residencial que pot ser disposat també per fer habitatge de promoció pública i que quan aquell qui vol fer habitatge de promoció oficial el disposa en el preu..., en el preu taxat, eh? Però, és clar, el que no pot fer l'Institut Català del Sòl és només fer habitatges per fer sòl..., el que no pot fer l'Institut Català del Sòl és fer només sòl per fer habitatges de promoció pública. Per què? Perquè, i si la promoció del país no vol o no pot fer promoció d'habitatge públic? Perquè, és clar, per què no se'n pot fer? Doncs, entre altres coses, perquè el mòdul, que no el fixem nosaltres, no el fixa Catalunya, sinó que el fixa el Govern de l'Estat, està fixat en 68.000 pessetes per metre quadrat, inclòs el sòl i tot.

No hi ha avui a Catalunya possibilitats, amb els costos de l'edificació, amb els costos del sòl, manera que la gent estigui estimulada a fer edificació per 68.000 pessetes per metre quadrat de venda, totes les despeses incloses.

L'Estat, que, des del nostre punt de vista, abandona les seves responsabilitats en matèria d'habitatge, abandona els plans quadriennals, diu que signarà uns convenis i fixa unes condicions; diu: «mòdul, 68.000 pessetes», a Catalunya impossible; «tipus d'interès, el 12%», les caixes no el volen signar. Diu: «Llavors, quan es donin aquestes condicions, nosaltres subvencionarem el tipus d'interès i, en lloc del 12, el comprador, l'usuari només en pagarà el 7,5%.» Però, és clar, si fixa un preu del mòdul que no pot ser acceptable pel mercat d'aquí —potser en altres comunitats autònomes sí que ho seria— i es fixa un tipus d'interès que les caixes no el volen signar, això ho fa totalment inviable. Malgrat tot, es destinen, es destinen, el Govern destina a través de la Direcció General una quantitat molt més important que no pas en altres anys per fomentar l'habitatge, de manera que es passa de 2.690 milions de pessetes a 3.700, més 2.700 a través de crèdits hipotecaris, que representa l'augment, als capítols 6 i 7, un augment d'un 43%.

I, per acabar, senyor President, senyores i senyors diputats, voldria remarcar una cosa. Si l'eficàcia de la gestió d'una administració, si l'eficàcia de la gestió d'un departament es mesuren en la relació entre la despesa corrent i la feina que fa i la inversió pública, hi ha hagut una referència, feta pel senyor Oliart, que deia que havíem arribat a uns límits impensables. Jo els ho diré; he fet els números i he agafat aquests últims anys, he agafat els últims cinc anys. Doncs, miri, la relació per a aquest Departament, incloses les entitats autònomes, la relació entre el capítol primer i el capital més el finançament ha anat baixant de l'11,2 al 10,1, l'any 86 i l'any 90.

La relació de despeses corrents i el total del pressupost han baixat del 10,8 al 5,8, al 5,7..., no perdó, del 27,52 al 25,54, al 25,96, al 23,71 i al 19,53. O sigui, en aquests moments estem gairebé a la meitat de la relació que estàvem a l'any 1986.

Senyores i senyors diputats, en començar he dit que nosaltres anunciava que votaríem en contra, i ara en acabar ho ratifico, des de la seguretat que dóna el convenciment de saber que tot el que he dit és rigorosament cert. Si volen donar un vot testimonial d'oposició parlamentària, poden fer-ho, estan en el seu dret. Però si volen donar el vot a la vertebració territorial de Catalunya, votin en contra de les esmenes de retorn, és a dir, votin a favor del Pressupost.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Masó. Per continuar fent el torn en contra, té la paraula la Il·lustre Diputada senyora Maria Gràcia Bosch.

La Sra. BOSCH: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, amb la meua intervenció és molt possible que no els descobreixi res de nou. Però la meua intenció i el que pretenc és transmetre'ls la meua inquietud i a voltes la meua angouxa quan veig que ens trobem enfront d'un problema, davant d'una solució i que no intentem entre tots aplicar-hi el remei ja i ara mateix. Qui de nosaltres està lliure de fer residus; aquest és el problema. I, si no, fem una ullada al nostre entorn. La nostra llar: entren i surten productes d'un sol ús, plats de paper, tovallons, Kleenex, Dodotis, bosses de plàstic que fan cria d'una manera desmesurada al calaix de la cuina, envasos de plàstic, vidres, llaunes, tetrabriks, diaris, revistes —us heu fixat el piló que fan al cap de quinze dies?—, la catifa vella, la persiana que no puja ni baixa, el pany de la porta, el «silló» de la iaia carregat de corcs, la nevera, el micro que no funciona, el lavabo esquerdat, la tassa del wàter trencada... I en el món professional, les oficines, els tallers, la botiga, el supermercat, restaurants, clíniques...

Ningú de nosaltres arracona totes aquestes deixalles en un racó de casa, en una habitació. Què fem? Doncs, simplement que cada dia procurem baixar la nostra bosseta a baix al carrer perquè algú se'ls endugui fora, ben lluny. Què són? Unes bosses de tres, quatre quilos..., cinc quilos pesa? Les seves senyories, tots vostès, fins i tot els senyors, perquè la senyora o la seva dona prou se'n preocupa de dir-li: «Pepet, baixa'm la bossa d'escombraries» (*remor de veus*)..., doncs, he calculat que són uns 360, cap a 400 quilos per individu de porqueria d'aquesta de casa, que baixem a l'any, que multiplicat pels membres de la pròpia família, pels veïns, pel carrer, per tot el poble de Catalunya, total som 6 milions de catalans que fem porqueria. (*Rialles i remor de veus.*) I a aquest tipus de residus caldria afegir aquells generats pel procés de fabricació de productes destinats a la nostra societat de consum. La indústria del moble...

El Sr. PRESIDENT: Silenci!

La Sra. BOSCH: En la indústria del moble, dels electrodomèstics, o a resultes de l'ús, com serien olis cremats, automòbils vells, enderrocs o aquell magatzem de fruita que per causa ics el sistema de refrigeració els ha fallat i se'n va en orris tota la fruita; aquells medicaments que s'han hagut de retirar del laboratori o del mercat; o què se'n varen fer d'aquells milers d'aigua mineral que tots tenim en la ment la marca, que es van

haver de retirar del mercat; o com se les hagué de veure aquella indústria cervesera de Madrid, marca alemanya, quan hagueren de destruir tot un estoc per fallada en la producció, en aquest cas una planta físico-química a marxes forçades va haver d'estudiar i investigar el sistema de tractament específic per destruir aquell munt de tones de llaunes plenes de cervesa, que necessitaven treure's —la cervesa saben que fa aquella escuma, que té tot un aspecte, similitud ics... Tot són deixalles, més deixalles. Són 4.000 milions de tones l'any; són 6 milions els que les fem.

Quina és la solució? Doncs, la dotació del nostre país de la infraestructura i de les instal·lacions d'eliminació, aprofitament de residus, comptant amb tota la tècnica moderna i de seguretat; aquestes dotacions fan falta ja immediatament. I els voldria fer notar que, quan existeixen tot un tipus d'infraestructures en el país, llavors es pot ser molt més exigent a l'hora d'aplicar les sancions, fins i tot perquè hi ha el seu lloc de recollides.

A més s'ha comprovat que les mateixes indústries, quan tenen el lloc on han d'anar a eliminar els residus, reduïxen la seva producció de residus. I això ben fàcil: perquè el preu de l'eliminació provoca un increment en el cost del producte. És molt barat agafar un camió, traslladar els residus i llençar-los en uns abocadors incontrolats, siguin les lleres dels rius, sigui en els boscos a un preu que pogués resultar, doncs, a cent pessetes la tona; o bé de pagar uns imports, a un abocador controlat, sobre unes 3.000 pessetes tona; o, si és incineradora, unes 25.000 per tona; o, si són residus urbans, a 1.500 la tona.

A mi em sembla que això és realment una cosa que s'ha pogut comprovar, i això, a Suïssa —un cas conret—, en poc temps varen veure aquesta reducció. I allò que el senyor Nadal havia dit que les mateixes plantes in situ —sigui el senyor Nadal o el senyor Madueño— havien de tractar els seus propis residus (*remor de veus*) —el senyor Madueño—, hi havien de tractar els seus propis residus, aquí llavors es preocupen prou que així sigui.

I és per tot això que he exposat que, amb tota convicció i amb tota fermesa, tinc l'esperança que aquest pressupost pugui tirar endavant, i que el pressupost de la Junta de Residus és el que ens farà que això pugui tirar el procés de l'ambient..., que sigui bé, de la contaminació que no existeixi... Total, que estem en contra del seu retorn. Perquè, senyores i senyors diputats, no és just responsabilitzar els altres de no aplicar el remei. Aprovar aquest pressupost és donar una primera solució al problema. Ara està a l'abast de la nostra mà i tots en som responsables.

Sobre la..., per tant, votarem en contra en la Junta de Residus. (*Remor de veus.*)

Pel que fa a la Comissió de Ports, jo els voldria dir, amb tota cordialitat i amb tot el respecte, que no entenc l'esmena del seu retorn. (*Remor de veus.*) A la Comissió de Ports de Catalunya estan representats en la seva Junta la Confraria de Pescadors, la Generalitat, Comandància de Marina, ajuntaments, totes les parts implicades..., totes les parts implicades en el pressupost de la Comissió, i en el seu ple, en què va ser aprovat, no hi ha hagut mai res en contra, ni s'ha dit res, vots particulars. Llavors jo trobo estrany que, essent una comissió autònoma en el seu projecte i que si passa pel Parlament és perquè es nodreix dels pressupostos de la Generalitat, es presenti aquest retorn, no ho entenc. (*Remor de veus.*) Em fa pensar, això, una mica en aquelles comunitats autònomes que en els seus parlaments aproven per unanimitat tota una sèrie de lleis i llavors el Govern central,

per ells i ells, recorre part de la Llei perquè no pugui sortir endavant, i, si pot ser tota anul·lada, millor. Llavors jo entenc que nosaltres no hem de fer aquest paper de posar-hi pals. Si alguna queixa hi ha en els diferents ajuntaments és en el seu lloc oportú per portar les idees, les proposicions... No vull dir que en el Parlament, realment, no puguin fer-hi també, senyors, la seva aportació —per alguna cosa hi és el Parlament—, però seria molt bo que també col·lessin en els llocs més localitzats, perquè dintre el mateix Ple, dintre la mateixa Comissió poguessin fer la seva aportació més directa.

Per tant, les inversions que s'han dirigit, que s'han manifestat en aquest pressupost, jo crec que són bastant positives i que valen la pena. La relació, no els la faré, donat que el senyor Nadal ja els ha fet una relació en gran majoria de tots els projectes que hi ha. El que passa és que ell els ha fet mirant l'ampolla mig buida i joestic mirant l'ampolla mig plena. (*Remor de veus.*)

D'aquesta manera no podem aprovar el pressupost que vagi a retorn, sinó que nosaltres votarem a favor del que s'ha presentat per part de la Conselleria.

Quant a..., parlant dels Ferrocarrils, s'ha d'entendre que quan van ser traspassats a la Generalitat estaven en un mínim de supervivència. Durant molts anys s'ha estat treballant per posar-los al dia i donar-los una mica més de modernitat. (*Remor de veus.*) I el Pla d'aquest moment d'aquest pressupost és d'estar inclòs dintre d'un pla de quatre anys, perquè el que feia del 88 al 90 ja s'ha exhaurit. I ara ha d'estar dintre el Pla del 90 al... —bé, on ho tinc ara, això...?—, del 88 al 99 es va exhaurir. I ara està del 89 al 92.

Els objectius bàsics del Pla..., com poden veure, és rehabilitació i sanejament i condicionament d'infraestructures; continuar la millora de la via, amb aplicació de tecnologia actual; renovació d'equipaments, dels tallers de Sarrià i Catalans; es continuarà amb la modernització i renovació de la catenària, amb la finalitat d'aconseguir reduir el nombre d'incidències en la línia; continuar amb la millora del sistema de senyalització, que això també comporta modificacions de comunicacions en megafonia, cronometria...; actuacions de renovació i rehabilitació de diferents estacions, d'ambdues línies, per un import total de 150 milions de pessetes; també es preveu, cal destacar, les actuacions a realitzar a les estacions de Piera, Manresa Alta, a la línia de Catalans, i les d'Avinguda Tibidabo, la Floresta i Mira-sol, a la línia de Catalunya i Sarrià; també permetrà la millora del confort i la seguretat dels equipaments de transports, i està previst adquirir 110 vagons-tremuja de gran capacitat per al transport de mercaderies que permeti retirar els envellits parcs de vagons de vores. Aleshores, també, adquisicions de nous cotxes per al funicular de Vallvidrera; contractació de subministrament de setze noves unitats-tren que permetin substituir les unitats del tipus 400; l'adquisició d'informàtica; adequació i infraestructura i equipaments dels serveis centrals; els imports destinats a l'amortització del capital de préstecs existents i avalats per la Generalitat de Catalunya...

Jo crec, senyors, que, en aquests moments que està en expansió i que ja es poden fer unes inversions més serioses de cara als Ferrocarrils, seria lamentable que això s'hagués de tornar altra vegada a la Conselleria i deixar-ho aturat. Seria com aquella espècie de pare de família que durant els primers anys de la seva..., de la criança de la família, tot era molt just i que, quan

arriba el moment determinat que ja han passat deu, dotze anys, que ja ha superat aquesta fase de primeres necessitats, de donar menjar i de vestir, com aquell qui diu, aleshores, quan pot muntar el seu petit negoci o pot ja donar carrera als seus fills, se li digui: «No, escolti, vostè estigui quiet, que amb pa amb oli i sal ja en tenen prou».

Res més. Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Bosch. Passem a la votació d'aquestes esmenes, conjuntament.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 31 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció.

Passem ara al Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. Esmenes de l'Agrupació parlamentària del CDS: n'hi ha tres..., quatre. Per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor MARTÍN. (*Remor de veus.*) Silenci.

El Sr. MARTÍN: Molt Honorable President, il·lustres senyores i senyors diputats, volem defensar una esmena a la totalitat del Pressupost del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, que comptarà amb uns recursos de 13.223 milions de pessetes, enfront dels 11.308 milions de l'any passat, la qual cosa determina un creixement del 17%, quatre punts per sota del creixement mitjà dels Pressupostos de la Generalitat.

(*El M. H. Sr. President s'absenta del Saló de Sessions i l'I. Sr. Vice-president Primer el substitueix en la direcció del debat.*)

Percentatge de creixement, també, que es repeteix, quasi mimèticament, en les diferents partides pressupostàries, llevat la d'inversions. Efectivament, personal creix el 17,12%; béns corrents i serveis, el 20,57%; transferències corrents, el 19,15%, i transferències de capital, el 16,6%. Per contra, les inversions directes només creixen un 5,5%. Sembla com si el pressupost d'enguany s'hagués fet a corre-cuita, incrementant les partides de l'any passat d'una quantitat al voltant del 17%, i que, en arribar a les inversions, s'hagin adonat que no hi havia prou diners i han retallat el 10% del creixement d'aquest concepte: aquesta presumpta retallada ha suposat 350 milions de pessetes.

Ens trobem davant d'un departament que destina el 40% del seu pressupost a despeses de personal, i el 22,8% a subvencions, transferències corrents i de capital —és a dir, les dues terceres parts del pressupost representen, d'una altra manera, gestió que escapa de les mans del Departament o burocràcia—; per contra, a inversions —que, ho repetim, no creixen més que el 5,5% respecte a l'any passat—, només es destina el 25% dels pressupostos. Les transferències corrents van principalment destinades a finançar despeses de funcionament de l'INCAVI —168 milions— i de l'IRTA —578 milions—; pel que fa a les transferències de capital, es distribueixen 200 milions a organitzacions agràries, 160,5 a corporacions locals, 735 a empreses privades i 250 a famílies i institucions sense finalitat de lucre.

Algú podria deduir d'aquesta breu anàlisi de xifres l'existència en aquesta Conselleria d'una veritable política agrària per a Catalunya? Es tracta, com creiem, una vegada més, d'exercir reiterativament aquesta política de fer coses —un organisme aquí, un camí allà, un petit regadiu aquí, una subvenció per fer cara a una assegurança allà...

Una breu anàlisi de les inversions del Departament no ens porta a conclusions més optimistes. Vegem-ne exemples.

Inversions infraestructurals a càrrec del Gabinet del Conseller i Secretaria General, 1.362,1 milions de pessetes: correspon a un total de sis-centes actuacions de tipologia variada —camins, embassaments, recs, aprofitament d'aigües subterrànies, etcètera—, amb una mitjana de 22,7 milions per actuació. Inversions de la Direcció General de Producció i Indústries Agroalimentàries, 243,1 milions, en 42 actuacions: previst per actuació, 5,8 milions. Inversions de la Direcció General de Promoció i Desenvolupament, 212,9 milions, en 12 actuacions d'escoles i tallers agraris: mitjana per actuació, 18 milions. Inversions de la Direcció General del Medi Natural, 1.191 milions, en 143 actuacions de molt diversa tipologia —millora de parterres, conservació piscícola, repoblació forestal, connexions hidrològiques, defensa contra incendis, etcètera, etcètera—: mitjana per actuació, 8 milions.

En constatar la pèrdua d'importància relativa al pressupost del Departament i de la Direcció General del Medi Natural, dins d'aquesta, no volem donar a entendre que l'acció del Govern en política ambiental —ja sabem que aquest és un concepte que no ens entusiasma, i que preferiríem parlar de «medi natural» i de «medi ambient» per separat— s'hagi de finançar a costa de la política agrària, sinó que s'ha d'extraure del conjunt dels pressupostos, únicament augmentant un «ram» polític i organitzatiu; en definitiva, i una vegada més, nosaltres creiem que és creant una conselleria del medi ambient que s'aconseguirà que la política ambiental no estigui sempre sotmesa al conjunt d'interessos —legítims, sens dubte, però moltes vegades contradictoris— del conjunt dels departaments —en aquest cas, d'Agricultura, o en d'altres... com el de Política Territorial.

Anem ara a posar alguns exemples concrets per demostrar que aquesta anàlisi global té conseqüències pràctiques molt directes i concretes en la conservació del nostre medi natural. Així, no arriba a 65 milions la quantitat destinada a la protecció d'espècies, 25 milions dels quals són destinats a la protecció i control d'animals de companyia: 40 milions, doncs, per a la protecció de la fauna, no ho podem qualificar més que com una misèria. Com misèria és també la quantitat inferior a dos milions adreçada a la protecció de la flora i seguiment de la pluja àcida. Més greu ens sembla encara els 76 milions que es destinen al conjunt de parcs naturals i reserves: ningú es pot enganyar pensant que aquesta quantitat pugui servir per a alguna cosa. De què serveix crear espais protegits sense la corresponent assignació pressupostària? Encara que, aquesta quantitat, la poguéssim afegir a alguna altra partida relacionada amb els parcs naturals, quedaria en tot cas en les quantitats necessàries per a una mínima aportació efectiva, que es podria anar a una mitjana d'uns 400 milions per espai protegit. Servirà d'alguna cosa tenir gairebé el 20% de la superfície de Catalunya inclosa en el PEIN si els espais ja teòricament protegits tenen aquestes assignacions realment ridícules?

Conclusió: sense un canvi radical a la política ecològica —en definitiva, sense un gran esforç pressupostari—, serà del tot impossible canviar el diagnòstic més seriós que s'ha fet sobre la natura de casa nostra, en el *Llibre blanc sobre la Gestió de la natura*. Quan podrem dir que l'autonomia —i no podem oblidar que la Generalitat té totes les competències en matèria ambiental— ha servit també per millorar el nostre patrimoni na-

tural? I hem de ser conscients que el patrimoni natural ha de formar part de la nostra cultura, essent uns factors en aquesta tan importants com ho pot ser la nostra mateixa llengua. Fins quan haurem d'esperar que el Govern li dediqui els mateixos esforços que, sens dubte, ha dedicat a aquesta?

Fins ara, hem presentat tot un seguit de raons justificatives de l'esmena a la totalitat que defensem.

Passem a defensar l'esmena 389, que es refereix a Forestal Catalana, societat anònima, empresa pública constituïda el 3 de març de 1988 i que projecta, principalment: a) producció i comercialització de planta i jonc, destinada a repoblació forestal; b) col·laborar amb l'Administració en les tasques de repoblació, i c) dur a terme la repoblació forestal en terrenys particulars. L'1 de juliol de 1988, l'empresa es va fer càrrec de la gestió tècnica i econòmica dels planters forestals de la Generalitat, gestionats fins aleshores pel Departament d'Agricultura; aquest any, vostès presenten un pressupost per a aquesta empresa de 412 milions —més o menys—, dues vegades i mitja més que el darrer any, que era de 174 milions. Bàsicament, la diferència es concentra en dos conceptes: l'execució d'obres i serveis, que passa de 200 milions, i les despeses de personal, que sobrepassen els 35 milions.

Creiem que les tasques que fa aquesta empresa fan innecessària la seva supervivència, ja que els seus treballs poden ésser perfectament executats pel mateix Departament d'Agricultura, de la mateixa manera que ho feia abans de l'1 de juliol del 88. Una de dues: o eliminem la Direcció General de Política Forestal, o eliminem Forestal Catalana, societat anònima. Nosaltres estem per aquesta segona solució, per dues raons: primera, perquè l'empresa és innecessària —ja ho hem dit—; segon, pel creixement —sembla que descontrolat— de l'Administració paral·lela de la Generalitat. Consegüentment, demanem no tan sols el retorn del pressupost de despesa, sinó també la seva liquidació i dissolució.

Referent a l'esmena 391, d'Agrícola Experimental, societat anònima, en un torn molt semblant a la intervenció anterior, hem de dir que aquesta empresa es va crear el 3 del 6 del 87, amb la finalitat principal de gestió i aprofitament d'explotacions agràries, forestals i piscícoles. Se li assigna l'explotació de la finca Prat de Boldó, situada a la Fuliola del Penedès: l'objectiu inicial era l'adequació de la finca esmentada, per utilitzar-la com a base de pràctiques de les diferents escoles professionals agràries i dels serveis tècnics del Departament; l'empresa no té maquinària pròpia i la lloga —hi estem d'acord; després diré per què. Ens trobem en una situació d'excepcionalitat dins el conjunt d'aquests Pressupostos, la d'una empresa pública que redueix el seu pressupost de 16,6 milions l'any 89 a 13,2 milions per a l'any 1990. També hi estem d'acord. I hi estem d'acord perquè així serà més fàcil liquidar i dissoldre aquesta empresa pública: no fa falta una empresa amb un pressupost de 13 milions per dur a terme..., si les tasques que constitueixen el seu objecte social poden ser dutes a terme pels propis serveis del Departament. Per tot això, demanem novament no tan sols el retorn del pressupost d'aquesta empresa sinó la seva liquidació i dissolució.

I, finalment, referint-me a l'esmena 392, de Promotora d'Exportacions Catalanes, i molt breument, hem de dir que bona part..., si no totes les argumentacions emprades en la defensa de les dues esmenes anteriors, són absolutament aplicables a PRO-

DECA. Efectivament, mantenir una empresa pública amb un pressupost que per a enguany és de 30,6 milions de pessetes, que necessita 17,4 milions exclusivament per a despeses de personal, és a dir, el 56,8%, i 4,1 milions en col·laboració, és a dir, el 13,4%; en definitiva, el 70% en personal i el 8% en despeses de representació i viatges, tenint com a objectiu emfàtic promoure la venda de productes alimentaris d'origen català a l'exterior, mitjançant venda directa o intermediació comercial no és seriós. Si vostès volen una administració moderna i eficaç no només han de tornar el Pressupost de PRODECA al Govern, han d'exigir o han d'exigir-los la dissolució d'aquesta empresa com ho hem fet nosaltres.

Moltes gràcies, senyor President, il·lustres senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Correspon ara defensar les esmenes 384 i 390, del Grup Mixt. Per fer-ho, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Pere Ayguadé.

El Sr. AYGUADÉ: Senyor President, senyores i senyor diputats, pujo en aquesta tribuna d'oradors amb el convenciment de defensar una causa perduda, almenys aquí en aquesta santa casa. Però també pujo amb el convenciment de sembrar una llavor en un terreny perfectament adobat, que és la terra del nostre país, perquè algun dia els pagesos de Catalunya diguin exactament què és el que pensen, mitjançant el seu vot, de l'actual política agrària que els porta a viure una de les pitjors èpoques, des del punt de vista pessimista, de tota la història agrària de Catalunya.

Jo, que sóc un optimista patològic, aquí, des d'aquesta tribuna, el veig a vostè, senyor Conseller, sol, com sol està en el Consell Executiu. No tinc, ni tan sols des de l'oportunitat d'aquesta tribuna, amb la meua intervenció, intentar convèncer la resta d'il·lustres membres del seu Govern que cal donar més diners al Pressupost de la Conselleria d'Agricultura per arreglar les coses del nostre país. No puc ni tan sols convèncer-los que deixin de considerar la Conselleria d'Agricultura l'últim «mono» del Consell Executiu.

L'anterior Conseller, l'últim Conseller abans de vostè, va deixar la Conselleria demanant que se'l cessés o presentant la dimissió. Era un bon polític, potser no era un gran constructor, però era un bon polític. Durant uns anys va aconseguir convèncer, arreu del país, que feia les coses, que torejava la situació més o menys bé, que posava pegats en els problemes; quan va veure que la seva situació era absolutament insostenible, perquè havia tocat fons, va deixar el Consell Executiu. Perquè un Conseller d'Agricultura en el Consell Executiu de la Generalitat, com un Ministre d'Agricultura en el Govern de l'Estat, és l'últim «mono» de la política del nostre país, com de l'Estat espanyol.

Senyores i senyors diputats, l'agricultura catalana es desenvolupa en dos marcs: per una part, la política internacional alimentària, que marca les grans directrius de l'agricultura, de l'alimentació, tant a nivell econòmic, comercial, polític com social.

La Generalitat de Catalunya, mitjançant les seves competències exclusives, exerceix l'acció ben a prop dels pagesos, ben a prop dels ramaders, ben a prop dels habitants de les zones rurals de Catalunya; entremig hi ha encara el Ministeri d'Agricultura, que reté en el seu si, d'una manera incomprensible,

competències, i manté també l'estructura administrativa del cardenal Cisneros; és l'únic ministeri en tot l'Estat que no ha modificat la seva estructura administrativa.

El pressupost de la Conselleria d'Agricultura que avui se'n porta al Parlament i discutim és una còpia mimètica de l'estructura administrativa i política del Ministeri d'Agricultura; no està adequat per aconseguir que la política internacional i la política europea es puguin aplicar amb eficàcia, amb rigor i, sobretot, a favor dels nostres pagesos.

El Ministeri d'Agricultura, a més, comparteix competències amb tota una sèrie de ministeris, i converteix les seves decisions en decisions esbiaixades, decisions inútils. La política creditícia realment es pren en el Ministeri d'Hisenda; la política sobre maquinària es pren, o sobre adobs, etcètera, en el Ministeri d'Indústria; la política comercial exterior, en el Ministeri de Comerç; la política de cooperativisme, la política de contractació es prenen en el Ministeri de Treball; la política, en general, es pren a tot arreu menys en el Ministeri d'Agricultura. I, des de la Conselleria d'Agricultura es fa una política mimètica, una política de seguiment, una política de còpia, sense convertir la política internacional en accions eficaces en el nostre país. No m'allargaré. Podria donar exemples sagnants, exemples crus. Però resta en el nostre país la reestructuració del sector dels pagesos, mitjançant els seus sindicats, mitjançant les seves organitzacions representatives.

Aquest pressupost no dona compliment a una promesa del Consell Executiu promulgada o feta aquí des d'aquesta tribuna pel President de la Generalitat, el Molt Honorable senyor Jordi Pujol. On és la proposta d'aquella llei de reestructuració de la política sindical al nostre país, si no hi ha pressupost? Com es desenvoluparà una veritable política sindical sense convertir els agents socials, els pagesos, en veritables col·laboradors de la Generalitat de Catalunya, de la seva Administració, sense convertir els funcionaris, sumats amb els pagesos, en una estructura perfecta, que incideixi en tot el territori fins a l'últim racó, com una sola peça per fer una política eficaç? 30 milions i escaig de pessetes per a ajudar els agents socials del nostre país. Però és que a Catalunya, senyores i senyors diputats, s'han fet reformes en tots els sectors socials; es va eliminar, borrar del mapa polític, econòmic, administratiu, aquella estructura vertical del temps de la dictadura, però no es va fer en el món rural; no hi ha una llei de finançament dels sindicats pagesos, hi és de tots els altres sindicats, però no dels sindicats pagesos. Hi ha una llei que eliminava l'estructura vertical administrativa d'aquell temps, no hi ha una llei que elimini l'estructura vertical en el sector rural, encara existeixen les cambres agràries, encara no s'han repetit aquelles eleccions, encara existeixen persones que s'eternitzen en unes cadires, perquè ningú pren la decisió de canviar una estructura administrativa vella. I aquest pressupost, senyores i senyors diputats, no reforma aquella estructura vella, no hi ha una llei de retorn cooperatiu als sindicats pagesos, hi ha estat per a tothom, menys per als pagesos.

Senyores i senyors diputats, els pagesos veuen com les seves estructures són obsoletes, com aquestes estructures lluiten amb vaixells de paper i amb llances de canya contra grans estructures perfectament greixades, perfectament dotades de persones que saben el que es fan. Se'ns diu, molt sovint: «Aquí a Catalunya, pagesos, vosaltres heu de reestructurar les vostres empreses agràries, perquè només quedaran aquells que ho facin

bé!». Però com es pot fer bé? Jo em pregunto, senyores i senyors diputats, com es pot fer bé? Com, un pagès de les Garrigues, del Pallars, de l'Urgell o de la Segarra, o del Segrià, de qualsevol comarca de Catalunya, ho pot fer bé? Com pot competir amb un pagès de la Comunitat Econòmica Europea o d'Estats Units? Com, senyores i senyors diputats? Com es pot dir, amb tota la tranquil·litat, aquesta paraula tan terrible de dir: «Senyores i senyors diputats, només quedaran els que ho facin bé»? La meitat dels pagesos catalans han de plegar. Per què?, jo em pregunto. Per què han de plegar? Per què?, torno a preguntar.

Fa uns anys, amb un quilo de blat, senyores i senyors diputats, fa deu anys —per posar una dada, el 1977—, amb un quilo dos-cents grams de blat es comprava un quilo de pa, avui es necessiten gairebé de set a deu quilos de blat per comprar un quilo de pa. Es necessitaven l'any 1977 cinc quilos d'avellanes per comprar un parell de sabates caríssimes, de les millors del mercat, avui es necessiten quaranta quilos d'avellanes per comprar un parell de sabates barates, unes espadenyes que aquests joves porten. I no els donaré xifres de quantitats del que llavors valia i del que val, no, no, no cal, són dues comparacions, i no els parlo del sector de la llet; ja no els parlo del sector de la llet. Les avellanes valen, en aquests moments, la meitat de preu de fa deu anys, i no ho valen ni les sabates, ni el pa, ni tan sols una bossa d'avellanes pelades si la van a comprar en una botiga.

Com poden competir amb uns pagesos de la Comunitat Econòmica Europea, senyores i senyors diputats? Com els podem dir que han de plegar si tots els pagesos a Catalunya saben que poden anar a una entitat de crèdit, ja no privat —que ha de guanyar diners—, a una entitat de crèdit públic que els demanarà uns interessos que són deu vegades més elevats que a un pagès holandès? Com els podem dir que han de plegar, senyores i senyors diputats, quan un ramader del nostre país, en les qüestions monetàries, sap perfectament que el pinso que donen als seus animals li costa el doble que a un pagès holandès? Com podem dir-li a un pagès català que ha de plegar quan sabem perfectament que els porcs, per exemple, que porten a Catalunya per sacrificar en els escorxadors d'alguns industrials perfectament nacionalistes catalans, provinents de la Comunitat Econòmica Europea, estan subvencionats, encara que ho proveís perfectament la Comunitat Econòmica Europea, estan subvencionats per les seves pròpies organitzacions, com a mínim el transport? Ningú ens pot explicar, sobretot a aquells pagesos que ja ho fan bé avui, aquí, a Catalunya, ningú ens pot explicar que un pagès holandès fa molt més barata qualsevulla de les seves produccions que un pagès català; no ens ho podem creure perquè no és veritat, perquè ho hem vist, senyores i senyors diputats. I mentrestant enviem un Ministeri d'Agricultura a negociar amb la Comunitat Econòmica Europea, amb tota la impunitat del món, que firma any rere any desastre rere desastre, no solament per a l'economia agrària de Catalunya, sinó per a la de tot l'Estat espanyol.

L'última firma sobre el cereal és un veritable desastre, incomprensible; la falta de sensibilitat pels sectors agraris del nostre país és evident. L'avellana, senyores i senyors diputats, no va barata perquè la Comunitat Econòmica Europea no consumeixi avellanes o no hi hagi avellanes, va barata en el nostre país perquè la Comunitat Econòmica Europea ha firmat amb tercers països un altre tipus de política, una política de compen-

sació; no s'han estructurat en el nostre país unes veritables estructures comercials de transformació del producte que permetessin fer-ho bé i amb eficàcia.

I per fer moltes coses, senyores i senyors diputats, per arreglar aquesta situació, aquest Pressupost, per exemple, en un sector «reestructuració del sector lleter a Catalunya», 1.000 pessetes. Aquests pagesos que tenen la casa sense teulada, durant anys, deu anys que porto de diputat en aquest Parlament, any rere any, senyores i senyors diputats, creem una entitat d'assegurances agràries que permeti posar un paraigua sobre els pagesos catalans: 1.000 pessetes de foment de l'assegurança agrària.

Una altra cosa són les indemnitzacions, senyores i senyors diputats, una estructura que permeti no dependre de la subvenció, de la caritat, sinó ser copartípeps i corresponsables en una política d'assegurances que permeti, senyores i senyors diputats, que quan aquell que no té o que té la casa sense teulada ho veu perdre absolutament tot, com aquest any, com l'any passat, pugui veure tranquil·lament que, en un acte de justícia, se li cobreixen les seves despeses i se li assegura el seu futur o la seva situació.

Una política... Per exemple, un sector, sanitat ramadera, un sector que ha tingut un creixement considerable aquest any, 100 milions i escaig de milions per fer política sanitària pròpia, no aquelles 1.000 pessetes d'anys passats que són, d'alguna manera, la còpia mimètica de la política de l'Estat, és esperar els diners que vindran de l'Estat per fer política sanitària.

Doncs bé, jo els afirmo des d'aquesta tribuna que vostès llencen aquests 100 milions i escaig de pessetes, perquè amb 100 milions i escaig de pessetes es fa una política sanitària, de sanitat ramadera del nostre país, absolutament parcial, i els explicaré un cas, de manera breu, perquè no els vull allargar pas l'hora: un ramader de la comarca de l'Urgell, pare i fill, futur en l'empresa, una persona jove, una persona que volia substituir algun dia el pare i continuar l'explotació ramadera familiar; compren vaques a l'estranger, d'alta producció, d'alta qualitat genètica, totes amb la cartilla sanitària, totes perfectament normalitzades, legalitzades; converteixen la seva granja, amb els ajuts de millora de l'explotació que s'havien fet des de l'Estat i des de la Generalitat, per adequar la seva estructura ramadera, la seva estructura, de la seva producció, en aquest cas vaquina, de producció de llet, en una explotació moderna, en una explotació que pogués competir amb qualsevol pagès d'Europa. I hi pot competir! Senyores i senyors diputats, va haver de sacrificar, per col·locar aquelles noves vaques, les que tenia abans. Ja ho tenia tot bé, vaques sanejades, una empresa moderna, tot ho tenia de color de verd, però resulta que pel davant de casa seva passa sovint un ramat de corders que ningú ha pensat que calia sanear, perquè no hi ha prou diners amb 130 milions i escaig de pessetes, i resulta que les seves vaques han hagut de tornar a ser sacrificades, aquelles que havia importat, perquè en aquests moments tornava a tenir un problema sanitari. És el mateix que la política de l'Estat. Centenars de milions de pessetes en política sanitària contra la lluita, per exemple, de la tuberculosi, contra la brucel·losi, contra, en fi, tot un seguit de malalties que ara no vénen aquí pas citar-les. Però com que es fa d'una manera parcial, estem sanejant una part perquè l'endemà, allò que hem sanejat, que hem fet sacrificar els animals, que potser aquells animals després aquell mateix ramader els ha trobat en el mer-

cat —i això és molt fort, el que acabo de dir—, senyores i senyors diputats, resulta que al cap d'un temps ha de tornar a sacrificar els seus animals. Jo em podria fer molt llarg, però ningú oblida que en aquests moments, si escoltem les paraules del Ministeri, de la Conselleria, s'està realitzant en el sector rural i agrari d'Espanya i de Catalunya una veritable reconversió, de la mateixa manera que a Sagunt, de la mateixa manera que en altres llocs. Però, a diferència d'aquests llocs, aquesta reconversió és de cost zero per a l'Estat; en aquest cas no hi ha indemnització, en aquest cas no s'ha de buscar una sortida ni una solució per a aquells que es quedaran sense res.

Perquè jo em pregunto, senyores i senyors diputats, dintre d'uns anys o dintre de poc temps —potser un any, dos anys, tres anys— quan l'Honorable President de la Generalitat, el senyor Jordi Pujol, pugi a aquesta tribuna i digui: «l'economia en la nostra societat avança, i són molts els que es queden penjats, no poden córrer tant com corre la societat», i citava tot un llarg llistat: els pobres, els vells, els disminuïts, citava els treballadors de més de quaranta anys, etcètera, ben aviat hi haurà de posar els pagesos; el que succeeix és que aquests pagesos, senyores i senyors diputats, estic segur que no voldran pertànyer a la Conselleria de Benestar Social.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Correspon ara defensar les esmenes al representant del Grup parlamentari d'Iniciativa. El senyor Gimeno té la paraula per defensar les esmenes 381 i 388.

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor President. La veritat és que he perdut bastant la fe en fer argumentacions aquí davant del Ple, perquè després em surt qualsevol diputat de la majoria i ens diu: «a Tarragona fa bon sol i tenim la raó perquè tenim la majoria, votem i ho demostrem», i un exemple el tenim recent.

Jo, davant del Pressupost del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, evidentment no puc treure'm de sobre la sensació, usant una frase que el Conseller d'Ensenyament diu sovint, que la Formació Professional no ha de ser la ventafocs del sistema educatiu, i em sembla que Agricultura, Ramaderia i Pesca és la ventafocs del sistema productiu català, i la mostra la tenim simplement en l'anàlisi freda de les xifres, perquè tenim una reducció del pes del Departament dins del conjunt dels Pressupostos, ja que si aquests pugen globalment un 21,3, el canvi del DARP puja un 16,9%; és a dir, hi ha una reducció de les aportacions de fons propis de la Generalitat a un sector que està en una forta situació de crisi i, en tot cas, l'únic que se'ns diu, l'únic que se'ns argumenta com a defensa és que en les aportacions exteriors, és a dir, les aportacions del Ministeri d'Agricultura i de la CEE, amb això donarem en molt satisfetes les necessitats i les peticions dels pagesos catalans.

Bé, significa, d'alguna manera, que renunciem a exercir una política agrària, una política agrària que, si dels 13.223 milions de pessetes que hi ha destinats al Departament deduïm els 1.882 que són de la Direcció General del Medi Natural, més la part corresponent d'aquest Departament que correspon a despeses de personal i que són, per tant, unes despeses que no són pròpiament per al sector productiu d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, ens queda una inversió per a aquest Departament inferior a la que solament la Generalitat destina enguany per als Jocs Olímpics; indica, només això, la importància que es dona al sector agrícola, ramader i pesquer de Catalunya per part del Go-

vern de la Generalitat. I, a més a més, trobem que hi ha una excessiva concentració dels recursos del Departament dins del Gabinet del Conseller i Secretaria General, uns recursos que pugen un 70% del conjunt dels recursos del Departament, centralització precisament en un sector que comporta la major dispersió d'actuacions dins del territori, ja que pagesos n'hi ha des del poble més al nord al poble més al sud, del més oriental al més occidental. En canvi, les direccions generals pròpies tenen un paper pràcticament residual. Fixem-nos en els percentatges: la de Producció i Indústries Agroalimentàries controla el 6,8% del seu pressupost, del pressupost total, la de Promoció i Desenvolupament un 6,6 i la de Pesca Marítima un 2,3.

Hi ha un augment del 17,1% del Pressupost en la partida del personal, en la qual destaquen, curiosament, que els alts càrrecs pugen un 33% les seves retribucions, i també un 372% —372%— per als incentius de rendiment i activitats extraordinàries del personal; si això ho comparem amb que el capítol d'inversions solament augmenta un 5,5% respecte al 89 i, a més a més, que això, aquest increment és degut principalment a compra de terrenys, a inversions en compra de terrenys, gairebé tots els aiguamolls de l'Empordà, crec que sembla que al Departament se'ls han acabat les necessitats o se'ls han acabat les idees per a realitzar noves inversions i, en tot cas, es fomenta, a partir d'aquesta falta d'idees, una realització d'hores extres per part del funcionariat que explicaria aquest increment tan important de les hores extraordinàries.

Una altra crítica que hem de fer és que les inversions en béns d'ús general, la part més important del capítol d'inversions, ja que hi ha destinats més de 2.000 milions, la tercera part d'aquestes inversions, en total 665 milions, es dedica a la millora —a la millora— de camins rurals; una partida amb importància semblant a la d'anys anteriors i que, en tot cas, és definitiva de quina és la política agrària del Govern de la Generalitat: ser subsidiàries —el Departament d'Agricultura— de la Direcció General de Carreteres, és a dir, anem a compensar les mancances de la Direcció General de Carreteres, direcció general que, per cert, ella sola té un pressupost que és el doble del conjunt del Pressupost del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. Si analitzem les inversions aquestes de carreteres —fonamentalment, i totes les altres que hi ha— per al territori observem que hi ha un fort desequilibri quant a les inversions comarcalitzades; podríem destacar, per exemple, que en el conjunt de les comarques de la circumscripció tarragonina —circumscripció fonamentalment agrària— es rep solament el 14,2% del conjunt d'aquestes inversions, mentre que la de Barcelona, la circumscripció de Barcelona, molt menys agrícola, en té el 18,8%. Si això ho traslladem a distribucions comarcals, al Baix Ebre es plantegen tres actuacions pròpies de la Generalitat, amb un total de 21 milions, mentre que el Vallès Oriental en té quatre, amb 148,9 milions; o el Berguedà, el Berguedà té trenta-nou actuacions amb un total de 198 milions. Evidentment, la distribució comarcal, el reequilibri brilla per la seva absència. I encara podríem destacar més desequilibri si ens referíem a les inversions pròpies de la Direcció General del Medi Natural, que en el conjunt de les comarques tarragonines representa l'1,17% del total, i que comarcament podríem dir que al Montsià hi ha zero actuacions —cal recordar que la comarca del Montsià té la meitat del delta de l'Ebre i té una part important dels ports de Tortosa-Beseit—, i en canvi hi ha vint-i-nou

actuacions al Berguedà, amb un total de 72 milions, o cinc a l'Alt Urgell, amb 75 milions. És a dir, que tampoc s'hi contribueix de manera substancial, sinó més aviat al revés, de cara a l'equilibri territorial dins de Catalunya per part del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

Tampoc no hem trobat aquí cap partida per posar en marxa aquest tan anunciat Pla d'Espais d'Interès Natural, cal dir que ni aquí ni a la Direcció General del Medi Ambient de Política de Territorial, que es queda en aquesta simple declaració d'intencions, sense un termini fixat, i s'observa fins i tot una reducció en les dotacions als espais naturals ja protegits, sembla com si anys anteriors ens haguéssim excedit en la seva protecció i millora i enguany cal reduir aquestes aportacions. Es manté la cerimònia de la confusió en aquesta història del medi ambient i del medi natural, tot i que el que sí que podem observar és que si descomptéssim els 199 milions nous d'inversions en terrenys —aquests dels aiguamolls de l'Empordà—, ens queda que la Direcció General del Medi Natural, reduïda aquesta partida nova, ha augmentat respecte a l'any passat un ínfim 2%, molt d'aquest de cara a la partida de conservació i reparació, és a dir, potser d'una manera sibillina el que s'està promovent és el desmantellament progressiu d'aquesta Direcció General del Medi Natural, que abans es deia de Política Forestal, que abans es deia del Medi Rural i que, en definitiva, l'any que ve vés a saber com es dirà.

El que sí que hi ha també és una confusió, dins d'aquesta Direcció General —confusió, des del nostre punt de vista, vergonyant— en el tema de la protecció d'espècies, ja que disminueix sensiblement l'atenció sobre la flora i les espècies protegides, en total hi ha 19 milions respecte als 59 que hi havia el 89, i en queden, per tant, 40, i en canvi el que sí que hi ha és un notori increment en la protecció dels animals de companyia, quan ja està fet el centre de Torreferrusa, el que enguany arriba als 25 milions; sembla que del que ens hem de preocupar és dels llores, dels gatets i dels gossets, de les perruqueries i de tenir-los ben guardats, però d'atenció a les espècies vegetals i animals, cada vegada menys.

(El M. H. Sr. President es reincorpora al seu lloc.)

Una altra crítica que podem fer és la continuació, la pràctica sistemàtica, de l'actitud del Departament de no creure en el paper dels sindicats agraris, de cara al procés de manteniment i millora possible del sector agrari, un sector en el qual —com ja ha dit algun diputat que m'ha precedit— es van deixant morir uns organismes dels quals demanàvem l'eliminació fa molts anys, i que avui es van eliminant però per pròpia degeneració progressiva: les cambres agràries, i que, mentrestant, uns i altres, s'és incapaç de convocar unes eleccions sindicals al camp, eleccions que només van servir per a aquesta primera ocupació pseudo-democràtica de les cambres agràries, i que avui és l'únic sector en el qual no hi ha representants oficials dels pagesos. Hi ha una escassa atenció, jo diria totalment insuficient, a les tasques de formació de la pagesia, al foment de l'associacionisme en la gestió d'explotacions i en la defensa de les explotacions agràries, i es deixen totes aquestes partides, en tot cas, la seva actuació, del Departament, a fer únicament de transmissors dels programes del Ministeri i de la Comunitat Econòmica Europea.

El que sí que hi ha és un augment en la política de subvencions, la qual cosa, lligada a aquesta disminució de les actua-

cions pròpies en inversions, significa la clarificació de quin és el model agrari de Convergència i Unió: la política dels pedaços, pedaços en fruits secs, pedaços en sectors com el de l'oli, com el de la llet, una promoció per a regadius sense dir-nos per què serveixen els nous regadius, perquè hi ha un risc, i és que els nous regadius serveixen per què?: per posar més crèdits, més dificultats als pagesos, i després que produeixen uns productes que no saben què fer-ne, perquè no els podran vendre. No hi ha cap política que defensi el control dels preus dels productes agraris pels propis productors, ni tampoc cap política de control en aquestes empreses subministradores de pinsos, d'adobs, de maquinària, que el que fan és anar «esquilmant» cada vegada més la política agrària i la capacitat de supervivència dels pagesos. En tot cas, en aquesta política de subvencions, pel que s'aposta és per la burocratització del camp, amb els avantatges que comporta per a les grans empreses agràries, i la progressiva destrucció de les explotacions familiars i, en definitiva, del tradicional sector agrari català. Aquesta, òbviament, no és una política agrària que puguem aprovar; aquesta, pensem que no és una política que puguin aprovar els pagesos que intenten lluitar dignament pel seu futur.

Per aquestes raons, Iniciativa per Catalunya votarem en contra del Pressupost.

Jo no sé si m'he excedit dels vint minuts, perquè tenia dues esmenes.

El Sr. PRESIDENT: Són quinze minuts, eh! Quinze minuts. Esmenes, són quinze minuts.

El Sr. GIMENO: Bé, molt breument, el Pressupost de l'empresa Forestal Catalana, només dir, respecte a aquesta, que ens sembla totalment innecessària l'existència d'una empresa, una empresa que ens presenta un full de comptabilitat que, només com a exemple, podríem dir que segurament si aquesta empresa demanés una subvenció a qualsevol administració, donant aquestes dades pressupostàries que ens han presentat al Parlament, no els la donarien per manca d'informació.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gimeno. Pel Grup Socialista hi ha dues esmenes. Per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Aleu.

El Sr. ALEU: Moltes gràcies, senyor President. Senyores diputades, senyors diputats, ens trobem davant d'uns pressupostos continuistes, que van merèixer la nostra crítica l'any passat i que continuen mereixent-la aquest any. Només dues innovacions positives en aquests pressupostos —i les volem remarcar—: per primera vegada, el Departament assumeix la responsabilitat en les assegurances agràries i posa una partida considerable per a suplementar els 9.000 milions que hi posa l'Administració de l'Estat. No discutiré la quantitat; una quantitat important, de 210 milions —que nosaltres potser l'hauríem fet superior, però no la vull discutir; la considerem molt positiva—, que potser hauríem aplicat d'una altra manera, però la considerem molt positiva i, per tant, ho reconeixem així.

També per primera vegada apareix una partida important per al sanejament del bestiar boví, oví i cabrum, que considerem que és de cabdal importància per al sanejament real de la nostra cabanya, una partida de 316 milions, amb un conveni signat amb l'Administració de l'Estat que pot tenir un desenvolupament important, i que ha donat ocasió a un decret fet per l'Administració de l'Estat, consensuat amb l'Administració autonò-

mica, i que representarà que el sacrifici del bestiar pugui ser remunerat en una part considerable.

Potser nosaltres hauríem intentat avançar-lo, hauríem intentat atraure més subvencions, però ho considerem positiu. Per la resta, els pressupostos són absolutament continuïstes i són fruit d'una manera de fer política que entenem que és perjudicial per als interessos dels pagesos de Catalunya. Forçosament ens hem de referir a la política que ha dut a terme fins avui la Conselleria, i que ha estat per damunt de tot, voluntàriament ha estat per damunt de tot, una política agrària nacional, cosa que podríem acceptar, però que, en l'interès per destacar aquesta diferència, ha acabat només essent una política diferent, sense ser res més que això: una cosa diferent del que faci qualsevol altre a qualsevol altre lloc, i això no és una política nacional, sinó que és una política agrària diferent. I més d'una vegada, en situacions de crisi d'algun sector concret, el Govern de la Generalitat ha utilitzat aquesta situació punyent —realment punyent— per desacreditar l'adversari polític, «tensionant» exageradament la qüestió, i donant les culpes al Ministeri. Fruit d'aquesta política és la situació crispada que avui es viu a determinades contrades envers totes les administracions i tots els polítics.

Nosaltres, els socialistes, pensem que, per a bé o per a mal, estem dintre de la Comunitat Econòmica Europea i que en el sector agrari és on la connexió entre els estats és més notòria. Hi ha una política agrària comuna, que es vehicula per mitjà de l'Estat i que el camí correcte és la col·laboració amb les polítiques comunes de l'Estat i de la Comunitat Econòmica Europea. Continuar amb una política d'enfrontament sistemàtic amb el Ministeri no condueix més que a la frustració. I és que, quan cerquen aquesta col·laboració, és quan, des del nostre punt de vista, encerten, i és el cas que hem volgut remarcar de les dues novetats que, des del nostre punt de vista, apareixen en aquests pressupostos. Per aquest camí es pot fer avançar l'agricultura i la ramaderia. Però, massa sovint, en el Departament «primen» altres polítiques. Vostès, en els pressupostos per programes, ens expliquen que es tenen uns programes realment altisonants; l'orientació i la millora del sector de la fruita dolça —tots els diputats i totes les senyores diputades reconeixen la importància que té la fruita dolça en el nostre país—, o de la flor ornamental, un sector importantíssim, o l'orientació i la millora de la vinya, o dels cítrics, o de l'olivera abasten la major part de les produccions del nostre país. Són sectors molt importants a Catalunya. Sonen molt bé, aquests programes. Saben quina dotació pressupostària hi dedica la Generalitat? Zero pessetes; ni un ral. El Diputat de torn que ens contesti les esmenes ens dirà que això ho ha de fer el moro Mussa, que ho ha de fer l'Administració tal o l'Administració tal; i és veritat que aquestes altres administracions ho han de fer, la de l'Estat i la de la comunitat autònoma, però també hi ha de participar, també hi ha d'incidir d'una manera decisiva la Generalitat, i això no queda reflectit en aquests Pressupostos. Vostès ens proposen en el pressupost dotze programes dedicats a l'agroindústria, sense cap dotació pressupostària: dotze programes. Millora dels processos de la indústria agroalimentària, creació de noves indústries agroalimentàries, anàlisi de la productivitat de les indústries... Continuarà: ni un ral. Jo he de suposar que són conscients de la importància que té tot aquest sector. Llavors, no és «de rebut» que ens contestin que som els més espavilats, que fem millor els expedients i que som els que més diners

traïem de la Comunitat Econòmica Europea. Doncs, és clar que és normal que traguem molts diners de la Comunitat Econòmica Europea, tenint la importància que té el sector de l'agroindústria a Catalunya! El que no està bé és que no es posin diners dels fons propis per a això.

Saben els senyors diputats quina quantitat va destinar la Generalitat, el 1989, a comercialització i indústries agràries i alimentàries? Doncs, 84 milions. De totes les comunitats autònomes, només les Balears i Múrcia hi van destinar menys diners, però és que el País Basc, Galícia, Castella-Lleó, Castella-la Manxa i Andalusia hi van destinar més de 1.000 milions de fons propis. Vostès no complementen cap de les línies comunitàries destinades a la millora de les rendes agràries; vostès no complementen cap de les ajudes estructurals de la Comunitat; resultat: vostès fan una politiqueta agrària de poca volada, que no serveix, però, a més a més, les respostes a les esmenes a l'estat de despeses que van rebre en Comissió i que ens va donar el Portaveu de Convergència i Unió, demostren una actitud incoherent en la relació amb la Comunitat Econòmica Europea. Per un costat, la causa de les situacions de mercat que travessen determinats conreus, i que provoquen situacions de crisi real de la pagesia, la causa no és res més —diuen vostès— que la mala negociació, les males condicions en què es va negociar l'ingrés d'Espanya en la Comunitat Econòmica Europea i el responsable era, naturalment, el Govern de l'Estat, que era socialista.

Per altre costat, els beneficis que reporta per a la pagesia catalana l'aplicació de les actuacions estructurals, tant del Reglament de millora de l'empresa agrària com de millora de l'agroindústria, fonamentalment, l'aplicació de les actuacions sobre la renda agrària, indemnitzacions compensatòries de muntanya, indemnitzacions compensatòries de zones desfavorides, o de zones amb limitacions específiques, les primes al bestiar i les actuacions sobre el preu de garantia —jo vull posar un exemple important: el preu mundial de l'arròs és de 28 pessetes, i a la Comunitat és de 49—, tots aquests beneficis vénen de la Comunitat Econòmica i de l'Estat, i vostès intenten fer creure que arriben per obra i gràcia de la Conselleria. Doncs, no. Arriben perquè un dia un govern socialista va aconseguir un acord amb la Comunitat Econòmica i actua, consegüentment, col·laborant i suplementant les actuacions comunitàries. Hi ha, però, un exemple paradigmàtic: la culpa de la situació del sector de la fruita seca és del malbaratament que se'n va fer en les negociacions amb la Comunitat Econòmica Europea. No és veritat: no ho accepto, no és així, però no ho vull discutir ara; en canvi, les ajudes, les importants ajudes que vindran de la Comunitat, aquestes arriben del cel, i no es reconeix el paper decisiu que hi ha jugat el Govern de l'Estat, el Ministre d'Agricultura i algun o altre socialista català. I no em puc estar de dir-los que hauria pogut anar amb més celeritat si algun ex-director general de la Conselleria, i avui alt càrrec a Brussel·les, hi hagués posat menys «pegues». Aquest Reglament, però, s'ha aprovat per la pressió del Govern de l'Estat i no ha vingut del cel.

Saben les senyores diputades i els senyors diputats quina quantitat de diners va rebre Catalunya de la Comunitat Econòmica Europea i del Ministeri d'Agricultura, Pesca i Alimentació l'any 1989? Doncs, van superar els 20.000 milions. I aquestes línies no van estar suplementades pel Pressupost de la Generalitat del 1989. I tampoc hi estan en el Pressupost del 1990. Per tant, els demano que facin una valoració objectiva del que va

ser una fita històrica per a l'agricultura catalana: l'ingrés a la Comunitat Econòmica Europea. Altrament, els Pressupostos del 1990 són repetició dels del 1989. Tenen els mateixos defectes i ens temem la mateixa pràctica. L'any passat es van prometre molts regadius i, a l'hora de la veritat, se n'han fet molt pocs o cap. I la major part de les actuacions en regadiu es fan en col·laboració amb altres entitats —cas de la Diputació de Tarragona amb els recs de la Ribera o la presa de Margalef— o d'una important participació dels regants.

No és «de rebut» anar explicant tres, quatre vegades el rec de les Garrigues i haver de reconèixer que no s'ha demanat, encara, concessió d'aigües. No és «de rebut» el desgavell que s'ha creat en el cas del canal Segarra-Garrigues, que ningú sap per a què servirà ni si es farà. I el mateix en el canal d'Algerri-Balaguer. Una altra actuació és la de les zones d'ordenació d'explo-tacions, en les quals es repeteixen les mateixes actuacions un any rere altre. Recentment el Conseller ens ha contestat les ac-tuacions dels anys 87 i 88 i són les mateixes, encara que algunes d'aquestes sabem que no estan fetes.

Capítol concret mereix l'actuació de concentració parcel·laria. Per tal de justificar la construcció d'una presa a Vallforners, al municipi de Cànoves, dintre de la zona de protecció del parc natural del Montseny, es va crear una zona i una actuació de concentració parcel·laria que jo goso dir que és un cas únic al món. Saben quin és el resultat d'aquesta concentració parcel·laria? Doncs, que les parcel·les han tornat als seus antics propietaris i que els límits de les parcel·les no han variat ni un pam. I jo pregunto: la concentració parcel·laria, què va ser? Una raó o una excusa per construir la presa de Vallforners?

Un altre programa que exigeix cada vegada més l'atenció de les administracions és el benestar rural. Els documents de la Comunitat Econòmica Europea que aborden aquest tema, tant el de la Comissió com el del Comitè Econòmic i Social, coincideixen a donar una gran importància al benestar rural. Doncs, bé, en els Pressupostos de la Generalitat s'hi dediquen exactament cinc vegades més que a la protecció dels animals de companyia, que ja ha estat criticada anteriorment. I no fem més comentaris. La suma dels capítols 6 i 7 de la Direcció General de Promoció i Indústries Agroalimentàries és de 591 milions, dels quals 316 —ja ho hem dit— estan destinats al sanejament ramader. No creuen vostès que la importància que té aquest sector per a Catalunya mereix una major atenció? I el Laboratori Interprofessional Lleter? Aquí també hi ha un acord del Parlament —aquí també hi ha un acord del Parlament. Però en els Pressupostos de la Generalitat, avui, encara no hi ha cap partida.

En la Direcció General del Medi Natural hi ha una partida —la 601.01— que es diu «compra de finques per a l'augment del patrimoni públic forestal», dotada de 289,9 milions de pessetes. És una partida considerable, però 286 d'aquests són per a l'anualitat de la compra dels aiguamolls de l'Empordà. Ni tan sols per a compra de noves finques, sinó per pagar l'anualitat d'una compra que es va fer malament al seu moment —i no estem en contra que es comprassin. D'aquí ve, probablement, la confusió del portaveu de la majoria en la discussió de les esmenes addicionals, quan ens deia que el programa 04.02.01 «parcs naturals i altres espais protegits» tenien una dotació de 480 milions i que no calia afegir-ne, el que ja no ens deia era que 286 d'aquests eren per pagar una anualitat dels aiguamolls, per tant,

que menys de 200 per a parcs, 194 exactament a la gestió dels parcs naturals —he de pensar que el senyor Escudé no ens volia enganyar, sinó que senzillament no havia acabat de llegir tota la informació que donen els pressupostos per programes.

Però, si en lloc de fer servir els programes fem servir el Pressupost, ens trobem amb la partida 667.02, que diu: «Parcs naturals i reserves», amb una dotació de 76.337.674 pessetes exactes; aquesta quantitat és la que es dedica a parcs naturals.

La Llei Forestal de Catalunya va representar en l'etapa del Conseller Miró al davant de la Conselleria un oasi en la bona entesa amb les altres forces polítiques i amb les altres forces socials de Catalunya. Va ser una llei pactada, i crec que hem de dir que va ser i és una bona llei, però avui ens trobem que no està ni desenvolupada ni pressupostada, que els eixos bàsics de la Llei, com el Centre de la Propietat Forestal, no estan pressupostats i només hi ha una partida per a la fixació de les fites dels límits de les finques de propietat pública.

De tota manera, pensem que és possible una altra política, i voldríem pensar que, des de la Conselleria se'n vol impulsar una altra: la del pacte i la col·laboració en les línies que ha fixat la Comunitat Econòmica Europea. Nosaltres ho desitgem i entenem que hi ha passos que van per aquest camí.

De tota manera som conscients que aquest canvi que proposem representa per al conjunt de l'Executiu la necessitat d'ampliar els Pressupostos d'Agricultura, és a dir, amb la dotació de 13.000 milions que hi ha per a Agricultura no es pot incidir en l'agricultura catalana, i no és de rebut continuar escusant-se que els diners ja vindran del Ministeri, ja vindran de la Comunitat Econòmica Europea. Però pensem que amb un increment important es podria incidir d'una manera notòria en les rendes de l'agricultura catalana. De tota manera, hem de reconèixer que el Consell Executiu ha fixat les seves prioritats i dintre d'aquestes no hi ha, no hi queda reflectida l'agricultura, la ramaderia i la pesca. És una opció política que considerem equivocada i per això nosaltres hem presentat una esmena de devolució al Consell Executiu i els demanem que la considerin i que la votin.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats. Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Aleu. Per al torn en contra d'aquestes esmenes, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Graells.

El Sr. GRAELLS: Sí, senyor President, per a un vot, per a un posicionament en contra de les esmenes al Departament d'Agricultura, concretament, són la 381, 382, 384 i 385. No faré la de l'IRTA, la 390, perquè...

El Sr. PRESIDENT: Però la farà aquí?

El Sr. GRAELLS: La de l'IRTA... No, no faré la de l'IRTA perquè la de l'IRTA no ha estat defensada pel senyor Pere Ayguadé, i les de Forestal Catalana, 386, 387, 388 i 389, i Agrícola Experimental, 391, les faria l'Illustre Diputat Francesc Guasch.

El Sr. PRESIDENT: Bé, pot començar, eh!

El Sr. GRAELLS: Moltes gràcies, senyor President. Bé, no estranyaran els il·lustres diputats que comenci..., haig de fer en primer lloc unes consideracions del que es detecta en els Pressupostos del Departament d'Agricultura, el qual tramita, gestiona i executa tot el que en matèria d'agricultura es fa a Catalunya, es duu a terme aquí a Catalunya; però és evident, i és lògic que ho repeteixi —aquí s'ha dit molts cops—: «una

ampolla d'aigua mig plena; mig plena, l'optimista; mig buida, el pessimista», jo vull fer una afirmació: en una ampolla d'aigua mig plena o mig buida hi posem mitja ampolla més, l'ampolla, senyor Aleu, queda plena. Quan nosaltres parlem del que farem amb els pressupostos del Departament d'Agricultura, quines gestions portarem a terme, evidentment, haurem de sumar-hi tota l'aigua que hi han posat totes les altres institucions, o no? O no, senyors diputats? (*Remor de veus.*)

Bé, a aquests pressupostos que estem discutint, evidentment, hi haurem d'afegir els pressupostos que ens vénen del Ministeri d'Agricultura, Pesca i Alimentació i, des de l'any 1986, les inversions que arriben de la Comunitat Econòmica Europea; solament estimant aquestes tres fonts d'ingressos podrem valorar la política agrària que es portarà a terme aquest any 1990 a Catalunya.

Pel que fa als pressupostos de la Conselleria d'Agricultura, els que estem discutint, jo haig d'esmentar, en primer lloc, fer unes consideracions, i una és que aquest any estem davant d'uns pressupostos extraordinaris de la Generalitat amb motiu de les Olimpíades. Tot i així, aquests pressupostos han permès un increment dels pressupostos del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca del 17%. I en aquest sentit, és obligat recordar que, des de l'any 1984 al 1989, els Pressupostos de la Generalitat s'han incrementat d'un 112,7%, i els pressupostos del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca ho han fet d'un 165,7%. Exactament durant aquest període 1984-1989, els pressupostos de la Conselleria s'han incrementat d'un 50% més, i per sobre evidentment, que els que s'han incrementat de mitjana els de la Generalitat. I això, per exemple, ens ha permès fer coses importants, com per l'exemple, l'any 80, a Catalunya només hi havia tres escoles de capacitació agrària; les escoles de capacitació agrària, com els il·lustres diputats saben, no les finança el Ministeri d'Agricultura, ni les finança la Comunitat Econòmica Europea. Diu: «Bé, en aquests anys, quantes n'han fet?» Nosaltres, tres, sis, nou, no...; avui, a Catalunya, hi ha catorze escoles de capacitació agrària, catorze: de tres a catorze. I aquesta és, evidentment, una tasca que netament ha fet solament i exclusiva el Departament d'Agricultura.

Per acabar d'omplir l'ampolla, evidentment que haig de parlar d'això. Per acabar d'omplir l'ampolla amb els pressupostos que vénen del Ministeri d'Agricultura, i des del 86 del MAPA, i analitzat per programes: per al programa de direcció i serveis generals hi ha una partida de 255 milions de pessetes; per a millora de la infraestructura rural, una partida de 675 milions de pessetes; per a transformació i millora de regadius, 493; conservació de la natura —que ja en parlarem després, del conveni que s'ha fet amb l'ICONA aquest any, que altres anys no s'havia fet—, 672 milions de pessetes; orientació, foment i millora de la producció agrària i pesquera, 1.428 milions de pessetes; desenvolupament rural combinat, 2.659 milions de pessetes; sanitat vegetal i animal, 450 milions de pessetes; foment i modernització de l'empresa agrària, forestal i pesquera, 16.913 milions de pessetes —i a aquesta partida, evidentment, m'hi haig de referir al llarg del debat—, 16.913 milions de pessetes, que això significa un 78% més que els Pressupostos del Departament d'Agricultura. I, per acabar, el programa de capacitació professional, 50 milions de pessetes.

Això ens permet, il·lustres diputats, ens permet, en primer lloc, que totes les explotacions agrícoles de Catalunya, les orna-

mentals, els viticultors, els floricultors, senyor Aleu, els cerealistes, tots —tots—, les millores que vulguin fer a les seves explotacions tindran un 30% a fons perdut, tots, si estan en zones de muntanya o zona desfavorida, un 40%, i si són agricultors de nova incorporació, un 50%; tots, els de la vinya, senyor Aleu, els que fan planta ornamental, els que fan horticòles, els que fan cereals, els que fan fruita dolça i els que fan fruita seca, tots. Però també ens permetrà —i això ho ha fet el Departament d'Agricultura— tenir més a prop dels administrats l'Administració del Departament d'Agricultura, en crear, com tots vostès saben, les oficines d'àrea i les oficines comarcals.

I ara parlem del que s'ha parlat molt, parlem del medi natural, i parlem de la Direcció General del Medi Natural, però parlem com calgui, sense demagògia, sense mitges paraules, diguem-ho tot. La Direcció General del Medi Natural sí, és veritat, aquest any s'incrementa d'un 13,3%; l'any passat es va incrementar d'un 57%. Si nosaltres comparem el 90 amb el 88, aquests dos anys resulta que s'ha incrementat d'un 78%, la Direcció General del Medi Natural. I evidentment que es fan moltes més coses que les que vostès han dit, eh!, moltes més, i més aquest any. O és que els il·lustres diputats ignoren que aquest any —aquest any, per primer cop després de quatre anys— s'ha signat un conveni amb l'ICONA, i que aquest conveni amb l'ICONA aportarà al medi natural 667 milions de pessetes, i que això permetrà fer obres hidràuliques, defensa contra allaus, repoblacions forestals, tractaments silvícoles, restauracions de camins, millores de pastures? Això ho saben tots els il·lustres diputats d'aquesta Cambra. I també saben una altra cosa, els il·lustres diputats d'aquesta Cambra: que aquesta partida de 16.000 milions de pessetes, que també va dirigida als forestals, els permetrà, per exemple, fer plantacions o sembres d'arbres de creixement lent o creixement ràpid —si és lent, el 70% a fons perdut; si és ràpid, el 60%, i si són explotacions associades, el 80% a fons perdut—, que per fer camins forestals a nivell particular, a nivell individual, l'explotació té un 60% a fons perdut, i que si són les explotacions associades és el 80% a fons perdut. I per fer tallafocs, col·locar punts d'aigua, generar superfícies boscoses, hi ha un 50% de subvenció i un 60% a les explotacions associades; tots els qui ho sol·licitin, sense cap mena de limitació, tots els qui ho sol·licitin.

Però jo també voldria fer referència... És clar, nosaltres hauríem de mirar de fer valoracions objectives, per exemple: Catalunya té el 10% de la superfície forestal d'Espanya; ho poden creure, il·lustres diputats, és així, Catalunya té el 10% de la superfície forestal de tot Espanya. A Catalunya, l'any 1987 es van cremar... —són importants les hectàrees que es cremen, de bosc, és una de les bones maneres de mantenir nosaltres la nostra natura, amb la vigilància adequada, i després ja parlarem dels parcs nacionals—, el 1987, a Catalunya, es cremen 1.212 hectàrees, hem d'objectivar, relativitzar en aquest cas; a Espanya se'n cremen 48.512, és a dir, quatre vegades més —quatre vegades més. Bé, la defensa que fem contra els incendis, nosaltres, premi! L'any 88, hectàrees cremades a Catalunya, arbres, 945; a Espanya, 39.000, 4,12 vegades més; premi una altra vegada al medi natural, per quatre tants a zero. L'any 1989, 1.297 hectàrees cremades aquí a Catalunya; a Espanya, 152.162, aquest cop és per onze vegades. Suposo que estaran d'acord amb mi els il·lustres diputats que en medi natural a nosaltres, o al Departament, ens han de felicitar.

Aquí s'ha posat un exemple del que és un model de parc, el finançament que té. Jo posaria un exemple de model de parc nacional, el d'Aigüestortes, sí. El que mai posaria com a exemple és el parc nacional de Doñana. Mai. El 88, 30.000 aus mortes: no hi devia haver la vigilància suficient, que tant ens critiquen... 30.000 aus mortes: els pesticides que no van controlar —el senyor Curto ho sap, això. Però és que, a més, resulta que el 4 d'abril de 1990 *La Vanguardia* diu que la Comissió Europea ha decidit obrir expedient per infracció a la Directiva 79/409, relativa a la protecció d'aus salvatges, al parc nacional de Doñana. No el posin d'exemple, aquest parc. Als parcs nacionals, el que sobra són guerres i guerretes: bona vigilància, bona vigilància, deixar que el mateix espai natural porti la seva dinàmica, i no aportar-hi dinàmiques estranyes. (Pausa.)

L'Illustre Diputat d'Iniciativa per Catalunya ha presentat baixes, i n'ha parlat, dels increments, per exemple, que han suposat els funcionaris, que és del 9,9%. Bé, l'increment dels funcionaris, ja ho sap, que no es pot abaixar, això, perquè està en funció de la normativa vigent i, aleshores, el que ha passat aquest any del 6% és simplement perquè alguns contractats i alguns interins han passat a ser de plantilla.

Jo voldria parlar amb sinceritat, parlant dels pressupostos del Departament d'Agricultura, perquè s'ho mereix —i que consti una cosa: jo estic molt d'acord, molt d'acord, amb moltes coses que ha dit abans l'Illustre Diputat senyor Ayguadé, i en parlaré al final. I voldria parlar amb tanta sinceritat com, per exemple, quan es parla de les altes dels alts càrrecs, per exemple, també dir quelcom, dir..., bé, els alts càrrecs, hi ha la temporalitat, en fi, d'un alt càrrec, que el distingeix clarament d'un funcionari, que potser per això necessitarà algun incentiu més, però jo, algunes vegades —i permeteu-me la frivolitat—, he pensat si, sumant els sous de tots els presidents de les comunitats autònomes de Catalunya, cobraven més o menys que en Cruyff (*remor de veus*): sembla que no hi arriben (*remor de veus*). No en fem, de demagògia, tampoc; no en fem, de demagògia, amb els sous dels alts càrrecs; no fem demagògia volent traure diners d'allí on no se'n pot traure, que és dels funcionaris. Gratificacions i serveis extraordinaris, també se'n volia treure diners: són diners que van dirigits a campanyes de protecció i extinció d'incendis i al control de la lluita contra la pesta equina. Imprescindible; no es poden treure diners d'aquesta partida.

Obres en zona d'ordenació d'explotacions: socialistes i Iniciativa per Catalunya hi coincideixen. Avui, avui, en comarques d'ordenació d'explotacions, ben segur que una de les millores més importants que es fa és precisament aquests camins veïnals que ningú els atén. I és una de les millores més importants que es fa. (Pausa.) Em sembla que aquí hi ha algun il·lustre diputat que potser, els camins veïnals, no els passa amb la freqüència que els passa aquest que us està parlant, per dir-los que, lamentablement, lamentablement, i des de segles, els camins veïnals fan pena, i que benvingudes totes les inversions que es facin en aquest sentit i en aquesta línia.

S'ha parlat també del seguiment de la pluja àcida, que en realitat hi havia una partida —una partida petita— per al seguiment de la pluja àcida. Com els il·lustres diputats saben, aquesta partida **no** s'hauria de dir i denominar d'aquesta manera, perquè des de fa un temps el Centre de Recerca d'Ecologia i Aplicacions Forestals és el que està obligat a fer aquest seguiment, que naix, com vostès saben, amb el consorci de l'IRTA, que

nosaltres, a través de l'IRTA, hi aportem 15 milions de pessetes, consorci que té l'IRTA, el Departament de Política Territorial i la Universitat Autònoma.

S'ha parlat també de la compra de finques per a augment del patrimoni públic. Evidentment, hi ha grups que voldrien que el patrimoni públic, doncs, cada any augmentés progressivament; nosaltres ho hem de fer, en fi, amb certes..., ho hem de fer en funció dels pressupostos que nosaltres tenim, i també en funció, molts cops, de les finques que realment, en fi, poden interessar per la política que nosaltres duem a terme. Però aquest any, per a compra de finques forestals, s'ha incrementat un 190%; és a dir, pràcticament, nosaltres hem invertit el doble del que s'hi va invertir l'any passat.

L'il·lustre Diputat del PSC ha parlat de les obres en zones de concentració parcel·laria. Bé, aquí el que realment passa és que, com ha dit, doncs, no es tracta d'una zona de concentració parcel·laria, sinó que en realitat del que es tracta és d'una transformació que es fa de secà en reg i, aleshores, aquí hi ha unes obres compromeses per a això: per a la xarxa del regadiu Mogent, que és obra contractada en 111 milions de pessetes, i obres complementàries, embassament de Vallforners, 32 milions de pessetes.

L'Illustre Diputat del PSC... No el veig aquí, a la Cambra (*remor de veus*)... Perdoni, perdoni... Perdoni.

Bé, això de la fruita seca, això de la fruita seca, el problema de l'avellana... Jo, en comissió, li vaig dir que realment, doncs, i a l'empara del Reglament del 18 de juliol de 1989, fruita seca, contemplava una subvenció de deu pessetes per quilo de producció, que es donaria a les OPA, que contemplava el capital circulant de donar una subvenció del 55% fins a 16 milions i mig de pessetes, que contempla també donar una subvenció del 55% fins a 45.000 pessetes per hectàrea, per a despeses d'explotació, els cinc primers anys, i els altres cinc darrers serien 35.000 pessetes, i que es contemplava el 50% per a campanyes de promoció genèriques, que a nosaltres, en aquest sentit, de poc ens servirà.

I, de tota manera, el que sí que demanaria —i aleshores li puc dir que el nostre Grup també donaria suport a una proposta d'aquest tipus, com ja ha fet el Departament d'Agricultura, de demanar-ho— és assegurances per a l'avellana. Es pot fer. I, després, també nosaltres estem tirant endavant la denominació d'origen d'avellana de Reus, amb la qual nosaltres creiem que el Departament, com així ho hem manifestat, es podria comprometre a la promoció de l'avellana aquesta de Reus, juntament amb els consells comarcals i les mateixes OPA. I nosaltres hem fet quelcom per l'avellana, per la venda de l'avellana: nosaltres hem contribuït, doncs, amb anuncis, algunes publicacions que s'han fet, i també amb els dos milions i mig de bosses-obsequi, aquestes que s'han regalat per tot Catalunya perquè els catalans consumissin avellana. Que, si més no, aquesta tasca ha estat bastant positiva perquè s'ha aconseguit de reduir els grans estocs que hi havia.

Construcció del Laboratori Interprofessional Lleter... Senyor Aleu, ja ho vam dir en la Comissió, això: quan el sector es posi d'acord, el Departament d'Agricultura està disposat a subvencionar-lo. El Departament d'Agricultura també ha fet, a través de la taula sectorial de la llet, quelcom per reunir el sector diferents cops, fins i tot subvencionant una visita que es va fer a França, a un laboratori interprofessional, per veure si posa

d'acord totes les parts interessades i, aleshores, tirar endavant aquest Laboratori Interprofessional, que solament es pot tirar endavant si fan la petició els mateixos interessats.

Respecte al senyor Pere Ayguadé, que amb moltes coses del que ha dit hi estic d'acord..., no, per exemple, amb la dels sindicats pagesos —que des d'aquí, Catalunya, no es fa res pels sindicats pagesos—: a Catalunya, els sindicats pagesos, l'any 83 tenien cinc milions de pessetes i ara se'ls donen 31 milions de pessetes; en fi, l'augment ha estat important, i bé, això, respecte al 88, que era de 22 milions de pessetes, representa un 41%. Però els sindicats pagesos, Illustre Diputat, vostè sap perfectament que, si bé és important que tinguin, que se'ls doni un finançament adequat, també és importantíssim que se'ls faci cas. A nosaltres ens sembla que hem potenciat moltíssim els sindicats pagesos: quan els asseiem a les taules sectorials, i quan fem la concertació horària... i aquí a Catalunya el Departament d'Agricultura, doncs, s'intenta, juntament amb els sindicats, consensuar quina política dur a terme.

I estic d'acord amb vostè, senyor Ayguadé, en una cosa, i és la següent: nosaltres, aquí, estem vivint un debat de política econòmica, per exemple, importantíssim —potser el debat més important de política econòmica que es duu a terme aquí a Espanya és el debat que tots els anys porten sindicats, Comissions Obreres, UGT, patronal i Estat—, i, aleshores, es discuteixen tots els anys quins seran els increments dels assalariats —i jo ho celebro, jo celebro que ara els treballadors d'aquest país no tinguin les mancances ni les limitacions d'abans, i aquest és un gran èxit de la societat moderna. Ben segur que a primers de segle el més abandonat de la fortuna, aquell home que treballava dotze hores al dia per no portar res més que misèria a casa, era un treballador; les circumstàncies han canviat, i estic molt d'acord amb l'Illustre Diputat Pere Ayguadé que ara, aquests casos flagrants, potser els trobaríem en altres indrets. I fóra bo... i el sector agrari anirà malament mentre no aconseguixin, els sindicats —evidentment, no solament els de Catalunya, tots els d'Espanya i el Mercat Comú—, que hi hagi un debat de política econòmica respecte a quin increment han de tenir els preus agraris. Perquè, evidentment, no anirem enlloc quan s'aprovin uns increments dels productes agraris del 0,5%, que en diners reals..., menys 0,5%! que en diners reals suposa un 6% menys.

Jo, il·lustres diputats, per acabar, i per continuar en aquesta línia, voldria dir que de poc serviran per millorar l'economia dels pagesos, ramaders i forestals, si no es canvia radicalment la política de preus dels productes agraris que es duu a terme en el MAPA i, des de l'any 1986, el Ministeri d'Agricultura i la Comunitat Econòmica Europea. És trist constatar que mentre l'índex de preus al consum es va incrementar en el període 1976-1988 en un 454,7%, l'índex de preus pagats als pagesos ho va fer només en un 278,5%. I aquí, senyor Ayguadé, també estic molt d'acord amb vostè quan diferencia entre el preu del pa i el preu del blat: el preu del pa és el que incideix en l'IPC, l'índex de preus al consum —que moltes vegades, aquí, la societat catalana entén que, quan incrementa l'alimentació, l'IPC, que aleshores són calerons que van als pagesos; no és pas així: es pot incrementar el preu del pa, però, en canvi, el preu del blat, que és el que cobra el pagès, no fer-ho.

I, de fet, nosaltres ens trobem que en aquest període que estem analitzant, des del 76 al 88, d'allò que se'n pagava 100 pessetes reals l'any 76, l'any 88 només se'ls en paga 65, als

pagesos. I això vol dir que els pagesos hauran de produir, l'any 88, un 54% més per rebre el mateix que rebia el 77. I això vol dir, i això vol dir, i això ha comportat, que a Espanya hi havia 2.752.000 pagesos, a tot Espanya, el 77, i que el 87 només n'hi ha 1.616.000: el 41,2% de la població agrària es perd; 1.136.000 pagesos deixen el camp —uns perquè es fan grans, altres perquè no hi poden viure.

Tot i que el 1.616.000 pagesos que resten al camp produeixen l'any 1987 un 6% més, tot i que comporta tot això un increment de la productivitat del 81,7% del que va del 76 al 87, senyores i senyors diputats, estava dient que l'increment de productivitat per persona empleada en el camp, analitzant el període de 1976-1987, s'ha incrementat en un 81,7%. I vull dir amb això que, tot i ésser aquest increment tan alt, l'increment de la renda només ha estat del 3,3%. I això vol dir que totes les plus-vàlues aquestes que ha generat el camp amb aquesta reforma agrària que deia l'Illustre Diputat senyor Ayguadé, de cost zero, les plus-vàlues aquestes que ha generat aquesta política de preus —per a mi desastrosa, i per al nostre Grup també—, no se n'han beneficiat els agricultors, ni de Catalunya ni d'Espanya: ens n'hem beneficiat més la resta de la societat. I avui, amb tristor, constatem que l'any 76 la renda per persona activa al camp era del 36% i que ara, tot i havent un increment de la productivitat del 87, ha baixat quatre punts.

I si nosaltres continuem amb aquesta política de preus que ja ens han anunciat, aquesta que consisteix que es baixi 0,5 punts l'any, si nosaltres continuem aquesta política de preus, els pagesos i ramaders de Catalunya, de tot Espanya, no tenen vida. (*Remor de veus.*) I perquè aquests pressupostos siguin eficaços, la Comunitat Econòmica Europea, i el Ministeri d'Agricultura al davant, han de donar a aquesta gent de Catalunya, a aquests catalans, el que pel seu esforç es mereixen.

Moltes gràcies, senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Graells. Per acabar aquest torn en contra, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Guasch.

El Sr. GUASCH: Gràcies, senyor President. Des de l'escó mateix, si m'ho permet, i a causa de l'hora en què ja ens trobem en aquest procés, fer-ho d'una manera molt abreujada, perquè em sembla que tots ja comencem a estar cansats d'aquest debat.

Penso que les grans línies ja s'han donat, les ha donat el meu company, sobretot pel que fa a Agricultura, i aquestes esmenes que jo defenso, tot i fer relació amb empreses públiques, adherides o pertanyents al Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, són eines de bon funcionament.

Pel que fa a la Forestal Catalana, SA, penso que aquests pressupostos que avui es presenten a la nostra aprovació són uns pressupostos indispensables per mantenir l'equilibri i, a la vegada, per poder portar a terme les feines que té encomanades, perquè, doncs, garanteixen el subministrament de la planta, de la reforestació, i també perquè poden afrontar ràpidament, per la seva estructura d'empresa, totes aquelles emergències que se'ls puguin presentar.

Pensem que són uns pressupostos que, tot i que aquest any no reben cap aportació directa de la Generalitat en el que fa referència a augment de capital, ni tampoc per a l'explotació, són pressupostos que els hem de donar tot el nostre suport. En contra, automàticament, això significa que votarem en contra de les esmenes que ens demanen els grups de l'oposició.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Guasch.

Fins a dos quarts de cinc de... (*Remor de veus.*) Ah, té raó, hem de votar, sí. (*Remor de veus.*)

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 17 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció.

Com he dit abans, fins a dos quarts de cinc de la tarda. Se suspèn la sessió.

(*Són dos quarts de tres de la tarda i cinc minuts.*)

La sessió es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i nou minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major i l'Oïdor de Comptes.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Treball, de Justícia, d'Indústria i Energia, i de Benestar Social.

EL Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Entrem ara a les esmenes a la totalitat al Departament de Treball. L'Agrupació parlamentària del CDS té dues esmenes, la 395 i 398. Per a la seva defensa, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Martín.

El Sr. MARTÍN: Honorable President, Il·lustres senyores i senyors diputats...

El Sr. PRESIDENT: Silenci!, per favor.

El Sr. MARTÍN: Tot pressupost és la plasmació numèrica d'una determinada voluntat política; aquest també ho és. Aquest Pressupost és, senzillament, la plasmació numèrica de la total «carència» d'una política definida, coherent, adequada i eficaç de la Conselleria de Treball. De la seva anàlisi es dedueix tant la petita importància que el Departament de Treball té per a l'actual Govern de la Generalitat com que la seva existència la interpreta, el Consell Executiu, com una simple eina administrativa de la política d'altres departaments.

Seria fàcil concloure que els temes laborals i els temes sindicals no motiven l'actual Govern de Catalunya, per la qual cosa es limita a instrumentalitzar-los per a objectius aliens o qüestions pròpies del món laboral i del món sindical. És la plasmació, en definitiva, d'una política clarament conservadora.

Algunes dades significatives il·lustraran el que acabem de dir. L'increment mitjà del Pressupost de la Generalitat és del 21,3%; l'increment 89-90 del Departament de Treball és del 7,15%, 8.575 milions davant els 8.002, 14 punts per sota de la mitjana.

El conjunt de les operacions corrents creix el 33,01%; despeses de personal, curiosament, creix el 27,29%, 20 punts per sobre de l'increment dels sous dels funcionaris i 8 punts per sobre de l'increment mitjà dels pressupostos de personal.

Les despeses de béns corrents i serveis creixen el 36,40%, i les transferències corrents, que representen el 52% del total de la Conselleria, creixen el 35,8%. Vegem quina és la distribució: dels 4.500 milions totals, únicament 360 s'assignen a les corporacions locals; palpable demostració —una altra més— dels menyspreu d'aquestes corporacions, ajuntaments i consells co-

marcals, que alguna cosa han de fer sobre el punt de l'ocupació per part del Consell Executiu. 2.840 milions es destinen a empreses privades, i 1.230 milions a famílies i institucions sense finalitat de lucre. Dels 2.840 milions destinats a subvencions a empreses privades, la part més significativa —2.660 milions— es canalitza a través de la Direcció General d'Ocupació, que destina 1.400 milions a programes de formació en col·laboració amb el Fons Social Europeu; 800 milions a accions de xoc, i 300 milions a col·lectius amb especial dificultat de col·locació; destinacions típiques de l'obscurantisme que presideix la política de subvencions del Govern de la Generalitat —cap tipus d'explicació, cap tipus de detall.

1.230 milions es destinen a famílies i institucions sense finalitat de lucre, dels quals 250 milions es canalitzen a través de la Direcció General d'Ocupació per a programes d'«ocupació», sic, i 837 milions a través de la Direcció General de la Seguretat Social, 800 dels quals corresponen al Pla Pilot Interdepartamental d'Implantació de la Renda Mínima d'Inserció Social; Pla que, pel que fa a aquesta partida només abastarà unes 1.600 famílies de tot Catalunya sense cap tipus d'ingrés; Pla, d'altra banda, revelador de l'escassa o nul·la sensibilitat social d'aquest Govern. (*Remor de veus.*)

Segons el mapa de la pobresa que elabora la Generalitat de Catalunya, hi ha 379.000 famílies... Senyor Colomines, vostè l'altre dia ens recriminava, als altres, que no estàvem atents; jo li pregaria la mateixa correspondència per a tots els diputats. Gràcies.

Deia...

El Sr. PRESIDENT: Demani auxili a la Presidència...

El Sr. MARTÍN: Perdó...

El Sr. PRESIDENT: No es dirigeixi directament a un senyor Diputat. Sap que la Presidència l'empara, en tot moment, en l'ús de la paraula.

El Sr. MARTÍN: Demano excuses a la Presidència per aquesta llicència que m'he pres.

El Sr. COLOMINES (*de l'escó estant*): Té tota la raó, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: No té la paraula, senyor Colomines.

Continuï, per favor...

El Sr. MARTÍN: Segons el mapa de la pobresa que elabora la Generalitat de Catalunya, hi ha 379.000 famílies, al voltant d'1.300.000 persones, que són pobles, si prenem per mesura de la pobresa la definició que dona la Comunitat Europea, que considera com a pobres les persones que tenen uns ingressos inferiors a la meitat de la renda per càpita del país on viuen. Dins d'aquest col·lectiu de pobres, hi ha encara unes 5.000 persones —són dades de la Fundació Família i Benestar Social— que ja són l'últim graó de la pobresa, que no tenen ni recursos per sobreviure i que hauran de ser objecte d'ajut molt prioritàriament. Doncs, bé, en aquesta partida del Departament de Treball, vostès arribaran a entre set i vuit mil d'aquests pobres sense recursos; és a dir, entre el 7 i el 8% del total.

Per contra, la partida d'inversions pateix una disminució del 70,5%; dels 2.000 milions previstos per a l'any 89, es passa a 690 per a enguany. Tots aquests exemples són altament significatius si es té en compte que incideixen en elements bàsics de la política laboral que el món del treball i el món sindical reclamen.

Un mal interlocutor, o amb poca credibilitat, ha de ser qui,

amb el seu propi exemple, demostrí estar allunyat de les mínimes inquietuds existents en els sectors socials que ha de prendre.

Per tot això, per la inexistència d'una política global en el Departament de Treball, perquè aquest Departament és un simple instrument de la política d'altres departaments, perquè principis com el del foment de llocs de treball o el de l'estabilitat en la feina, entenem que el titular del Departament hauria de ser el primer interessat a substituir-los per uns altres que fossin capaços d'assolir una més gran comprensió i consideració, per part dels interlocutors socials i, en definitiva, de tota la societat catalana, és pel que hem presentat aquesta esmena de retorn a tots els pressupostos del Departament.

Completant l'altra esmena, referida a l'Institut per a la Promoció i la Formació Cooperatives, complementàriament a l'esmena del Departament de Treball, defensem aquesta esmena corresponent a l'Institut per a la Promoció i Formació Cooperatives; un altre institut més, un altre organisme més d'aquesta administració paral·lela a la Generalitat que hem anat denunciant al llarg d'aquest debat; un Institut que té un pressupost de 45 milions de pessetes, distribuït en 12 milions per a «Despeses de personal», el 28% del total; 18 milions en «Despeses de béns corrent i de serveis», 40% del total, i dels quals 12,3 milions es destinen a una qüestió tan específica i detallada com «Despeses diverses». I, finalment, 14,5 milions de pessetes, el 32% del total, a «Transferències corrents», de les quals 10 milions serveixen per a subvencionar entitats sense finalitat de lucre en activitats de promoció i formació —naturalment sense cap tipus de detalls. I 4,5 milions per a beques per a l'especialització tècnica dels socis de les entitats a les quals van a parar les subvencions.

És a dir, és un institut que utilitza més de la meitat del seu ridícul pressupost en despeses diverses i subvencions; és un institut que, amb la seva estructura actual, no serveix per a la finalitat per a la qual va ser creat, i, per tant, el seu pressupost no és «de rebut» i ha de retornar-se al Govern.

Moltes gràcies, Honorable President, Il·lustres senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Martín. Pel Grup Mixt hi ha l'esmena 394; per a la seva defensa, té la paraula el senyor Celestino Sánchez.

El Sr. SÁNCHEZ RAMOS: Senyor President, senyores i senyors diputats, el Pressupost de la Generalitat per a aquest any, per a l'any 80, és de 1.064 milions de pessetes... (*remor de veus*), 88, 89, perdó; 90, no he dit «90»... És de 1.064 milions de pessetes. Jo crec que és important retenir això per contrastar-ho amb el que és el pressupost de la Conselleria de Treball, que és de 7.982 milions aproximadament, en xifres generals. Si fem un càlcul, ens adonarem d'un element d'importància, i és que, si no m'he equivocat, és el 0,8% del Pressupost. Jo crec que aquesta és una constatació important perquè el que demostren aquestes xifres és que hi ha una actitud per part del Consell Executiu de donar a la Conselleria de Treball un paper subsidiari. I nosaltres creiem que això és un error, al marge de la política —després ja em referiré a propostes i coses d'aquest tipus—; però creiem que és un element de caràcter negatiu, i que això no és per casualitat, sinó que tasques que hauria de fer la Conselleria de Treball, es fan des d'Indústria; tasques que s'haurien de fer des de Treball, es fan des de Benestar Social.

Des del nostre punt de vista, la globalització d'aquestes dades, el que expressen amb molta claredat és el caràcter subsidiari que el Consell Executiu té respecte a aquesta Conselleria. I això és incorrecte. I és incorrecte perquè, des del nostre punt de vista, els temes de Treball són un dels elements més importants que en aquest moments tenim com a problema en la nostra societat i, a més, si partim de la idea que les nostres competències són limitades. Si sumem aquestes dues idees, arribarem a la conclusió que el Departament de Treball té greus dificultats per abordar amb seriositat la seva tasca.

El Departament de Treball, per una altra part, ha augmentat els seus traspasos i inversions d'un 43% respecte a l'any passat per a empreses privades; en termes absoluts, 3.690 milions de pessetes; aproximadament la meitat del pressupost de tota la Conselleria. I aquesta és una altra xifra, una altra dada que crec que té importància. Primer, la subsidiarietat de la Conselleria; segon, la meitat del seu pressupost per a empreses privades.

Nosaltres creiem que aquest és un element de caràcter molt negatiu perquè dona la prioritat, en la política d'ocupació, en la política de caràcter social, que s'ha de despendre des d'un punt de vista de la Conselleria, a l'empresa privada.

Per una altra part, les transferències corrents i de capital directes a empreses privades representen el 35% del pressupost; al 51% s'afegeixen els diners intermedis que tenen, així mateix, com a destinació final l'economia privada.

El Govern del senyor Pujol i la Conselleria de Treball tornen a renunciar a crear serveis propis, i prefereixen donar-los a gestionar a altres empreses, fonamentalment empreses privades, inclosos els temes socials. És el cas dels minsos 16 milions destinats a guarderies laborals, que són traspasades a les empreses en lloc de fer una política social amb vista a les famílies que treballen, seriosament i eficaçment. Fan falta més diners i voluntat política.

Un altre tema és dels traspasos a les corporacions locals. 360 milions de pessetes: el 4% del pressupost. I això expressa la voluntat, des del nostre punt de vista, descentralitzadora del Govern, mentre a l'empresa privada es donen tots els diners que abans hem esmentat.

No entenem que es donin 250 milions per al programa d'ocupació per a les anomenades «sense finalitat de lucre», i que es doni a les empreses privades 300 milions de pessetes per a inserció professional de col·lectius amb especials dificultats, i que això no ho faci la Generalitat directament —que ho pot fer— i que seria bo que s'ho comencés a plantejar. O bé, si no ho fa directament, descentralitzar políticament l'Administració local a través dels municipis o els consells comarcals. I aquí toquem un altre tema que és fil conductor del que en podríem dir la política de la Generalitat. Perquè, és clar, què és el que poden fer les comarques, els consells comarcals amb solament 110 milions de pessetes, l'1,1% del pressupost descentralitzat?

Amb un pressupost tan limitat com el que hem assenyalat, hi ha 106 milions de pessetes que la Conselleria dedica a despeses protocol·làries, propaganda, reunions i conferències. I segurament nosaltres no voldríem caure en aquest argument fàcil de fer desaparèixer els diners per a aquestes tasques. El problema és que si comparem el diner per a aquestes tasques amb el diner per resoldre problemes, la veritat és que la comparació... tota comparació és odiosa, però en aquest cas encara més, perquè molts diners per a això i pocs diners per a altres temes.

A «Estudis i despeses», que segurament també són necessaris, es dediquen 79 milions de pessetes —és a dir, un 1,5% del pressupost—, que nosaltres entenem que aquest 1,5% en definitiva es convertirà, essencialment, en un element de pre-campanya o de campanya electoral per lloar les excel·lències de les tasques de govern que Convergència i Unió està fent; però pensem que aquesta no és la via.

Tot el que hem dit fins ara és una demostració palpable que el dret al treball de tots, que segurament el Govern no és capaç de negar —i que cap Diputat o persona que està en les administracions nega—, és una declaració buida de continguts. I segurament és una mica gros el que dic, però jo he repetit —si no recordo malament— dues vegades —aquesta seria la tercera— que les idees, les declaracions de principis se les emporta el vent i el que no s'emporta el vent són les tasques concretes de govern, les mesures que en concret es fan per resoldre els problemes.

Per això, creiem que aquesta declaració de principis, que moltes vegades tothom utilitza, es queda en paper mullat i en aquest moment milers i milers de treballadors a Catalunya estan sense feina. De quatre, de quatre-cents a mig milió de treballadors en atur, segons xifres diferents. En funció de la matisació que em fa el Conseller, a mi m'agradaria explicar una cosa que moltes vegades no es comenta, i és que el treballador que està aturat és el que pot treballar i no treballa; no és el que s'apunta a l'INEM; no és el que s'apunta a l'INEM, és la mestresa de casa que es dedica a treballar a casa; és el jove que està estudiant perquè, com que no té feina, alguna cosa ha de fer, i si nosaltres agafem aquestes dades, que són les dades reals —perquè la vida és això, no és la gent que s'apunta a l'INEM—, ens quedariem una mica sorpresos, perquè hi ha més aturats del que ens sembla a cada un de nosaltres. I la riquesa d'un país també s'ha de mesurar amb les persones que tenen capacitat de produir béns, i tota aquesta gent és la gent que pot treballar i no ho pot fer. Jo, per tant, —i estic disposat a fer una discussió detallada de dades—, però el cert és que les dades oficials a mi no em serveixen perquè aquestes dades el que expressen, com a molt, són les dades que apareixen de la inscripció a l'INEM.

En definitiva, aquestes dades que es desprenen del pressupost de la Conselleria ens fan fer una pregunta. I és que si amb aquest pressupost de la Conselleria, limitat —perquè hi ha competències limitades per a moltes coses—, però, en definitiva, si aquest pressupost va en la direcció de crear un procés d'una societat de plena ocupació.

Jo crec que podem dir amb molta claredat que no va en aquesta direcció; no va en aquesta direcció i segurament això seria l'objectiu de tothom des d'un punt de vista de declaracions de principi. Però la realitat és que no va en aquesta direcció i, per a nosaltres, per als comunistes i també per als companys de l'Esquerra Catalana que estan en el Grup Mixt, va en la direcció de crear més beneficis per a la gran banca i per als grans empresaris. I algunes dades que demostren que l'opció és aquesta, la segona, la que nosaltres diem, és que els aturats són aquests més o menys que diem —n'hi podem posar 1.000 més o 1.000 menys i podríem fer la discussió—, i que, per una altra part, la banca ha tingut, per dades oficials, el 28,5% dels beneficis, que en pessetes representen —si no he fet els càlculs malament— 579.000 milions de pessetes. I la nostra pregunta és: s'imaginen vostès el tipus de pressupost que es po-

dria fer amb aquestes pessetes? Un pressupost que a la millor no faria realitat la societat de plena ocupació, però que ens posaríem una mica més a prop d'aquesta societat de plena ocupació del que estem en aquests moments, que la tendència des del nostre punt de vista és tot el contrari.

És per tot això que els membres del Partit dels Comunistes de Catalunya i els companys de l'Esquerra Catalana hem plantejat aquesta esmena de retorn.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Sánchez. El Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya manté les esmenes 396 i 399. Per a la seva defensa, té la paraula la Il·lustre Diputada senyora Fabian.

La Sra. FABIAN: Gràcies, senyor President. La 399 no, la vam retirar en comissió; segurament...

El Sr. PRESIDENT: Doncs, retirada.

La Sra. FABIAN: Gràcies. Senyores, senyors diputats, senyor Conseller, una vegada més, un exercici pressupostari més hem de presentar esmena a la totalitat del Departament de Treball i una vegada més hem de fer constància que aquesta Conselleria és una de les pitjor dotades econòmicament de totes les que configuren el Govern de la Generalitat. Un cop més hem de d'assenyalar la poca importància que el Govern de Convergència i Unió presta al món del treball. Jo diria que hem de fer pàl·lès l'abandó que pateixen els treballadors de Catalunya per banda d'aquest Govern i el refús que durant deu anys de govern d'aquesta coalició s'ha fet per tal de fer de l'autonomia de Catalunya i del seu Estatut un ús social que permetés fer una política capaç d'engrescar tots els treballadors en un projecte comú.

Senyor Conseller, l'any passat li dèiem que la Conselleria de Treball havia perdut pes específic respecte a l'any 88; aquest any li hem de dir que el 1990 representa, respecte a la totalitat del Pressupost, una nova pèrdua d'aquest pes específic. L'any 1989 representava, la Conselleria de Treball, representava un 1,49% de la totalitat del Pressupost; aquest any s'ha reduït a 1,31%, i l'increment de l'any passat ha estat, respecte a l'any passat ha estat d'un 7,15% i del pressupost global un 21,3%. És evident que les xifres demostren el que li dèiem al principi: l'abandó dels treballadors per part d'aquest Govern.

Però, d'aquest pressupost, com ja dèiem, un dels més minsos de tot el Pressupost de la Generalitat, vostè es gasta el 40,5% en els capítols 1 i 2, és a dir, en personal i en compres de béns i serveis, s'ha produït un increment del 27,28% del capítol 1 respecte a l'any 89; la qual cosa vol dir que està incrementant la plantilla de la Conselleria, perquè, com tots vostès saben, els funcionaris obtindran el 6% d'increment salarial, i aquest increment representa un 55,3 sobre el capítol 1 del pressupost de 1988. És a dir, l'increment d'aquest any respecte a l'any passat representa un increment del 55,3%. Suposo, senyor Conseller, que aquest increment de la plantilla de la Conselleria és una manera pròpia de lluitar contra l'atur. (*Remor de veus.*)

El capítol 2 experimenta un increment del 36,47% respecte a l'any 89 i un 77,48 sobre el del 88. La partida més important es diu «Material, subministraments i altres». Per economia de temps, els deixo que facin vostès mateixos les reflexions que estimin oportunes. Li queda, doncs, senyor Conseller, el 59,5 restant, uns 5.093 milions de pessetes, dels quals es destinen 4.500 al capítol 4, és a dir, a transferències reals, i 590 al capítol 6, inversions reals. El capítol 4 representa un increment del 35,79% sobre 1989 i un 34,3% sobre el 88. El capítol 6 repre-

senta un decrement del 70,5% respecte al 89 i un decrement del 72,8% respecte al 88.

Quin és el resultat d'aquest pressupost, senyor Conseller, des de la nostra perspectiva? Que és insuficient la inversió, i hem demostrat que baixava en uns percentatges molt estimables; és insuficient la inversió i això ho estan patint les residències del temps lliure. Que aquesta mancança impedeix rehabilitar les que estan en funcionament i crear places noves, i que la congelació de la partida 221.07, de la Secretaria General, destinada a residències, suposarà una pèrdua de qualitat del servei que ens presta.

La possibilitat de fer una política per tal de facilitar als treballadors i a les seves famílies l'oportunitat de tenir lleure i vacances a un preu assequible, ha estat desestimada pel Govern. Que la congelació per tercer any consecutiu de les partides dedicades a la formació i assessorament jurídic de les centrals sindicals pot entendre's com un mensypreu al paper atorgat per la Constitució a les organitzacions sindicals en els temes establerts en els articles 7 i 9.2 de la Constitució. Aquí ens podríem felicitar perquè l'única esmena acceptada en comissió pel Grup de la majoria a tots els grups de l'oposició va ser el de proposar una esmena transaccional de 5 milions de pessetes per a aquesta partida. El senyor Rañé, davant d'aquesta esmena, va dir: «menos da una piedra»; jo afegiria que «menos, pero casi igual». (*Remor de veus.*)

Implica també que no tenen vostès previst pressupostàriament la informatització del CMAC; m'excuso d'explicar-los la importància del bon funcionament d'aquest organisme, sobretot ara que se li han incrementat de manera considerable les seves funcions.

Implica també que els diners dedicats als programes de seguretat i higiene són encara clarament insuficients. I implica també no atendre adequadament la necessitat de funcionament de les guarderies infantils. Són temes, senyor Conseller que cada any repetim; no millora la situació dels treballadors quant a la seva perillositat en el lloc de treball, i en canvi no milloren tampoc les partides econòmiques que la seva Conselleria dedica per a seguretat i higiene.

He deixat expressament per al final els pressupostos dedicats a l'ocupació. De les partides 460.01, 462.01 i 480.01, el nostre Grup va presentar esmenes per diferenciar els plans dedicats específicament a les dones. No va ser entès el que volíem dir, fins i tot vam tenir una resposta una mica apassionada pensant que nosaltres erem discriminatoris quant a les persones, i en canvi jo recordava l'altre dia en aquest mateix hemicicle —i avui ho torno a repetir, perquè està vostè, senyor Conseller— que, després d'aquesta àrdua resposta del senyor Sesmió, vam sentir, vam veure unes declaracions a la premsa en les quals des de la seva Conselleria es deia que no preocupava l'atur masculí perquè estava controlat, però que sí que preocupava molt l'atur femení, i deien: «les dones hauran de posar-se al dia, perquè si no s'hauran de contractar immigrants». (*Remor de veus.*) Jo no sé si la premsa va recollir exactament les paraules textuais que es van dir. Pel que ens vam sentir molt dolguts, dolgudes és que es discriminés les dones, que es discriminés els immigrants, en definitiva, que es discriminés qualsevol persona que no sigui home, relativament jove, europeu i blanc. Aquesta és una actitud que nosaltres pensem que és... (*Pausa.*) Nosaltres pensàvem, senyor Conseller, que aquesta era una bona ocasió per fer pro-

gramees ocupacionals expressament dirigits a les dones perquè pensàvem que si aquesta és la seva preocupació, aquesta seria una bona eina per aconseguir-ho.

Una altra partida respecte a la formació ocupacional és la 470.01, del Fons Social Europeu. Aquesta partida hauria de ser de 5.000 milions de pessetes perquè s'havia arribat a l'acord amb les centrals sindicals que aquesta seria la seva quantitat i que es finançaria el 45 i el 65% per cada part, i segons si aquest acord es volgués materialitzar mancarien en el pressupost 2.750 milions per complir allò que es va preveure. Nosaltres pensem que s'ha fet abandó també d'aquest acord i abandó d'intentar fer una seriosa política d'ocupació.

Senyores i senyors diputats, nosaltres hem presentat aquesta esmena a la totalitat, de la qual demanem el vot favorable, perquè pensem que és necessari per a Catalunya dotar financera-ment millor el Departament de Treball per tal de fer política a favor dels treballadors, perquè és just, perquè és necessari i perquè, en definitiva, és la classe més nombrosa de la societat catalana. Pensem, senyor Conseller, encara que jo ja sé que el seu tarannà no és l'agressivitat, a l'hora de repartir el pastís dels diners de la Generalitat hauria de ser vostè més belligerant perquè la seva Conselleria estigués més ben dotada.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Fabian. El Grup Socialista també manté dues esmenes, la 393 i la 397. Per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Rañé.

El Sr. RAÑÉ: Gràcies, senyor President. Jo pujo a aquesta tribuna avui amb una sensació de ser una *rara avis* en aquesta Cambra, i ho dic no pel fet de ser membre d'una executiva d'un sindicat i ser, al mateix temps, parlamentari, sinó perquè potser sóc dels diputats que en aquest tràmit parlamentari he tingut la sort de veure com reeixien quatre esmenes que he presentat i poder-ne transaccionar una. Per tant, d'alguna manera, crec que sóc una espècie, no diré en perill, però sí, com a mínim, que s'hauria de protegir perquè moltes no n'hi ha en aquest Parlament i en aquest tràmit parlamentari.

No obstant això, tot i això que per nosaltres seria ja senyal de joia i goig perquè no n'hi ha per tant i quasi ningú ha aconseguit aquesta fita en aquest tràmit parlamentari, nosaltres mantenim aquesta esmena a la totalitat del Departament de Treball i mantenim també l'esmena de retorn a l'Institut Català de Promoció i Formació Cooperatives. I ho mantenim fonamentalment per tres raons. La primera, reglamentària; la segona, econòmica, i la tercera, política.

Reglamentària, perquè el mateix Reglament, que regula la tramitació d'aquesta Llei, no permet, no ens ha permès fer les esmenes que nosaltres volíem haver fet i que permetessin reflectir la totalitat de les propostes que vers el Departament de Treball nosaltres volíem fer. No hi ha manera tècnicament possible, amb el Reglament a la mà, de fer una esmena que permeti que la partida de 1.400 milions que vostès han dit que serà una partida ampliable, destinada als cursos de formació, assumeixi la fita de 2.750 milions de pessetes, que és la que vostès diuen que es gastaran. I si ho diuen —després explicarem què és el que pot significar— el lògic és que ho posin. I des d'aquest punt de vista no hem pogut posar aquesta esmena, no l'hem pogut debatre i, per tant, hem de fer, encara que només fos per això, hauríem de mantenir i mantenir endavant el tema de l'esmena de retorn. Per tant, hi ha raons reglamentàries que no

permeten, si no volem caure en el parany que després ens treguin els colors dient: «vostès treuen tots els calés d'aquí per posar-los allà. No podem funcionar; ens volen paraitzar el Departament, etcètera...»; vull dir, per tant, si hem de fer esmenes que després ens treguin els colors —per dir-ho gràficament— no podem, i des d'aquesta perspectiva hem de mantenir, hem de constatar que és necessari plantejar aquesta esmena de retorn del Departament de Treball.

Per raons econòmiques. Jo no m'estendré potser gaire perquè els que m'han precedit en l'ús de la paraula ja han plantejat alguns dels temes dels números grans, dels números que permeten veure quin és el tractament econòmic d'aquest Departament de Treball. Hi ha fonamentalment, en el tema econòmic, tres aspectes que fan que nosaltres no ens sentim en absolut satisfets amb el pressupost del Departament de Treball. El primer, creix —ja s'ha dit aquí— un 7% davant un creixement global del 23% de tot el pressupost. I això essent generosos, parlant en termes homogenis: avantprojecte o projecte de pressupost sortit de la Cambra fa un any i bastant i l'actual avantprojecte de llei. Perquè, si afegim aquí la modificació que durant tot el període de l'exercici de 1989 ha tingut una sola partida, que va estar pressupostada amb 1.300 milions, que és la de cursos de formació ocupacional; cursos de formació ocupacional pressupostats en 1.300 milions i que per assolir els compromisos amb el Fons Social Europeu vostès han hagut de pujar a 1.817 milions; els 8.003 milions que teníem en el projecte o en la Llei de l'any passat es transformen en 8.520 milions. I estem parlant d'un pressupost de 8.575.

Per tant, ni el 7%, si som no generosos. Vostès han congelat —zero per cent de creixement; no en pessetes constants, no: en pessetes, en números—, han congelat el pressupost.

Si som generosos i no fem aquest galimaties econòmic, el plantejament que vostè s'ha de fer és una congelació en pessetes constants, tenint en compte que la inflació de l'any passat va ser del 6,9 —i, a Catalunya, del 7,2—: pessetes constants, congelació del Departament de Treball. I això que quan el Conseller Macià Alavedra ens va presentar al Consell de Treball els Pressupostos ens va dir que Treball també sortiria bé: si arriba a sortir malament, no sé on ens veiem.

El segon element econòmic és que aquest és un pressupost on la Conselleria segueix una política de desinversió: es redueixen d'un 70% les inversions de la Conselleria. Algú pot dir, i algú pot intentar esgrimir, que es treuen 1.500 milions que eren per a un pla d'ocupació per a creació de centres d'ensenyament secundari, i que això no corresponia a treball i que, per tant, s'havia de portar d'una altra banda. Si ens diuen això, automàticament hauran de començar a mirar de modificar la seva posició des que, quan era Conseller el Conseller Rigol —o l'ex-Conseller Rigol—, ens van dir que hi havia un pressupost de 5.000 milions per a inversions per a programes d'ocupació, perquè des de llavors hem estat dient que allò no era un pla d'ocupació, que allò era un *refrito* d'inversions posades a Treball. Per tant, una de dues: o esmenen vostès la plana de tots aquests pressupostos anteriors o ara no ens vinguin a dir que els treuen per racionalitat. Perquè l'únic que faran és confirmar el que hem estat dient durant els últims quatre o cinc anys: que allò no era un pla d'ocupació, sinó, senzillament, una ubicació en el pressupost per cobrir l'expedient.

I també, dintre dels aspectes econòmics, hi ha un increment

de la compra de béns i serveis excessivament forta. Creix un 36%, el seu índex, i això permet salvar l'expedient —sort que creix un 37%, aquest capítol, perquè si no ens trobaríem que no seria factible, que fins i tot els números anirien per sota. I això es fa en compra de béns i serveis, en matèries tan fungibles com que resulta que en material d'oficina, en l'article 22, «material d'oficina, material informàtic» i «compra de premsa i llibres» —en premsa només es gasten 35 milions, per comprar premsa... i llibres—, pugen de 56 milions a 119 milions: creixen, en material d'oficina, un 213%. Nosaltres vam plantejar esmenes, esmenes que orientaven que aquests recursos anessin a altres activitats, però esmenes que no han tingut la mateixa sort que van tenir aquestes quatre..., o aquestes tres, que abans he esmentat.

Per raons polítiques, també, mantenim l'esmena de retorn al Departament de Treball. I ho mantenim perquè el seu Departament és una barreja, un *mix*, entre dues funcions, una exclusivament administrativa, amb la qual és difícil fer política, com poden ser el seu auster —perquè és molt..., un creixement petit i una quantitat d'un 0,05%— Gabinet del Conseller; com és la Secretaria General, que pressupostàriament hi agrupen tot el personal i, per tant, té una funció fonamentalment burocràtica, a part del temps lliure; o la Direcció de Relacions Laborals, que té una petita presència dintre del pressupost —si no recordo malament les xifres, de memòria, està en el 5% del total del pressupost—, i creixen fonamentalment pel creixement de les partides de personal.

Però, després, junt amb aquestes, que són tasques merament administratives, hi ha unes quantes direccions generals que són per fer política, que són les direccions generals polítiques, i amb aquestes tenim profundes discrepàncies —en totes i cada una d'elles— que generen i que sostenen aquesta posició contrària al Departament de Treball. Nosaltres considerem que s'ha produït una reducció dels recursos orientats als temes d'ocupació i de formació. En termes quasi d'homogeneïtat —i parlo d'homogeneïtat perquè la comptabilització va ser diferent, dels 1.500 milions—, es produeix una reducció del 25% de la Direcció General d'Ocupació —i dic en termes d'homogeneïtat, comptabilitzant la inversió del Pla d'Ocupació com una tasca més d'ocupació—; això produeix una incapacitat econòmica per dur a terme unes tasques de formació i ocupació suficient i evident.

Amb el conjunt d'esmenes que nosaltres vam plantejar —les esmenes tècnicament i reglamentàriament possibles, perquè repeteixo que hi mancava aquesta—, nosaltres vam demostrar que era factible assolir dintre d'aquest pressupost tots els compromisos, totes les demandes que havien fet UGT i Comissions en el procés de concertació sobre els temes d'ocupació i formació. Això no es va produir, i tècnicament era possible, però no es van acceptar aquestes esmenes, no es va acceptar la modificació que permetia, d'alguna manera, complir les demandes d'UGT i Comissions Obreres en el procés de concertació, en els temes de formació i ocupació.

I, ho repeteixo, fent esment d'aquella que tècnicament no és possible. I és una esmena important. Perquè vostès, en el tema de formació i ocupació fan dues coses, a quina pitjor: la primera és que amaguen dèficit. Vostès amaguen dèficit en temes de formació ocupacional. Vostès saben perfectament que, si hi ha sort, hauran d'incrementar la partida de 1.400 milions i, possi-

blement, hi hauran de posar, si tot va bé, 1.350 milions. El que passa és que, si els fan aparèixer en aquest moment en el pressupost, això va a dèficit. Per tant, vostès utilitzen, un cop més, el Departament, i la formació ocupacional, com un tema residual per amagar dèficit. I, a més a més, sotmeten Catalunya a un risc molt important: si es produís per alguna raó que el Fons Social Europeu no fes arribar els 2.250 milions, ens trobaríem que, com que només s'han pressupostat 1.400 milions, per cada pesseta que el Fons Social Europeu deixi d'enviar aquí, 2,22 pessetes en formació no les rebran els treballadors de Catalunya, no les rebrà la mà d'obra a Catalunya, no en rebran tampoc el benefici les empreses. Des d'aquesta perspectiva, entenem que el que era lògic era que vostès haguessin fet l'esforç de pressupostar seriosament i plantejar aquests temes, perquè, si no, estan minusvalorant el tema de la formació ocupacional, estan portant..., o incapacitant perquè puguem assumir el repte del 92, i, a més a més, s'estan oposant, a la pràctica, a l'atenció dels col·lectius més desfavorits.

També per criteris polítics, ens hi oposem, perquè trobem en tota la gestió d'ocupació i de formació manca d'objectius clars. En els avantprojectes d'ordre que se'ns van donar fa uns deu o quinze dies, amb els d'avui ja esmenats, després que els sindicats fessin algunes crítiques —i suposo que en la reunió d'avui que hi havia, de la Comissió de Formació Ocupacional, a la qual perquè sóc aquí no he pogut anar, però no es preocupin, ja els farem arribar, també, el posicionament sobre les ordres que hi havia—, es produïa una manca total de criteris objectius. És més: el primer avantprojecte d'ordre, de regulació dels cursos finançats pel Fons Social Europeu, ni parlava del Fons Social Europeu, ni parlava dels criteris del Fons Social Europeu. Això ha hagut de ser mitjançant la pressió dels sindicats, que vostès comencin a fixar criteris. I, tot i així, ens trobarem amb un problema: els cursos de formació ocupacional, hi ha una negativa frontal —frontal— a establir plans de xoc orientats als col·lectius més necessitats, com poden ser els joves amb fracàs escolar, les dones, els majors de 45 anys i aquells col·lectius de difícil inserció.

També s'ha produït en el tema de la formació una contínua marginació i situació i participació efectiva dels agents socials. Algú..., el senyor Raimon Escudé, quan em contestava les esmenes del text articulat, em deia: «Home, per què demaneu això, si ja teniu una comissió de formació professional, i hi podeu participar?». Senyor Raimon Escudé, senyores i senyors diputats, encara a hores d'ara estem esperant que ens donin la relació nominal dels cursos de formació ocupacional que la Generalitat ha fet durant l'any 1989: fa més de cinc mesos que s'ha acabat aquest exercici i encara no ho tenim! M'han dit que m'ho donaran un dia d'aquests, m'ho han dit, però és que resulta que el dia 1 de gener del 90 se'm va facilitar una relació dels cursos de l'any 88 —hi anem guanyant: aquell vaig trigar un any sencer; aquest, suposo que cinc mesos. Jo crec que dintre de tres o quatre anys, potser, podrem parlar de tenir la informació en el moment i poder planificar d'una manera seriosa. Crec que això no és més que la demostració de la manca de voluntat que hi ha quant a aquest tema de la formació ocupacional.

I entenem, també —i això és el que és més greu, més fins i tot que el mateix element d'informació—, un apartat que ens sembla molt preocupant, i és el tema que amb la planificació d'això no es permeti un treball dels agents socials econòmics i

sindicals en aquest sentit. Nosaltres hem dit, i mantenim, mentre no ens convencin del contrari —i de moment els dic que no van per bon camí—, que vostès no programen la formació ocupacional: a vostès, els programen la formació ocupacional, els la programen aquells que demanen cursos, perquè a mesura que es van demanant es van concedint —no hi ha criteris previs que permetin rebutjar determinades especialitats, informacions o cursos en concret, o plans que orientin aquest tema.

Troblem, també, que, en aquest Departament, hi manca una tasca..., una política de potenciació de l'economia social. A la Direcció General de Cooperatives, hi vam fer dues esmenes, i per dues vegades... —i succeirà com sant Pere, que a la tercera també diran que no—, per dues vegades els vam plantejar que assumissin la generació d'un pla de foment de l'autoocupació per a aquells treballadors i treballadores en atur que volien generar-se el seu propi lloc de treball: per dues vegades —primer en Comissió i després en el debat d'esmenes— ens han dit que no. Ara, si aproven el retorn, suposo que els donaria l'oportunitat de poder fer-ho; per tant, si ens diuen una altra vegada que no, per tres vegades negaran la possibilitat de fer un treball seriós en el tema de l'autoocupació.

Però és que també la seva Direcció General de Cooperatives genera quantitats i recursos que són, per una banda, petits, quant a la transferència a l'Institut de Promoció i Formació Cooperatives —continuen essent reduïts—, a més a més destinen 25 milions, vostès, per transferir-los a l'Institut Català de Finances —quan després resulta que no hi ha cap cooperativa que pugui rebre ni un sol ajut financer de l'Institut Català de Finances; per tant, seria millor que, això, ho destinessin al sector cooperatiu— i, per últim, ho repeteixo, no fan vostès una tasca en profunditat en aquest sector —és més: des de l'Institut de Promoció i Formació Cooperatives, moltes vegades vostès entren en competència amb el moviment cooperatiu, amb el moviment de la Federació de Societats Anònimes Laborals i de Cooperatives.

I, per últim —i aquest és un tema que no ens fa ni gens ni mica de gràcia de poder treure'l aquí—, nosaltres entenem que hi ha un incompliment, per la via dels fets, de part de l'acord sobre el tema de renda mínima d'inserció. Vostès —i dic que no ens fa gràcia perquè denunciar incompliments mai és bo— van destinar, l'any 89, 250 milions per a col·lectius d'especial dificultat; vostès van signar un acord que deia que destinarien 150 milions per a accions de formació en el programa de renda mínima d'inserció: això feia una quantitat, com a mínim, de 400 milions —o de 450, que era el que demanaven els sindicats. Vostès han pressupostat 300 milions, han apujat la partida només de 50 milions i, així, difícilment es pot dir que s'aporten recursos nous al programa de renda mínima d'inserció: l'únic que fan és transferir partides i poder utilitzar recursos que ja tenien, en lloc d'implementar-los. Aquest no és l'esperit que estava recollit en el tema de l'acord sobre la renda mínima d'inserció.

Per totes aquestes raons, nosaltres mantenim la nostra esmena de retorn, tant al Departament de Treball com a l'Institut de Promoció i Formació Cooperatives.

Res més i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Rañé. Per al torn en contra, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Sesmiolo.

El Sr. SESMILO: Moltes gràcies, Molt Honorable President.

El nostre Grup votarà en contra de les esmenes presentades al pressupost de la Conselleria de Treball per les següents raons. En primer lloc, vostès hauran pogut observar, de la lectura del pressupost, que es tracta d'un pressupost sensiblement continuista; no deixa de ser, doncs, un pressupost que, aprofitant la inèrcia i la política del Departament en l'exercici anterior..., hi ha petites modificacions, hi ha increments substancials en altres partides, però és un pressupost, sensiblement continuista. Té, per això, una altra característica: que hi ha una modificació important, que és el Pla pilot —no oblidem que és un pla pilot i, per tant, experimental—, de la renda mínima de la reinserció.

Per què nosaltres, doncs, convençuts, votem a favor, en aquest cas, del pressupost del Departament de Treball? Perquè els resultats han estat positius, i quan els resultats han estat altament positius, diria jo, és lògic que es porti una política de continuïtat amb les correccions, afegitons i increments que calguin.

Si alguna característica té l'acció d'un govern, pel que fa al Departament de Treball, és el resultat de la política que donen els índexs d'atur. Hem dit, i continuem mantenint, que la política contra l'atur és una política global del Govern; però, realment, el Departament que té la responsabilitat principal en l'aplicació d'aquesta política no deixa de ser el Departament de Treball. I llavors, no resisteixo, no resisteixo a llegir les estadístiques: nosaltres tenim que, si el gener del 87 l'índex d'atur a Catalunya era del 20,41% i el d'Espanya el 21,42, teníem que a Catalunya hi havia un punt per sota de la mitjana; el gener del 89, per sota, eren 4,7 punts, i el gener del 90, gairebé 6 punts per sota, és a dir, l'11,61 a Catalunya i el 17,32 a Espanya, a la resta d'Espanya; és a dir que en tres anys l'atur a Catalunya ha baixat en 9 punts, i, a la resta de l'Estat, 4 punts. Per tant, més del doble de desacceleració de l'índex d'atur que a la resta de l'Estat, quan el Govern de l'Estat és igual per a totes les comunitats autònomes.

Per tant, l'acció específica del Govern de la Generalitat i en concret la política duta a terme pel Departament de Treball, s'ha mostrat altament beneficiosa, altament productiva respecte a aquest índex, el de l'atur. Però és que, a més a més, si anem mirant, poden mirar les seves senyories, com mai com fins ara s'havien fet tants cursos de formació ocupacional, com mai fins ara s'havia tingut tanta atenció i tanta inversió en els centres de seguretat i higiene, i així podríem anar seguint. Fins i tot, parlant de l'atur, quan algun grup parlamentari —concretament, el d'Iniciativa per Catalunya— fa especial èmfasi sobre l'atur femení, hem de dir que a Catalunya la taxa de creixement de l'ocupació femenina ha estat del 9,1% davant del 2,6% de la resta de l'Estat, i que l'ocupació femenina, respecte a l'ocupació total, és del 38,7% a Europa, el 30% a Espanya i el 32% a Catalunya. Per tant, nosaltres anem portant una política que cada vegada ens apropa més als índexs d'ocupació femenina que hi ha Europa. I m'agradaria aprofitar l'avinentensa per dir-li, a la senyora Rosa Fabian, que quan jo contesto a una persona —que ella sap que té el meu afecte i la meva estima— és impossible contestar-li aïradament; en tot cas, serà amb contundència i amb convenciment, però aïradament, no, i, per tant, permetin-me que faci una petita protesta, perquè no és el meu estil. Mai no he contestat a cap dels membres d'aquesta Cambra de forma aïrada; potser és un *lapsus linguae*, però en cap moment ho he fet.

Dèiem també que, a part d'aquest signe de la continuïtat i,

per tant, de la rendibilitat social de l'acció del Govern, hi ha una innovació aquest any, que és el Pla pilot i experimental de la renda mínima de reinserció, juntament amb el Departament de Benestar Social. Aquesta és una novetat important. Molts se n'omplen la boca i molts ho troben encara insuficient. I és cert: és clar que és insuficient!; no oblidem que és un pla pilot experimental. És un pla que no deixa de complir un dels desitjos i les recomanacions de la Comissió Europea, que pràcticament han aplicat tots els governs de la Comunitat Europea, però aquí, a l'Estat espanyol, es veu que la sensibilitat socialista no arriba a poder implantar un salari —el que nosaltres diem el «salari social»— a la resta de l'Estat, i han de ser les comunitats autònomes, en aquest cas, el País Basc i Catalunya, com a pioneres —i no sé si és casualitat o és que tenen governs, almenys amb una forma, amb un component molt important d'una certa ideologia política— les que es veuen obligades a suplir aquesta mancança de l'Estat per fer, sense cabals, sense cap tipus de finançament específic i sense possibilitats quasi, un programa que, precisament, el que demostra és aquesta sensibilitat de la qual alguns parlen, però després ens diuen que fem això nosaltres: només parlar-ne, i en canvi, en aquest cas crec que és una demostració fefaent que de les paraules passem als fets, i esperem que aquesta experiència pilot que es produeix en alguns indrets de l'Estat —concretament, a Euskadi i a Catalunya; també conec que hi ha alguna altra comunitat autònoma que ho vol aplicar— desvetlli aquesta sensibilitat en el Govern de l'Estat perquè realment, com passa a la majoria d'estats de la Comunitat Europea, es generalitzi per a tot l'Estat aquesta renda mínima de reinserció, o bé també, dit d'una altra manera, «salari social».

Si bé el nostre vot en contra pensàvem fer-lo d'una manera convençuda, després d'escoltar els arguments de l'oposició quasi diríem que ho farem de forma entusiasta, perquè només han fet que aportar elements positius al nostre convenciment. Vegeu-ho, si no: es parla de la poca influència o poc pes que té el pressupost de la Conselleria dins del general del Govern; jo no entraré en la guerra de xifres, perquè, si bé es veritat —jo no ho negaré— que el pressupost puja un 7,15%; però si agaféssim aquells famosos 1.500 milions, que diu el senyor Rafé, i els passéssim a Ensenyament, que és on haurien d'estar, és el 25,89. No vull discutir sobre això, però realment, si el que estem fent és resituar les partides allà on han de ser, i amb això, i amb això avançar cap al camí que en algun moment ens havia indicat la mateixa oposició, si després ens amenacen a denunciar *refritos*, em sembla que aquest no és el millor camí per, realment, avançar tots plegats cap a l'objectiu comú, que és vèncer l'atur, portar una política d'ocupació al més consensuada possible i al més d'acord amb els agents socials.

Per tant, no retraguem discrepàncies del passat, i reconeguim l'honestedat, la sensibilitat del Govern d'avançar cap a posicionaments que ja cal reconèixer que vostès ja tenien; però em sembla que no és positiu que, si s'avança tot el que és possible conjuntament, després s'amenaci amb denunciar *refritos*. Simplement, es tracta que, com tota mesura econòmica i com tot document pressupostari pot tenir diverses lectures, i el nostre Grup en aquest moment no trobem que sigui productiu anar discutint si és el 7,65% —que és veritat— o si és 25,8 —que també és veritat.

Per tant, el fet que tingui menys pes del que vostès espera-

ven, i que nosaltres potser també desitjaríem, no deixa de ser un elogi a l'acció de govern del Departament de Treball, perquè si amb aquestes possibilitats petites, perquè el finançament del nostre país —no cal repetir-ho— és el que és, perquè el Govern hi esmerça tot allò que és possible; però fins i tot, reconeixent això, l'oposició diu que és insuficient i s'aconsegueix doblar la desacceleració de l'atur al país... Crec que és un dels millors elogis que s'han fet en aquest pressupost, i, per tant, no seria d'estranyar que fins i tot algun grup de l'oposició es repensés a l'hora de votar aquestes esmenes de retorn. (*Remor de veus.*)

Perquè el senyor Ganyet ha dit una cosa important, ha dit una cosa important: deia que se sentia una espècie de *rara avis*, i és cert, el nostre Grup i, per tant, el Govern al qual dona suport, perquè, lògicament, l'activitat del nostre Grup en el Parlament, i sobretot quan es tracta de pressupostos, és en perfecta sintonia amb el Govern, doncs, ha transaccionat set esmenes —em sembla recordar; si no, les llegiré—, set esmenes en Comissió, n'ha acceptat tres, n'ha acceptat una altra en el Ple, només de Treball; en altres departaments i en altres circumstàncies, encara que poques, s'ha de reconèixer, se n'ha acceptat alguna. Però és que després de la brillant oratòria d'alguns dels meus companys de Grup, l'oposició ha modificat en res les seves posicions? (*remor de veus*), hi hagut algun canvi? Per tant, no em sembla estrany, no em sembla estrany que vostès es queixin que nosaltres obrim mínimament una escletxa a l'acord i a acceptar els seus arguments, però és que vostès no n'han acceptat cap. I suposo que, al llarg de les hores de debat que portem i de les que encara ens manquen, fóra bo que alguns dels nostres arguments també els fes forat i tinguessin, almenys, la mateixa escletxa d'obertura que hem tingut nosaltres durant tot el debat pressupostari.

Per tant, per aquestes raons i per tot el que he exposat anteriorment, el nostre Grup votarà en contra de les esmenes de retorn al Departament de Treball.

Moltes gràcies, Senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Sesmió. Procedim ara a la votació d'aquestes esmenes, conjuntament.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 27 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció.

Passem a continuació a les esmenes contra el pressupost del Departament de Justícia. Les esmenes de l'Agrupació parlamentària del CDS i del Grup Mixt han estat retirades. Correspon, doncs, el Grup d'Iniciativa per Catalunya defensar l'esmena número 400. Per a la seva defensa té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Nualart.

El Sr. NUALART: Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Silenci, per favor.

El Sr. NUALART: Senyores i senyors diputats, l'esmena a la totalitat que el nostre Grup, Iniciativa per Catalunya, presenta al Departament de Justícia, la justifica en el sentit que els problemes que arrossega aquesta Conselleria en l'execució de les competències que li són encomanades per l'Estatut i la Constitució no es resolen, i la seva solució és urgent.

Sabem que, en tots els governs, el Departament de Justícia, a l'hora de confeccionar els pressupostos generals és sempre el parent pobre, però en els presents pressupostos creiem que la

distribució que es fa de les partides no solament impedirà que es corregeixin els dèficits actuals, que el nostre Grup considera que existeixen, sinó que tampoc pot cobrir els objectius de la memòria del pressupost del Departament de Justícia.

Quatre són els objectius, des de la perspectiva del nostre Grup, que s'haurien de cobrir en aquest exercici: primer, iniciació de la normalització lingüística del català a l'Administració de Justícia, i parlo d'iniciació perquè, si en aquest moment examinéssim qualsevol expedient dels jutjats, veuríem que no n'hi ha ni un que, en la seva totalitat, estigui en català; és més, trobaríem dificultats per trobar qualsevol expedient en què hi hagués algun mot en català. Segon, el millorament de la situació dels penats a les presons catalanes, amb programes reals de reinserció per a aquests. Tercer, una política de justícia juvenil que comporti la integració dels joves marginats a la societat i estudis tècnics per a la revisió del nostre Dret català.

Crec que no descobreixo res si dic que, on s'ha incidit menys en la normalització lingüística del català ha estat a l'Administració de Justícia. I és cert que hi podem donar diferents explicacions: la manca de jutges i fiscals de parla catalana, el cos de funcionaris, la manca de reciclatge dels professionals del dret per tal d'emprar el català en els procediments judicials, el retard d'aquests procediments que es tramiten en català... Però la causa fonamental és la poca preocupació de la Conselleria de Justícia per tal d'aconseguir la normalització lingüística a l'Administració de Justícia.

Si examinem les partides del pressupost d'enguany, veurem que només hi ha destinats, específicament per a la normalització lingüística, 75 milions de pessetes i 1 milió de pessetes a l'Ajuntament de Vic per fer la normalització del jutjat de Vic; cap més diner a cap altre població per a la normalització lingüística en els seus jutjats.

Si es vol aconseguir una veritable normalització lingüística a l'Administració de Justícia, d'una banda, és evident que caldrà sensibilitzar el mateix funcionariat. Però quines ajudes materials i humanes rebrà? És que la Conselleria, amb les partides que hi dedica del pressupost actual podrà fer programes informàtics per a les oficines judicials en català? O és que, amb aquest mateix pressupost, farà que els textos es publiquin també en català, els de lleis? O és que la Conselleria posarà en disposició de les oficines judicials ajuts tècnics per aconseguir unes traduccions immediates? En aquest moments, presentar una demanda a la seva traducció..., i segur que se'm respondrà que hi ha una oficina de traducció a l'Audiència, però tots sabem que, si s'ha d'enviar de qualsevol jutjat de les comarques qualsevol expedient a l'oficina d'aquí és un retard, almenys, per cada un dels escrits, d'un mes.

És que amb les partides actuals dels pressupostos de la Conselleria podrà iniciar algun programa per sensibilitzar els despatxos professionals perquè facin un reconversió i el corresponent reciclatge al català?

Són mínims els procediments —ja s'ha dit— que es fan en català als jutjats de Catalunya, i això es pot entendre perquè els professionals o els despatxos que el fan servir tenen una sèrie d'inconvenients afegits al mateix procediment. Presentar-ho en català pot representar un retard considerable en el desenvolupament del procés, en haver-se de traduir al castellà, la majoria de vegades, els escrits, i, per tant, només presenten demandes en català aquells despatxos que exerceixen una militància activa

de l'ús del català i també els seus clients.

Si en el futur demanem a la Conselleria que iniciï algun programa de la normalització lingüística, se'ns dirà aleshores que no hi ha partides del Pressupost destinades a la normalització lingüística.

Senyores i senyors diputats, jo els vull recordar que fa poc s'ha signat un acord en el qual l'Administració de l'Estat aporta 7.000 milions de pessetes per a la normalització del català en dos anys.

Ho vaig dir ja en Comissió: en el Pressupost que ens ocupa no hi figuren els 3.500 milions d'aquest any, ni existeix una partida oberta de 1.000 pessetes —a què ens té acostumats el Govern— en la Direcció General, per exemple, del Dret i Entitats Jurídiques, perquè es puguin incloure més tard aquests diners. Desitjo que quan em contesti el Grup de la majoria, em diguin quin control tindrem, els grups de l'oposició, d'aquests diners. Entenem que hauria estat lògic que, sabent que hi ha aquests diners, s'obrissin les partides corresponents al Pressupost per tal d'aconseguir que el català sigui present a l'Administració de Justícia.

L'altre problema que arrosseguem és la situació dels penats a les presons catalanes. Se'ns dirà que ha millorat amb la posada en funcionament de la presó de Quatre Camins, però hem d'estar d'acord en allò que es diu constantment, que una de les finalitats de la presó hauria de ser la reinserció social, encara no és possible ni s'han obtingut cap mena de resultats positius. Si examinem el Pressupost veurem que l'increment proporcional que ha sofert no farà millorar la situació de les presons, és més, jo diria que la situació pot empitjorar i és evident que les partides que s'han assignat per a la reinserció social no hi ha cap dubte que els centres penitenciaris continuaran essent un lloc per emmagatzemar els delinqüents i no per a reinserir-los a la societat.

Només una dada significativa: en el Pressupost de 1989 hi havia assignat per a biblioteques 3.500.000 pessetes, en el d'enguany, 3.100.000 pessetes, 400.000 pessetes menys, i desapareix la partida de subscripcions a publicacions periòdiques, que l'any anterior era de 3.800.000 pessetes.

Un tercer punt són els estudis tècnics que la Conselleria hauria de realitzar en un temps de canvi com l'actual i en el qual en el Parlament s'han iniciat les reformes del dret civil català. Si bé la majoria dels grups de l'oposició, pel que fa als diferents departaments, hem posat de manifest el volum important de subvencions sense cap tipus de transparència i control, i només de cara a afavorir un clientelisme, en canvi, pel que fa al Departament de Justícia, en aquelles entitats i societats acreditades en l'àmbit del dret i de l'ensenyament, en les quals les subvencions són prou transparents, resulten gairebé insignificants. Aleshores s'entén que passin coses com que la Conselleria hagi enviat un text informatitzat del Codi Penal dins el qual encara hi figuren com a delictes la maçoneria, l'homosexualitat, el comunisme —delictes tipificats en el Codi Penal de fa molts anys, però que actualment no hi figura en la seva tipificació. Entenem que seria positiu que la Conselleria de Justícia encarregués treballs a aquestes entitats autoritzades a fi que les lleis que es presenten en aquest Parlament estiguin fonamentades en estudis seriosos i actuals.

I, per últim, esmentar la poca preocupació per part del Departament de Justícia en el moment d'elaborar els Pressupostos

en el tema de la política juvenil i de menors. En les partides que estan assignades continuaran existint joves marginats, als quals la justícia perseguirà pels seus delictes però que no trobaran l'ajut suficient i efectiu per a reinserir-se a la societat.

És per tot això que el nostre Grup ha presentat aquesta esmena a la totalitat.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Nualart, moltes gràcies. El Grup Socialista manté les esmenes 403 i 404? *(Pausa.)* Per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Abelló.

El Sr. ABELLÓ: Senyor President, defensaria la 403.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. La 404 qui la defensa?

El Sr. ABELLÓ: El senyor Oliart.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Oliart. Molt bé.

El Sr. ABELLÓ: Senyor President, senyores i senyors diputats, és la primera vegada que el Grup Socialista presenta en el debat de Pressupostos una esmena a la totalitat del Departament de Justícia. Nosaltres creiem que en aquests moments està justificada una esmena a la totalitat perquè per a nosaltres acaba una etapa dintre del Departament. O sigui, nosaltres reconeixem que en aquesta etapa anterior, aquest Departament tenia unes competències complexes i difícils, fonamentalment les que feien referència a serveis penitenciaris, i que, per tant, calia donar-li uns anys, diríem, de prova per veure si realment el Departament de Justícia era capaç de portar endavant la reforma penitenciària en la mesura que tenia encomanades les competències, fonamentalment, en serveis penitenciaris. Per tant, des del nostre punt de vista és un bon moment, en el debat pressupostari, de passar comptes, com deien vostès en un dels seus eslògans publicitaris.

Quan parlem de política penitenciària hem de parlar segurament que després de tots aquests anys de tenir competències i de despertar, sens dubte, il·lusions i moltes expectatives en col·lectius importants d'aquest país, realment s'ha de portar endavant una política penitenciària que, des del nostre punt de vista, sigui avançada i, per tant, moderna.

En primer lloc, el que ens hauríem de plantejar és quins són els principals problemes que tenim plantejats o tenen plantejats les presons catalanes. No hi ha dubte que el principal problema que tenen les presons catalanes és la manca de places penitenciàries i, per tant, una massificació molt important. Per tant, l'objectiu prioritari de qualsevol pressupost dintre de la política penitenciària del Departament de Justícia, hauria de ser aquest, és a dir: aconseguir crear noves presons, per tant, noves places penitenciàries i, per tant, portar endavant el que nosaltres diem la «reforma penitenciària», és a dir, la reinserció i la rehabilitació dels interns.

No fa gaires mesos el mateix Conseller de Justícia reconeixia que a Catalunya mancaven 5.000 places penitenciàries. Vostès tenien uns objectius, en aquest sentit, a assolir, objectius que venien definits, en primer lloc, per un pla que va aprovar aquest Parlament en el qual parlava de tot un seguit de centres en el conjunt de Catalunya, centres de compliment, centres de preventius, de dones, d'adults, en el qual es fixava com a objectiu a assolir les 4.500 places aproximadament. Doncs bé, després de deu anys de l'aprovació d'aquest pla i de set anys de tenir aquestes competències, vostès solament han construït un sol centre penitenciar, és a dir, 450 places. Per tant, queda molt clar que l'objectiu que vostès tenien per assolir ha estat solament el 10% d'aquest pla. No els faré esment del seu programa

de Govern, que van presentar a les eleccions al Parlament de Catalunya, en el qual vostès també es fixaven aquests objectius.

De tota manera, ens trobem amb un any especial en què tenim un Pressupost, que feia unes setmanes que presentava el senyor Conseller d'Economia, el senyor Macià Alavedra, en el qual es deia que era un pressupost expansiu, on l'augment d'aquest Pressupost superava el bilió de pessetes. Bé, nosaltres estàvem convençuts que, precisament, aquest Pressupost expansiu era el gran any per a una forta inversió en política penitenciària, una inversió que superés clarament els dèficits acumulats, i que resitués, d'una vegada per totes, la política de construcció de nous centres penitenciaris i de noves places penitencieres. Nosaltres estem convençuts que vostès han perdut la seva oportunitat. Fa unes setmanes, quan es discutia en aquest Parlament una interpellació del Grup Socialista, vostès van plantejar tot el debat al voltant del finançament. Nosaltres esperem que avui aquest no sigui el debat que es plantegi en aquest Parlament, perquè curiosament vostès han estat capaços de trobar solucions als problemes de finançament en aspectes tan importants com la normalització lingüística, com el tema de la policia autonòmica, la sanitat, però curiosament en l'únic aspecte que vostès no han estat capaços d'arribar a acords precisament ha estat en la política penitenciària, en la política de la construcció de presons. Per tant, des d'aquest punt de vista, no hi ha dubte que aquesta ha estat una prioritat que vostès han escollit.

Per a nosaltres quines són les mancances més importants que trobem en política penitenciària en aquest Pressupost? Ja els parlàvem, en primer lloc, de la manca de partides pressupostàries per a la construcció de les noves places. Per a nosaltres és del tot insuficient; ja dèiem abans que havien construït només el centre de Quatre Camins, en aquests moments tenen en marxa Can Brians i tenen una partida de 75 milions que ja està —cal recordar-ho—, aquesta partida, al Pressupost de l'any passat, de l'hospital penitenciari.

Nosaltres diem que això és de tot punt insuficient, i nosaltres ja amb les esmenes que vam presentar a l'estat de despeses fixàvem uns mínims en la construcció de noves places penitencieres; parlàvem d'un nou centre de compliment de dones, un altre de joves, d'adults, la construcció d'un hospital psiquiàtric, la construcció de nous centres a Tarragona i a Lleida, i també un altre aspecte per a nosaltres important, que és la creació de més places de règim obert.

Segon aspecte dintre de la política penitenciària: la reforma penitenciària. Vostès —jo crec que queda molt clar en aquests Pressupostos i en els Pressupostos dels anys passats— no han apostat amb claredat per aquesta reforma penitenciària, els ha mancat, fonamentalment, imaginació i uns pressupostos suficients; és a dir, si repassem aquests pressupostos veiem que manca la creació d'importants places de règim obert, que són tan necessàries per a la reinserció i la rehabilitació, que manquen també programes de promoció i impuls de les activitats culturals, esportives i lúdiques dels interns; no hi ha partida per al Consell Català Penitenciari, vostès van crear, per Decret, aquest Consell Català i el van fer morir per manca de reunions i, segurament, per una qüestió vital per a qualsevol consell, que és la manca de partida pressupostària.

A l'empresa de treballs penitenciaris —que després en parlàrem a bastament el meu company de Grup Joan Oliart— hi dedi-

quen també una partida ridícula i, per tant, manca una política adequada de treball penitenciari.

Nosaltres també creiem que falten programes de tractament de drogodependents, en aquests moments l'únic centre que té, fins al moment, dependències destinades a l'observació de tòxics és, precisament, el centre creat de Quatre Camins i, per tant, manquen programes en tots els altres centres que en aquests moments hi ha en aquest país.

Per tant, des del nostre punt de vista, del primer aspecte que feia referència a la Direcció General de Serveis Penitenciaris podríem dir que després d'aquests anys creiem que podem parlar a bastament de fracàs d'aquesta política penitenciària, que ha estat incapaç de crear els centres adequats per al que es necessita en el nostre país i per portar endavant la reforma penitenciària.

En segon lloc, voldríem parlar de la Direcció General de Política Juvenil. Jo em sembla que aquesta Direcció General, si repassem clarament aquests Pressupostos, veurem que es troba en una situació de desorientació total. Després dels traspassos a Benestar Social, veiem clarament que en les mateixes memòries es reconeix que els objectius que havia de marcar qualsevol memòria d'un Departament de la Generalitat no estan gens clars. Nosaltres hem vist, en aquests dos anys, que la divisió de competències entre el Departament de Justícia i de Benestar Social ha estat perjudicial, nosaltres som partidaris que tota la política que es fa al voltant dels menors estigui adscrita a una sola Conselleria; i, per tant, ha faltat aquesta política que nosaltres creiem que havia de ser molt més clara i molt més definida, perquè quan observem quins han estat els projectes d'aquesta Direcció General de Política Juvenil, veiem que precisament quan parla de la creació de nous centres de compliment o d'internament de menors..., jo, en tot cas, voldria fer remarcar un cas que conec perfectament, que és el cas que fa referència a la creació d'un nou centre a les comarques tarragonines; és el cas, que en aquests moments vostès tenen en el Pressupost ubicat a Vila-seca. Ens trobem que després de vuit o nou anys en què realment ens trobem pendents de la construcció d'un centre en aquelles comarques, vostès han canviat tres vegades ja d'ubicació aquest centre; en primer lloc havia estat el barri de Camp Clar, després a una altra zona de Tarragona i, finalment, ens trobem que en els Pressupostos d'aquest any ens parlen del cas d'aquest centre a la zona de Vila-seca. Per tant, des d'aquest punt de vista, queda clar que a l'hora de projectar aquests nous centres de menors ens trobem també amb tot un seguit de qüestions que realment fan molt difícil seguir els projectes que vostès fan als Pressupostos.

De tota manera, si observem aquesta Direcció General de Política Juvenil, ens trobarem que curiosament, mentre augmenta el capítol I, és a dir, l'augment d'aquest capítol I és al voltant del 18%, el capítol II disminueix prop d'un 10%. I realment això, segurament en altres conselleries no tindria cap importància, perquè és aquesta partida de què normalment es parla, de llapis, gomes, etcètera; però, és clar, realment quan parlem de la Direcció de Política Juvenil estem parlant de centres de menors i, per tant, en aquest capítol II ens trobem amb els convenis, amb el funcionament dels centres propis, amb els centres col·laboradors i, per tant, amb tot aquest conjunt de despeses que les fan importants.

Per tant, des d'aquest punt de vista, nosaltres constatem que

aquest capítol II, que fa referència als centres de menors, disminueix. De totes maneres, voldríem incidir en un altre aspecte important, des del punt de vista de la política juvenil, i és que vostès, també aquest any, continuen «prioritzant» el tractament institucional en centres. És a dir, ja siguin centres col·laboradors o centres propis, «prioritzen», precisament, una política que nosaltres creiem que hauria de desplaçar-se precisament cap als centres de tractament en medi obert. I, per tant, veiem que aquesta desproporció és encara molt acusada i, per nosaltres, els pressupostos haurien de reequilibrar aquesta qüestió, que nosaltres considerem prioritària des del punt de vista de política juvenil.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Abelló, s'està menjant el temps del senyor Oliart...

El Sr. ABELLÓ: Sí, sí, ara...

El Sr. PRESIDENT: Van agrupades?

El Sr. ABELLÓ: De totes maneres, senyor President, no es preocupi que d'aquí a un moment acabo. Per tant, des d'aquest punt de vista, nosaltres considerem que aquestes dues qüestions són qüestions vitals des del punt de vista del que ha de ser una política de direcció de menors, i nosaltres creiem que aquests són elements importants i prioritaris i, per tant, creiem que, des del punt de vista del Grup Socialista, tant des del punt de vista del que són els serveis penitenciaris, com és la Direcció de Política Juvenil, són elements suficients per demanar el seu vot i el retorn d'aquest Departament, d'aquest pressupost del Departament al Govern.

Res més i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Abelló. El senyor Oliart pot defensar l'esmena 404.

El Sr. OLART: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, aquesta esmena és per demanar el retorn del pressupost del Centre d'Iniciatives per a la Reinserció, que és l'empresa que ha d'organitzar el treball penitenciar.

Jo, senyores i senyors diputats, els ho dic francament, preferiria no haver de defensar aquesta esmena perquè significaria que el pressupost que vostès ens presenten, doncs, és un pressupost que de veritat compleix la finalitat que ha de tenir. Nosaltres en el moment que la Llei de creació d'aquest ens es va portar aquí al Parlament, ja no vam presentar esmena a la totalitat, precisament perquè creiem en la necessitat de la creació d'aquest instrument que és el Centre d'Iniciatives per a la Reinserció. Però, en fi, no és així i ens veiem obligats a fer-ho.

Senyores i senyors diputats, Dante a la *Divina Comèdia* té un vers, un vers que diu: «*Voi che intrate, lasciate ogni speranza*» —«els qui aquí entreu, abandoneu tota esperança.» Es refereix a l'infern, però durant segles, senyores i senyors diputats, ha estat el lema dels presos. Els presoners, indubtablement durant segles, no tenien cap esperança de redempció. Les coses han canviat avui, aquí? És també una pregunta, a més a més d'una afirmació. Almenys en l'aspecte teòric i conceptual podríem dir que sí. La Constitució Espanyola consagra el dret del pres a un tracte digne i a participar en un procés de reeducació i rehabilitació que li ha de facilitar la reinserció posterior a la societat.

El treball penitenciar, senyores i senyors diputats, ha d'ésser l'eix de tot aquest procés en la mesura que compleixi la seva finalitat de convertir el reclus en una persona capaç de guanyar-se la vida en una ocupació legal.

Però vegem la situació actual quina és. Abans he manifestat que les coses havien canviat jurídicament. En la pràctica, per això, la situació és encara molt dolenta. Es disposen, per exemple, de xifres que il·lustren els resultats de la nostra política de reinserció? Es tenen els índexs de rehabilitació, és a dir, de reincidència? Jo no els conec; no sé si la Conselleria els té. M'agradaria que en el torn de resposta se'm pogués afirmar.

Pel que fa al treball penitenciar, avui, de 4.500 reclusos, sols en treballen 583, senyores i senyors diputats; sols el 13% de la població penitenciària —dades oficials subministrades per la mateixa Conselleria. Però és que, a més a més, el tipus de treball que fan no és el que els pot formar; és un treball que després ells no trobaran ocupació en aquesta professió: cosir pilotes de futbol, o fabricar flors artificials; tampoc no estan assegurats; el salari que cobren està per sota del SMI, del Salari Mínim Interprofessional.

Com he dit abans, nosaltres hem saludat la creació del CIRE i, en la seva presentació i debat, ja vam assenyalar que podia ser un bon instrument, sempre, naturalment, que es dotés dels mitjans necessaris. Malauradament, no ha estat així. Nosaltres creiem que obeïa, per part del Consell Executiu, a uns esforços reals de la Conselleria i a una autèntica voluntat política per impulsar una reforma tan vital per a tot el sistema penitenciar. Però hem de dir, senyores i senyors diputats, que estem molt desil·lusionats davant d'aquest pressupost. Fixin-s'hi bé: d'un total de 350 milions, sols 33 milions consignats a inversions, i, d'aquests 33 milions, es dedicarà a la compra de maquinària l'enorme quantitat de 16 milions. Com diuen en castellà: «para este viaje no se necesitan tantas alforjas». Perquè, a més a més, resulta que dels 321 milions del pressupost d'explotació, únicament 82 milions estan previstos com a salari dels interns. Aquí ens sorgeixen, senyores i senyors diputats, molts dubtes i preguntes naturals: era necessària una llei i la creació d'una empresa de treballs penitenciaris per a tan poca cosa? Quants nous llocs de treball es crearan enguany amb aquest pressupost? I de quina classe, senyores i senyors diputats, senyor Conseller de Justícia?

Aquest pressupost, senyores i senyors diputats, és una broma, i, a més a més, una broma d'humor negre. No té objectius, però encara que els tingués, no els podria complir. Si s'afegeix, senyores i senyors diputats, a les xifres insignificants que vostès ens proposen en aquest pressupost, el fet que l'augment global de les partides que fan referència a política de reinserció han sofert un augment mínim del 4%, estarà dit tot; estarà dit tot. Estarà dit, per exemple, que la seva preocupació per la real reforma del sistema penitenciar català és sols aparent; és una política d'aparador, senyors del Consell Executiu.

Hi ha limitacions pressupostàries. Miri, aquest Diputat no és un illús, ni un utòpic; coneix perfectament les limitacions pressupostàries i la necessitat d'establir prioritats, de jerarquitzar polítiques; però, després de deu anys, no toca per fi el torn a la política penitenciària? Que no se'm constesti amb els arguments fàcils que se'm repeteixen des de l'any 1980: «el finançament depèn de Madrid». No, perquè aquest és un argument molt pobre i d'alguna manera significaria, únicament i exclusivament, la imatge de la seva impotència.

8.000 milions de subvencions a TV3 i al Canal 33, quan diuen que s'autofinancen. Si s'autofinancen, per què aquests 8.000 milions? 2.300 d'aval perduts. Senyores i senyors dipu-

tats, hi ha un perill amb aquest tema; és el perill de la retòrica. Al voltant d'alguns temes, sobretot els relacionats amb minories marginades, s'estableix al llarg del temps una retòrica molt bonica; això és el que està passant amb qüestions com la rehabilitació del delinqüent, la lluita contra la drogodependència o la lluita contra el racisme i la xenofòbia. La pregunta essencial és: ens la creiem, realment, aquesta retòrica, que entre tots construïm? Ens la creiem, senyores i senyors diputats? L'única resposta és l'actuació. És al Govern a qui toca actuar, no als diputats d'aquesta Cambra; els diputats d'aquesta Cambra han de controlar i han d'impulsar, però és el Govern qui ha d'actuar. Si s'ha de trencar aquesta retòrica, és al Govern a qui toca de fer-ho.

Senyores i senyors diputats, sóc molt disciplinat. Tornin a elaborar el pressupost del CIRE; facin seva, fem nostre aquell desig que ja expressava Victor Hugo al segle passat, quan sintetitzava amb cinc paraules, cinc paraules, el que havia de ser la política penitenciària: «la presó transfigurada en escola».

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Oliart. Torn en contra? Té la paraula la Il·lustre Diputada senyora Rosa Bruguera.

La Sra. BRUGUERA: Senyor President, senyors diputats, senyores diputades, bé, d'entrada ja els vull anunciar la nostra intenció de vot. Com vostès ja deuen intuir, efectivament, votarem en contra. I ho farem amb la total convicció que el Departament de Justícia està fent una tasca important i ben feta. La bondat i l'eficàcia de la gestió portada a terme ho avalen.

El que mai no diré, però, és que no hi ha mancances o que ja s'ha fet tot allò que nosaltres desitjàvem. Però vostès m'admetran que s'ha avançat i molt, i que, dintre de les limitacions pressupostàries i competencials, els dèficits que avui tenim són dèficits, diguem-ne, virtuoses; virtuoses en el sentit que la Conselleria està fent no únicament allò possible, sinó que, molts cops, com ja s'ha comprovat i es continuarà fent, està actuant en camps que no són encara de la seva competència. I és en les actuacions on trobem l'aprovació i la justificació clara de la política del Departament.

Lògicament, si parlem de prioritats, és la massificació d'alguns centres penitenciaris el que està en primera línia, com aquí ja s'ha reconegut. No podem obviar la interdependència existent entre la massificació i la construcció de nous centres penitenciaris.

Encara que el Grup Socialista es queixi de sentir sempre la mateixa cantarella, la del finançament dels nous centres, per raons purament de justícia, de donar i exigir responsabilitats a qui correspongui, cal recordar que aquest finançament és del Govern central; recordar aquesta realitat és un deure que tenim si volem actuar amb rigor; acceptar en el Ple d'aquesta Cambra responsabilitats que no ens corresponen, deixar de puntualitzar afirmacions que en aquest sentit es fan és un luxe que no ens podem permetre; primer, per fidelitat a l'esperit de l'Estatut i als mitjans necessaris per portar-ho a terme; segon, per l'obligació que tenim de vetllar per una millor qualitat de vida i, en definitiva, de garantir el bé comú de tota la societat.

El Grup Socialista l'altre dia demanava el tancament de la Model. Però qui es pot comprometre en aquest sentit sense fer demagogia? El mateix Conseller va afirmar, davant d'aquesta Cambra, la indiscutible necessitat de mantenir una presó a Bar-

celona ciutat, però deixant-la, tant com es pugui, en el seu just nivell d'ocupació. Tots sabem que la presó de Quatre Camins ha alleugerit la massificació de la Model, però no l'ha eradicat. I que Can Brians serà també una positiva aportació, i també les reformes en els mateixos centres i l'ampliació en altres mòduls.

És obligat, tal com vostès han fet, parlar de la presó de dones de Wad-Ras. Constatem que, des de fa tres anys, aquesta presenta un augment acumulatiu del 8% anual, fet que provoca una situació realment greu. Val la pena, però, fer una mica d'història. Sis mesos abans del traspàs dels serveis penitenciaris, el Departament va cedir al Ministeri el centre de Wad-Ras, que en aquell moment estava ocupat per menors de 16 anys, de reforma. Ho va fer per ubicar-hi la presó de dones, que en aquell moment estava a la Trinitat. La finalitat no era altra que treure els joves de la Model per separar-los dels adults. La presó de dones, doncs, passava a Wad-Ras, on en aquell moment ja les places disponibles eren, començaven a ser, insuficients. La solució no era pas una solució òptima, però sí imprescindible per als joves, i era viable pel nombre de preses que en aquells moments hi havia.

Per tant, la Conselleria es va trobar amb un centre on calia iniciar, i així ho va fer, obres de reforma, i el va ampliar al doble de la seva capacitat.

Fins aquí, la història; una història, cal dir-ho, feta sense cap ajuda de Madrid ni cap mena de compensació. La solució a la massificació actual de Wad-Ras passa per crear un nou mòdul; segurament serà a Can Brians, que ampliarà, amb 100 places més, les actuals, i que podrà aprofitar els serveis comuns que Can Brians oferirà dintre del necessari grau d'autonomia. Per fer això la partida pressupostària és la 610.02, fet que demostra la voluntat d'endegar-ho dins el present exercici.

En la perspectiva d'obres noves no puc deixar de fer esment de l'hospital penitenciari; aquesta era una vella aspiració que ara comença a tenir la seva plasmació pràctica.

Quant a justícia juvenil, està pressupostada la construcció de dos nous centres: Montilivi i Rufeia i l'ampliació d'Els Tilers, la finalització del centre polivalent de reforma a Girona i l'inici d'un de semblant a Lleida; l'ampliació d'una granja-escola ja existent, així com l'ampliació del centre d'observació a Mollet. Tot això pensem que s'ha fet des del mateix traspàs, a finals del 85.

D'altra banda, senyor Abelló, sempre, sempre un esforç requereix la voluntat d'ambdues parts, i moltes vegades això no s'ha donat, com vostès ja saben.

La resposta adequada als fets i a les circumstàncies és clarament insuficient. Caldria molt més, tots en som conscients, però deixem clara una cosa: no ens tornin a parlar del nostre programa electoral; aquest està condicionat que d'altres administracions assumeixin les seves responsabilitats. (*Remor de veus.*)

Un altre tema que el Grup Socialista ha esmentat és el de la manca de places en règim obert. Realment són molt insuficients i és de consciència tenir a les presons reclusos que, pels seus informes, el seu comportament, el fet d'haver assolit el grau corresponent i, en molts casos, una feina estable, no se'ls pugui posar a la secció oberta per manca de places. Com podran comprovar, però, aquest és un problema molt localitzat. Abans de res els parlaré de les presons que en tenen de suficients; aquestes són: la secció oberta de dones de Barcelona, és a dir, Wad-Ras, que té vint-i-quatre places; la de Tarragona, amb trenta-sis,

la de Lleida, ubicada a Lleida-1, amb seixanta-quatre places; la de Girona, amb divuit, i la de Figueres amb catorze. Tots sabem que sempre plou sobre mullat, i és, doncs, a la Model, amb vuitanta-una places, on hi ha els dèficits més punyents, i en menys mesura a la de joves. Tant a un com a l'altre centre s'hi començaran a donar solucions. Pel que fa a la Trinitat, ja s'han iniciat les obres de condicionament que ens permetran, en molt breu espai de temps, ubicar-hi vint places més. També a la Model es remodelarà un vell edifici destinat parcialment a oficines i que ens aportarà setanta places. Les partides corresponents estan contemplades a la 610.01. Cal destacar, però —i ens en congratulem—, els alts nivells de qualitat assolits en les funcions d'observació en medi obert i execució de llibertats vigilades.

No ens podem conformar, però, només amb això. Nosaltres el que veuríem com una mesura de resolució positiva fóra implantar la *probation*; ho estan fent tots els Estats que integren el Consell d'Europa, només hi ha una excepció, Espanya, que encara no té un seriós reconeixement legislatiu. Aquesta és una finalitat en què ens hauríem de comprometre tots. De tota manera, sí que comença a ser realitat pel que respecta als menors infractors, fet que valorem molt positivament, donat el grau de reincidència delictiva, que molt sovint es dona pels efectes negatius de l'ingrés en centres de reforma, o a la presó segons l'edat.

Ara, permetin-me que els parli d'altres camps en què el Departament de Justícia està actuant i que cal tenir presents, tant per la seva incidència progressiva i positiva en la societat com pel fet que respon a la defensa de la nostra personalitat nacional. Un poble ha de lluitar per mantenir aquells trets que li donen personalitat i que el configuren com a tal. És per aquest motiu que el Departament ha posat molt d'interès en tots aquells punts que fan referència, per una banda, a la normalització lingüística i, per l'altra, al dret civil català. Senyor Nualart, cal tenir en compte que, al marge del Pressupost assignat, en el moment que l'import que anomenem «serrells lingüístics» sigui un fet, lògicament caldrà actuar en un pla globalitzat i, per tant, també inclou això el Departament de Justícia.

La campanya de normalització lingüística es durà a terme sobre la base d'una valoració global de la utilització de la llengua en l'àmbit de l'Administració. Els cursos per al personal, l'edició d'impresos i formularis en català, el servei de traducció establert a l'oficina judicial són punts a destacar. Però tant o més important que això és la necessitat d'arrelament a Catalunya per part dels titulars dels òrgans judicials. És en aquesta perspectiva que s'incrementaran les beques d'opositors a jutges, fiscals i secretaris, així com les d'estudiants per a notaris i registradors. També es promourà una branca de Formació Professional, la de l'Administració de Justícia, per tal de disminuir la mobilitat del personal de jutjats; es promouran pràctiques d'estudiants de cinquè curs de dret i dels alumnes de Formació Professional a les oficines judicials; l'estabilitat, l'arrelament i la professionalitat són tres punts que enllacen amb la normalització lingüística i que es deriven de la voluntat d'agilitar la justícia per al bé del ciutadà.

Per altra banda, hi ha la voluntat de facilitar l'accés a la tradició jurídica catalana mitjançant la publicació i divulgació de les fonts del dret català, a través de la col·lecció «Textos jurídics catalans». Actualitzar el dret civil a la realitat social viscuda a Catalunya és la tasca que tenen encomanada les comissions per

a l'estudi i el desenvolupament del dret civil català, mitjançant lleis especials en les quals posteriorment passaran a integrar un únic cos legal. El Departament és conscient que l'apropament de la justícia al ciutadà és, a més de posar al seu abast l'assessorament jurídic que necessiti, de promoure la formació i la integració del seu personal, és procurar agilitar els tràmits processals, i això només es pot aconseguir amb l'automatització; es continuarà, doncs, el pla d'informatització implantant nous equips a les oficines judicials i millorant la dotació de les ja informatitzades; s'estudiarà l'extensió del pla a altres àrees, la interconnexió entre els diferents òrgans i la creació de bases de dades específiques.

No els voldria cansar gaire, però sí que voldria mencionar altres activitats, com són l'ajuda a la justícia de pau, o bé la valuosa aportació del Centre d'Estudis, la qual es concreta en l'organització de cinquanta-un cursos en matèries relacionades amb les competències del Departament, que abracen temes tan diversos com són justícia juvenil, temes penitenciaris o bé entitats sense finalitat de lucre, entre d'altres..., entre els cinquanta-un que imparteixen. Creació d'instruments d'investigació/acció, congressos, trobades, creació d'un banc de dades, són algunes de les aportacions que ens ofereix el Centre d'Estudis.

Finalment, vull fer-los una observació: quan vostès en les seves esmenes rebaixen partides que afecten el personal, els estudis i treballs, o les despeses de locomoció, no fan sinó portar inseguretat als llocs de treball, afectar negativament la seva qualitat i impedir la formació professional necessària per als funcionaris del Departament. No em diguin que el que busquen és la racionalitat. Precisament en aquest Departament no es pot fer broma sobre aquest tema. Tots sabem que la major part dels funcionaris estan als serveis penitenciaris. Doncs, bé, intentarem encara augmentar-ne el nombre. A Catalunya, la mitjana dels funcionaris per cada cent presos és de trenta-sis, en la resta de l'Estat és de cinquanta; estem molt lluny d'aquesta xifra i difícilment ens hi podrem acostar; però els asseguro que entre un extrem i l'altre sempre hi ha el punt mig, que és el bo.

En definitiva, quan els mitjans són pocs i molta la tasca a fer, quan no es faciliten les subvencions emparant-se en competències ja traspassades, quan l'única crítica és fer més però no es treu res del que ja es fa, podem dir, amb tota rotunditat, en-davant! La nostra voluntat i les actuacions del Departament van encaminades a avançar vers cotes més altes de justícia en benefici de tots els ciutadans.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Bruguera. Ha de continuar el torn en contra, el senyor Orriols? (Pausa.)

El Sr. ORRIOLS: Sí, senyor President, en relació amb l'esmena 404, del Centre d'Iniciatives de la Reinserció.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, té la paraula.

El Sr. ORRIOLS: Bé, jo, amb la màxima brevetat que podré, vull contestar al senyor Oliart la seva intervenció en el sentit que ha començat dient que ell preferiria no haver de defensar aquesta esmena, i jo penso que realment hauria estat millor que no fos presentada. I he d'interpretar la retirada d'altres esmenes d'altres grups i la no-presentació d'esmenes a la totalitat dels grups en aquest Centre d'Iniciatives precisament en aquest marge de confiança que em sembla absolutament necessari per poder desenvolupar la tasca que la Llei, bastant consensuada, d'aquest mateix Parlament li va encomanar. Jo penso que

aquest marge de confiança és imprescindible en el seu primer any de gestació, en el seu primer any d'actuació. Recordin que aquesta Llei es va aprovar l'any 89, que és l'any passat, i aquest és el seu primer any i, per tant, el seu primer Pressupost.

A mi també m'espanten les cites de Dant que ha fet el senyor Oliart, en el sentit de tancament, de no tenir horitzons; per molt problemàtiques que siguin les coses, jo no crec que els que entrin estan abandonats de tota esperança, jo penso que també a les presons catalanes l'esperança és l'última cosa que s'ha de perdre, i, en aquest sentit, em sembla que tant a la tasca de vostès com a oposició, com de nosaltres, del Grup de suport al Govern, com el mateix Govern, es camina i es treballa en el sentit d'aquesta esperança perquè cada dia sigui una possibilitat més real i més palpable la reinserció social dels presos.

I jo crec, senyor Oliart, que vostè ha dit que són mínimes les persones de treball penitenciari —l'ha xifrat en una xifra de cinc-cents trenta-set—, però jo també li vull recordar que en aquest s'hi ha actuat molt i molt bé, i vostè em donarà la raó quan comprovarà que l'any 84, en xifres absolutes, hi havia tres-cents quaranta-vuit reclusos en treball penitenciari i que l'any 89 en teníem sis-cents divuit, en xifres absolutes és més d'un 50%; jo penso que amb això ha quedat demostrat l'esforç. I precisament per continuar aquest esforç es crea per Llei aquest gran instrument, que és el Centre d'Iniciatives per a la Reinserció, en el qual el Grup nostre hi té dipositada molta confiança que pugui ser una gran realitat, però no tanta com perquè el primer any ja es puguin veure uns resultats espectaculars, i penso que això és d'una lògica que no té cap discussió.

Jo no crec, senyor Oliart, que aquest Pressupost sigui una broma, jo crec que és un pressupost seriós. I, a més, vostè ha dit una cosa que no és certa, i des del nostre punt de vista refutable, que és que no té objectius. Jo li'n llegiré exclusivament tres de la llista que té, tres que considero prou importants: absorbir l'actual llista d'espera d'ingrés d'interns als tallers, intentant cloure l'any amb una plantilla entre vuit-cents i mil treballadors; adequar els cursos de Formació Professional objectiva, propiciant l'autèntic nivell de formació, tant envers els treballs a realitzar en els tallers com en les possibilitats d'ocupació en llibertat, atenent a criteris summament pràctics, i explorar amb profunditat les possibilitats i formes de cobertura de la Seguretat Social als interns treballadors i llurs famílies. Com vostès comprendran, l'agosarat d'aquests objectius fa que el treball s'hagi de fer amb molt de rigor i molta cura per tal d'aconseguir-los.

Jo, en definitiva, senyor President —i acabo—, penso que, de sortida, cap motor té el seu màxim rendiment, el CIRE no és una excepció; crec, creiem que és i serà, en el seu desenvolupament, un gran instrument en benefici dels interns de Catalunya.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Orriols.

Posem a votació aquestes esmenes conjuntament.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 29 vots a favor, 52 en contra i cap abstenció.

Passem a continuació al Departament d'Indústria i Energia. Les esmenes presentades per l'Agrupació del CDS han quedat retirades. El Grup Mixt manté l'esmena 408. Per a la seva de-

fensa, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Celestino Sánchez.

El Sr. SÁNCHEZ RAMOS: Senyor President, senyores i senyors diputats, la nova inversió a Indústria, sumada als capítols 6, 7 i 8, s'ha incrementat en un 58%. Això, sobre un increment del 38% del Departament en termes absoluts. Cal veure, però, com s'orienta i què s'amaga dintre d'aquest increment.

El total de transferències a empreses privades, tant corrents com de capital, suma 4.906,5 milions de pessetes, és a dir, un 38% del total del Pressupost; curiosament, la xifra coincideix amb el creixement absolut del Pressupost, mentre que les empreses públiques sumen 2.653 milions de pessetes, aproximadament, és a dir, un 24% del Pressupost. Si afegim les transferències a organismes autònoms, arribem a un 25%; dit d'una altra manera: per cada pesseta que va al sector públic, 1,55 pessetes van a l'empresa privada.

Els diners que tenen com a destinatari les corporacions locals, al marge de la destinació final d'aquests o l'adscripció finalista d'aquestes vies de referència estatal, sumen 91.501.000 pessetes, la qual cosa representa tan sols el 7% del Pressupost. En definitiva, podem dir que, com a màxim, un 26% del pressupost té com a gestor final una entitat pública.

Les atencions protocol·làries del Departament ascendeixen a 23.355 milions de pessetes, 20,4% de les transferències corrents a corporacions locals. En publicitat i propaganda es gasten 90 milions de pessetes, el mateix que el total de diners destinats a les corporacions locals.

Un altre punt a part és l'article destinat a treballs i estudis tècnics —126 milions de pessetes, aproximadament—, diners que es paguen a empreses privades o a particulars contractats pel Departament, amb la qual cosa cal entendre que l'Administració actual és ineficaç. O és que és una manera de mantenir contenta la parròquia del Govern? Des del punt de vista del Partit dels Comunistes de Catalunya i dels companys de l'Esquerra Catalana, una Administració pública amb rodatge com aquesta ha de ser capaç de realitzar aquestes tasques d'una manera normal, i solament des d'un punt de vista puntual plantejar tasques d'aquestes característiques fora del Departament. Resumint, en total, si afegim aquests diners dels treballs tècnics, un 40% del Pressupost d'Indústria i Energia va a parar a mans privades.

Un altre aspecte, que ja es va comentar a l'esmena a la totalitat del Pressupost, i que aquí a Indústria es veu d'una manera molt clara, és que el Pressupost de l'any passat ha passat a l'actual..., molts conceptes que abans eren tractats com a transferències de capital són tractats ara com a capítol 8, és a dir, «Variacions d'actiu financer». De donar diners a fer aportacions de capital, això deu voler dir una cosa: que abans les transferències de capital estaven inflades, o bé el que ens temem, i és que es tracta d'una via intermèdia, mitjançant organismes de l'Administració, per fer arribar més diners al sector privat. En tot cas, haurien d'aclarir-ho.

La inversió pròpia del Departament, tot i haver augmentat el 98 respecte a l'any passat, continua essent petita —sols representa un 2,6% del total del Pressupost. I es tracta d'una inversió centralitzada: del total d'inversions pròpies, 347,9 milions, capítol 6, totes són de consignació no comarcal, o per al Barcelonès, exceptuant 2,6 milions, un 0,8% d'inversió, que tenen localització comarcal directa —en concret, a l'Alt Empordà, per al parc edíl·lic de Roses. Per altra banda, és un tipus d'inversió que perpetua la situació «de precari», perquè mentre pa-

guem de lloguer d'edificis prop dels 76 milions, es destinen a construcció i/o a adquisicions d'edificis propis tan sols 30 milions de pessetes, quan la tendència, des del nostre punt de vista, seria crear patrimoni propi.

Atenent els criteris de despeses, consignar que els pressupostos d'Indústria per a nosaltres són petits respecte al total de la Generalitat. Un pressupost mínim, per als comunistes i els companys de l'Esquerra Catalana, hauria d'atendre una descentralització de les funcions de la Generalitat, i en aquests pressupostos es veu un menyspreu dels municipis i de les comarques per part del Govern de Convergència i Unió. La promoció comercial, per exemple, hauria d'estar propera al ciutadà i realitzada pels consells comarcals a partir de cessions de competències del Govern de la Generalitat i dels ajuntaments, a partir de les competències pròpies. És inadmissible que el Govern Pujol confii més en la promoció de l'artesanía en les empreses privades, donant-li 70 milions de pessetes, i no als ajuntaments, que tan sols reben 8 milions de pessetes; cal promoció industrial pública lligada a la Generalitat i a les corporacions locals; cal la promoció d'empreses amb titularitat dels treballadors. I això és el contrari del que està fent en aquests moments la Conselleria d'Indústria i Energia. És per aquests temes que el Partit dels Comunistes de Catalunya i els companys de l'Esquerra Catalana hem plantejat l'esmena de retorn del pressupost de la Conselleria.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Sánchez. L'esmena 406, del Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Gimeno.

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, tot i reconeixent que el Pressupost del Departament d'Indústria i Energia enguany és bastant expansiu respecte al de 1989 —hi ha un increment de 3.575 milions, que representa un 38,3%—, cal fer notar, des del nostre punt de vista, que els programes d'actuació d'aquest Departament no sols no apunten a cap planificació ni a orientacions en la política industrial de Catalunya —és a dir, es veuen poques idees noves—, sinó que, a més a més, hi ha opacitat, inconcreció i irregularitats en la documentació que s'ha facilitat als grups parlamentaris i que fa impossible seguir els futurs programes. L'únic fet signifi catiu d'aquests pressupostos, en tot cas, és el gran augment de les subvencions a empreses privades —un 378% de les operacions de capital—, sense cap clarificació de les formes, els coms i els perquès es pensen concedir aquestes subvencions, si exceptuem, en tot cas, el sector de l'artesanía, que està molt més detallat.

És poc explicable, dins d'aquest augment pressupostari del Departament, com sols puja el capítol de personal un total d'un 7,2%, i més si tenim en compte que en aquest escàs increment hi ha una diferenciació entre el que es preveu per als funcionaris, que puja un 4,6%, en tant que els alts càrrecs ho fan un 44,7%. És que potser hi ha prevista una reducció de personal per gestionar un pressupost més expansiu que el de l'any anterior? Potser una de les argumentacions és que el 36% del global del pressupost, dels 12.900 milions, són simplement transferències a quatre organismes públics: el CIDEM, que puja 218 milions respecte a l'any 89 i es queda en 1.208 milions; el Consorci de Promoció Comercial, que arriba a 1.114 milions,

pujant o augmentant respecte a l'any passat 514 milions; el LGAIN, que puja a 1.731 milions, incrementant respecte a l'any passat 408, i l'IDIADA, amb 575 milions, de nova creació. En total, aquests quatre departaments tenen 4.628 milions i un 55% d'increment respecte a l'any passat, sense explicacions raonades que justifiquin aquests increments —excepte, si de cas, si comptem l'IDIADA, pel fet de ser de nova creació— i, en tot cas, destaquen les actuacions d'aquests organismes: els 400 milions del CIDEM, en inversions financeres temporals, que són aportacions de capital a empreses sense gaires explicacions tampoc de a qui i com es reparteixen.

Hem de denunciar la impresentabilitat de la documentació que se'ns ha facilitat: tant el Pressupost per programes com les memòries explicatives semblen ser part d'una cerimònia de la confusió, i citaré només dos exemples. El programa 721 d'administració general, a la pàgina 47, ens diu que la variació d'actius financers és de 1.789,2 milions de pessetes; en canvi, a l'explicació d'aquest programa, a la pàgina 49, diu, capítol 8: «Es pressuposten 1.789.300 pessetes» —és a dir, hi ha un error considerable—, «que es distribueixen de la següent manera: 471.700.000 pessetes en aportacions de capital a entitats de dret públic, etcètera, i 1.515 milions de pessetes en aportacions de capital al Laboratori General d'Assaigs i Investigacions». Aquestes dades, resulta que, sumades, més els 2.500.000 que hi ha per a préstecs i bestretes, ens donen no el 1.789.300, sinó 1.989,2, que són 200 milions de diferència respecte al que ens deia dues pàgines abans i que, quan veiem el desenvolupament pressupostari al Departament, al pressupost del Departament, veiem que aquests 1.515 milions s'han transformat en 1.315.

El programa 724, de suport a l'empresa industrial, jo diria que encara és més confús, perquè al capítol 4, de transferències corrents, ens diu que hi ha 1.160 milions de pessetes i, en canvi, a la pàgina següent, a la pàgina 53 d'aquest programa, ens diu que aquests 1.160 s'han transformat en 932. O, per exemple, que les transferències de capital, que a la pàgina 52 ens diu que seran de 2.066,7 milions, només al principi de la pàgina següent ens diu que aquests 2.067 s'han convertit en 1.996,7, amb dades contradictòries a la memòria, als programes i al pressupost del Departament de la majoria de les partides que figuren en aquesta explicació.

A més a més —això són simplement dos exemples—, volem constatar també el fort desequilibri en els pressupostos de les direccions generals del Departament: hi ha un 28% de la Direcció General d'Indústria davant d'un 4,6% de la d'Energia, o d'un escàs 3,7% de la de Seguretat i Qualitat Industrial, i, en canvi, sí que hi ha un 10% per a la Direcció General de Promoció Comercial, la qual, si li sumem els 1.114 milions del Consorci de Promoció Comercial, representa quasi un 20% —descomptant la part de personal que està al Gabinet del Conseller—, només aquest 20%, per dedicar-ho a l'apartat de comerç exterior dins de la política industrial.

Si fem l'anàlisi del pressupost per direccions generals podríem destacar: a la Direcció General d'Indústria hi ha una gran disminució de transferències a les empreses públiques —que passen de 450 milions a 160— i a les institucions sense ànim de lucre —que, de 411 milions que tenia l'any passat, es queda en 80—, reducció que afecta més els centres tecnològics; en canvi, les transferències de capital a empreses privades passen dels 390 milions de l'any passat a 2.016 —un 417% d'augment—,

sense conèixer, ni en memòries ni en programes, cap tipus d'explicació concreta ni característiques d'aplicació de les subvencions: sols se'ns diuen partides com inversions en àrees preferents, inversions en comarques en regressió demogràfica o al sector de l'artesanía; no es diu res sobre sectors en crisi o amb dificultats —si no actuals, previsibles—, sobre foment de la competitivitat en alguns sectors, sobre la necessitat del suport tecnològic, sobre la disminució —les causes, el perquè— del suport a centres tecnològics i d'infraestructures, o sobre la necessària territorialització de les inversions, o fins i tot també sobre el suport a la reindustrialització de comarques amb importants problemes, com podrien ser el Berguedà, el Bages, el Ripollès —que diversament se n'ha parlat en aquesta Cambra.

La Direcció General d'Energia, a part de l'absoluta insuficiència del Pressupost, tot i el 48% d'increment respecte al 89, continua essent molt poca cosa. Sols hem de destacar dins d'aquesta Direcció General el pla de gasificació, que amb els 99 milions de pessetes absorbeix més de la meitat del seu increment pressupostari. No hi ha cap atenció notable —repeteixo això de notable, perquè no voldria que em diguessin xifres completament impresentables— al foment de l'estalvi energètic, tant públic com privat —i com a exemple podríem dir els cinc milions, l'extraordinària xifra de cinc milions destinats al conjunt de les corporacions locals. No hi ha tampoc cap voluntat d'investigació de fonts d'energia neta —en tot cas, el que fan és manteniment del pla de parcs eòlics, que és molt restringit i mal dotat, amb un total de cinc milions més de pessetes—, ni es demostra cap sensibilitat de cara a elaborar i posar en marxa un pla global d'estalvi energètic.

Quant a la Direcció General de Seguretat i Qualitat Industrial, també amb molt escassos recursos, no s'afronta pràcticament res. No s'implanta cap pla de seguretat industrial, sinó que únicament hi ha un pla d'inspecció, una actuació d'inspecció de vehicles. En canvi, es barreja la qüestió de la contaminació, a través d'inversions sense criteris coneguts a empreses privades, per 240 milions, o encara la més ridícula partida de premis per contaminació i seguretat industrial, per 10 milions, conceptes que s'emporten més del 50% de la Direcció General i que, en tot cas, pel que es refereix a la política de contaminació, entenem que haurien d'estar ben diferenciats perquè aquest apartat correspon ineludiblement a Medi Ambient, a la Direcció General de Medi Ambient, de Política Territorial.

Finalment, la Direcció General de Promoció Comercial, que augmenta d'un 29% respecte al 89 —286 milions—, es destinen la major part d'aquests —209— a promoció d'empreses de l'exterior, i té també unes quantitats considerables —749 milions— per a fires i altres accions de promoció comercial. Comptant amb el pressupost del Consorci de Promoció Comercial, fa la impressió que s'està molt més preocupat per vendre productes sigui com sigui que per la seva qualitat, la competitivitat de sectors de producció i la seguretat de les instal·lacions.

En resum, és un pressupost en el qual no es pot controlar quina serà la destinació de la major part de les partides; hi ha una documentació confusa i insuficient, i una única línia clara del Departament: l'augment sensible de les subvencions a les empreses privades, sense conèixer com es volen distribuir aquests recursos, a quines zones es destina, a quins sectors de producció, amb quins criteris es pensen repartir aquestes sub-

vencions... Òbviament, tot això ens fa dir que és un pressupost que no podem acceptar i, per tant, per això presentàvem aquesta esmena a la totalitat.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gimeno. El Grup Socialista ja té defensades les seves esmenes; de manera que podem passar al torn en contra. Té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Martí.

El Sr. MARTÍ I FERRÉ: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, defensaré les esmenes presentades de retorn al Departament d'Indústria i Energia, exceptuant la 410, del Grup Socialista, que fa referència al Centre d'Informació i Desenvolupament Empresarials, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. MARTÍ I FERRÉ: Bé, en primer lloc, vull dir a aquests grups que no han presentat esmenes o que ben bé les han retirades, que vol dir que coincideixen en part —no dic en la totalitat, però en part— amb el Grup de Convergència i Unió, i per tant amb els pressupostos que presenta el Govern de la Generalitat, donar-los les gràcies. I dir-los i compartir que tenim una mateixa visió d'Estat; és a dir, en aquests pressupostos del Departament d'Indústria, per primera vegada veiem que no hi ha una visió localista, comarcalista, de diputació, sinó que hi ha una visió plenament d'Estat: hi ha una autèntica política industrial.

Jo crec que el que és necessari, en un debat de totalitat, com és aquest que presenten els diferents grups parlamentaris, que el Grup de Convergència i Unió, que dona suport al Govern, presenti la seva política a través dels pressupostos, en aquest cas de la seva política industrial, i que els altres grups facin l'alternativa a política industrial que creguin convenient.

Per al debat en Comissió estan les esmenes puntuals, per debatre-les, i així ho vam fer, algunes es van admetre, algunes es van transaccionar, però d'altres —ni tan sols les de totalitat— van ser defensades en Comissió; per tant, desconexíem quin era el seu *intrínquilis*, quina era la seva filosofia, fins que ha arribat el moment de defensar-les davant el Ple.

Dit això, hem de dir que, dintre d'aquesta visió àmplia, cal destacar tres eixos fonamentals de la política industrial del Govern de la Generalitat, i per tant, també, als quals dona suport el Grup de Convergència i Unió. I està basada, certament, com han reconegut tots els ponents que han defensat les seves esmenes a la totalitat, en un augment solidari de tot el Govern, en el Departament d'Indústria, d'un augment del 40% d'aquest Departament referent a l'exercici anterior, per un costat.

I per què, això? Per tres arguments: perquè cal augmentar el nivell tecnològic del disseny i de la qualitat industrial en el nostre país; perquè cal veure la internacionalitat de la nostra indústria, el repte del mercat únic, de l'Acta Única del 1993, el tenim al costat i cal preparar-nos, i un tercer aspecte, que és el reequilibrament territorial. Tres eixos fonamentals.

Ens demanaven, els interpellants, ens deien que no hi havia planificació. No sé si és suficient o no la memòria, cada un..., nosaltres creiem que sí; és comprensible que algun grup..., concretament el ponent d'Iniciativa per Catalunya deia que no tenia prou informació pel que fa a les memòries presentades en el si del Parlament, però sí que vull dir-li que jo mateix, senyor Gimeno, en Comissió, vaig fer referència als programes que donen suport a aquests tres eixos fonamentals, i els vaig quantificar; a més a més, perquè no em costa res, i al contrari, és per a

mi un orgull poder defensar davant el Ple i repetir-los, com aquests tres eixos fonamentals —que repeteixo que són l'augment de nivell tecnològic, disseny i qualitat per un costat, la internacionalització i el reequilibrament industrial— van avalats per una sèrie de programes dintre de la Conselleria d'Indústria.

Referent a Indústria, i entrant ja en petits detalls —perquè no entraré a contestar punt per punt, sinó sota un punt de vista global, com ha fet, crec, el senyor Celestino Sánchez—, dir quina és la política industrial nostra, en relació amb la que acaben de presentar vostès, nosaltres creiem que, dintre d'Indústria, hi ha els següents programes. Actuacions administratives sobre la indústria, dos aspectes: actuacions administratives sobre la indústria, a les quals destinem 434 milions, i foment i control de seguretat industrial viària, 1.073 milions; desenvolupament industrial i infraestructures de serveis de la indústria: 2.745 milions; foment de la inversió industrial —se'ns ha recriminat que no la fomentàvem, que no hi havia suficient foment; doncs, molt bé, aquest foment és distribuït en tres programes: reconversió i reindustrialització, reequilibrament industrial del territori, desenvolupament industrial—: 3.348 milions de pessetes; promoció comercial: ens deien, ens recriminaven que no hi havia prou promoció comercial dels productes elaborats per la indústria, en el si de Catalunya, i tampoc de cara a l'estranger. Molt bé, doncs, a promoció i foment d'exportacions —tenint present que el nostre mercat no solament és la Comunitat Econòmica Europea, sinó que també ho són els països de l'Est, també és el mercat americà i també el de l'Extrem Orient, doncs, hi ha una aplicació de 2.467 milions de pessetes, i també, per al foment i la millora de les infraestructures comercials, hi ha 781 milions de pessetes.

Crec que en aquestes xifres entrarien energia, mineria, el foment de diferents... Podríem entrar, aleshores, a dir: «Això, vostès, no ho han comarcalitzat». Anem a veure. Si nosaltres entréssim ara, en els pressupostos, en la comarcalització, no entràriem en el que és l'autèntic programa, o sigui, d'industrialització, de la política industrial que té un partit i que té, en aquest cas, una coalició que dóna suport al Govern. Nosaltres volem, senzillament, que aquesta idea, aquest programa de política industrial sigui aplicat arreu de les comarques de Catalunya, segons les seves necessitats. El que no podem és transferir-les d'una manera concreta a cada municipi, perquè crec que d'aquesta manera no faríem el que sempre tothom ha buscat, que és el reequilibrament territorial.

Certament que hi ha unes quantitats determinades i molt específiques en aquelles comarques o àrees en regressió; s'hi destinen 869 milions de pessetes, per un costat. Aquestes en concret, però jo crec que aquesta és una xifra molt minsa comparada amb les necessitats que molts sectors tindran, i que, per tant, depèn, únicament i exclusivament, de la responsabilitat de l'execució i depèn de nosaltres, del nostre control i impuls d'aquesta política que ara estem aprovant, perquè, durant el transcurs d'aquest any 1990, en facin el seguiment. La responsabilitat és de l'Executiu, no és del legislatiu.

Per tant, per totes aquestes coses, senyores i senyors diputats, nosaltres ens oposarem, i diríem que amb tota satisfacció, perquè creiem en el programa polític, de política industrial, que ha presentat el Govern de la Generalitat, ens oposarem a aquestes esmenes de retorn al Departament d'Indústria i Energia.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Martí. Passarem seguidament a la votació d'aquestes... (*Remor de veus.*) Ah, té raó! Sí, el senyor... (*Remor de veus.*) El senyor Sánchez Llibre té la paraula per defensar..., per atacar l'esmena 410.

El Sr. SÁNCHEZ I LLIBRE: Moltes gràcies, senyor President. Solament serà per defensar, i no voldria ser en cap moment agressiu en la defensa d'aquesta esmena.

Justament en la intervenció que va fer l'Illustre Diputat senyor Santiago Riera, en la defensa que el seu Grup va presentar a la totalitat del CIDEM, del Centre d'Informació i Desenvolupament industrial, va fer esment que justament no sabia exactament quins eren els objectius que desenvolupava o tenia en funcions aquest Centre, i que realment els objectius que estaven previstos en el pressupost no eren realment els que els corresponien.

Nosaltres, justament, pensem el contrari, ja que segons el nostre criteri, el CIDEM, que fou creat per la Llei 5/1985, del 16 d'abril, amb el suport de tots els grups de la Cambra, si no ho recordo malament, doncs, justament nosaltres pensem que ha cobert durant aquest període tots els objectius previstos, d'acord amb el text legal en què està emmarcat, entre els quals caldria destacar les següents actuacions que, des del nostre punt de vista, són molt importants: el CIDEM ha portat a terme l'assessorament tecnològic a les empreses a través del programa CAIT, Centre d'Assessorament Industrial i Tecnològic; també ha participat, amb participacions de capital, en les societats de Centre d'Empreses de Noves Tecnologies, SA i Parc Tecnològic del Vallès. Ha participat en la incentivació de comarques en regressió; també ha col·laborat en el tema de l'estalvi d'energia; també ha participat en la formació de directius i quadres de personal de les empreses, conjuntament amb les cambres de comerç; també, lògicament, ha col·laborat en la implantació de noves empreses, ha fomentat la inversió estrangera a Catalunya i la presència d'empreses catalanes a l'exterior, obrint delegacions a Brussel·les, San Francisco, Tòquio i Nova York. També ha participat en la Societat EPLICSA —Empresa de Promoció i Localització Industrial de Catalunya—, ha col·laborat en els projectes de reconversió i desenvolupament dels ja existents. També ha col·laborat amb les universitats i els centres de recerca, a través dels centres de transferència tecnològica i centres d'investigacions científiques. Ha participat, també, en operacions de capital a risc mitjançant la participació en la Societat Catalana de Capital a Risc, SA; ha participat també en les fires, tant nacionals com internacionals, i ha donat a conèixer la mostra del teixit industrial de Catalunya. També s'ha relacionat amb organismes supranacionals i, concretament, s'ha obtingut la concessió d'una «eurofinestreta» a Brussel·les.

Per tant, nosaltres pensem que, bàsicament, el CIDEM ha aconseguit tots els objectius emmarcats dintre de la Llei.

Lògicament, el pressupost d'enguany, que està xifrat en la quantitat de 1.400 milions, aproximadament, pensem que és la consolidació d'aquest pressupost, que ja va experimentar un increment substancial la darrera legislatura i que, lògicament, dintre d'aquest pressupost, caldria destacar les següents partides, que considerem que són importants: hi ha una partida important, de 113 milions de pessetes, al disseny i a la qualitat; hi ha una partida de 190 milions de pessetes, destinada al reequilibrament industrial i territorial; una partida de 286 milions de pessetes, orientada al desenvolupament industrial; una partida

de 645 milions de pessetes, orientada a la promoció i al foment a l'exportació, i una última partida, de 129 milions de pessetes, orientada al foment de la tecnologia. I, amb això, també voldria contestar l'al·lusió que ha fet el senyor Gimeno —malgrat que el seu Grup no ha presentat una esmena a la totalitat del CIDEM— que no sabia exactament quina era l'orientació de les partides en aquest organisme. Jo, més o menys, li ho he detallat perquè vostè en pugui prendre nota.

Per tant, nosaltres entenem, considerem que el nostre pressupost del CIDEM està orientat i basat bàsicament en el tema de la modernització del país, conjuntat, lògicament, dintre del pressupost del Departament d'Indústria, i per això votarem en contra de l'esmena a la totalitat.

Moltes gràcies, Il·lustres senyores i senyors diputats; moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Sánchez Llibre. Passem ara a la votació d'aquestes esmenes, conjuntament.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 27 vots a favor, 55 en contra i cap abstenció.

Passem a les esmenes a la totalitat del Departament de Comerç, Consum i Turisme. Les esmenes de l'Agrupació parlamentària del CDS han estat retirades. El Grup Mixt manté l'esmena 413? El senyor Celestino Sánchez té la paraula per defensar-la.

El Sr. SÁNCHEZ RAMOS: Senyor President, senyores i senyors diputats, voldria dir que, si tinc la necessitat de sortir tantes vegades, no és perquè m'agradi, sinó que, per desgràcia, som un grup petit, i en la distribució de tasca que hem fet, doncs, m'ha tocat de fer totes aquestes esmenes. (*Remor de veus.*) La vida és rica i diversa, senyor Diputat.

L'increment del pressupost de Comerç, Consum i Turisme, respecte a l'any passat, ha estat d'un 15%, 732 milions en valor absolut. L'increment més significatiu han estat les transferències de capital, en 382 milions, que ens proposem que vagin a mans privades directament, i això és un dels elements, jo crec, més significatius d'aquesta proposta de pressupost.

El total de transferències que reben les empreses privades representen 2.411 milions de pessetes, és a dir, el 43% del pressupost, mentre que les empreses públiques reben 511.250 milions de pessetes, un 9% del pressupost. I si hi afegim els 134 milions dels organismes autònoms administratius, arribem a un 11%. Tornem a trobar un criteri repetit al llarg de les intervencions que hem anat fent en aquest Parlament: la Generalitat no té ni vol tenir un sector públic propi; renuncia a bona part de les atribucions de qualsevol administració; renuncia a quotes concretes d'autogovern; anteposa els interessos privats als interessos del conjunt de la població, i ho hem vist amb una claredat important amb la Busch, a Salou i Vila-seca, aquests darrers mesos.

Les corporacions locals reben 521 milions de pessetes, un 9,3% del pressupost. Si a això afegim, una vegada llegit que els criteris generals de concessió de les subvencions, en bona part dels totals que van als ajuntaments reverteixen directament en millora d'infraestructura, no pas per als ciutadans, sinó per a les empreses de l'entorn, i això significa la ridícula xifra del 9%, que encara ho fa més complicat.

I dins dels criteris generals de concessió de subvencions per la Conselleria, que annexen al Pressupost de la Generalitat del 90, ens ha fet la sensació d'una gran descentralització cap als municipis i les comarques, però si mirem els diners de cada partida, veurem que són molt baixos, per no dir ridículs, i això lliga amb el 9% que signifiquen els 521 milions que abans esmentava. Una mostra és un botó: 20 milions de pessetes perquè els consells comarcals facin promoció turística, i això fa impossible que els consells comarcals, de veritat, puguin fer una tasca de promoció turística, tal com la voluntat expressada genèricament per la Conselleria.

Si mirem la inversió pròpia —capítol 6—, 425 milions, ha augmentat això un 14,2% respecte a l'any passat. Però sobre el pressupost del Departament representa solament un 7%. Això significa, des del nostre punt de vista, renunciar a tenir infraestructura pròpia en la intervenció del sector. Mentre per a adquisició o construcció d'immobles es pressuposten 30 milions de pessetes, per a lloguers se'n pagaran 64 i mig; tot plegat, mentre es destinen 2.411 milions a l'empresa privada, mentre es destinen, així, 400 milions al Consorci de Promoció Turística, que, indirectament, reverteix també a l'empresa privada.

Continuant amb les inversions, no trobem ni un sol article comarcalitzat: tota la inversió del Departament és sobre serveis generals, quan el turisme té una territorialització més que evident. I mentre això és així, en publicitat, propaganda, promoció comercial i turística es gasten 109 milions de pessetes, que, pel cap baix, representen unes 5,3 vegades més que el diner destinat a la promoció que el Govern de Convergència creu que han de fer els ajuntaments. I això expressa amb molta claredat, des del nostre punt de vista, que estem vivint en una autonomia centralitzada.

La Generalitat, una vegada més, es refia de l'empresa privada sobre l'Administració: dona 24 milions globals per a tots els municipis de Catalunya, mentre que les agències de viatges, empreses que promou salons del ram i de promoció turística, els donen 25 milions. Deuen pensar que la diferència no és gaire, entre 24 i 25, però quants, quants municipis té Catalunya?

I què és més important, i sense desmerèixer ningú: una agència de viatges o un ajuntament? Des del nostre punt de vista, fonamentalment, un ajuntament. El Govern, en la pràctica —no en la teoria, sinó en la pràctica—, a partir dels diners que està dedicant, opina que no, que és més important una agència de viatges que un ajuntament. Perquè el que compta són els fets, i la política pressupostària s'explicita a partir dels diners que es dediquen a una o a una altra tasca.

Cal canviar, des del nostre punt de vista, els criteris. El turisme és molt important per a Catalunya, el comerç és molt important per a Catalunya, però hem de posar les bases perquè la riquesa reverteixi en el conjunt de la població: que no es perjudiqui el comerç tradicional en funció d'interessos aliens a Catalunya, que els consells comarcals, que els ajuntaments —que són qui de debò coneixen la terra, els seus habitants, els turistes, els botiguers i els comerciants— tinguin més diners, més competències per intervenir; que la infraestructura viària no es faci en funció fonamentalment dels interessos de les grans empreses turístiques o comercials del ram, sinó dels habitants de la comarca i de la qualitat de vida.

En definitiva, aquest pressupost també és una constatació —des del nostre punt de vista— de les prioritats que el Govern

de Convergència i Unió planteja: diner per a l'empresa privada, poc diner per a l'Administració pública. I són aquestes idees les que ens han fet arribar a la conclusió que era necessari presentar una esmena de retorn de la Conselleria de Comerç, Consum i Turisme.

Res més i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Sánchez. El Grup Popular també ha retirat la seva esmena. Correspon ara al Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya defensar les números 416 i 417. Té la paraula l'Illustre Diputat senyor Gimeno.

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, dues raons fonamentals que ens porten a presentar l'esmena a la totalitat al Departament de Comerç, Consum i Turisme. La primera és que entenem que és molt difícil que es pugui qualificar aquest Departament «de Consum», quan destina menys del 5% a la qüestió del consum, i això, si comptem la suma dels 113 milions del propi pressupost de la Direcció General de Consum, més les transferències que es fan a l'Institut Català de Consum: en total hi ha 248 milions, dels 5.600 del Departament.

Si l'article 51 de la Constitució estableix que els poders públics garantiran la defensa dels consumidors i els usuaris i els protegiran la seguretat, la salut i els legítims interessos econòmics, es preveu que ha de ser fonamentalment respecte als comerciants, que són aquells que afecten els consumidors, no sembla complir-se excessivament aquesta premissa pel Departament, amb aquest ridícul 5% del seu Departament.

Un altre aspecte és l'enorme transferència de recursos públics que van a parar a mans privades: 2.120 milions de pessetes en subvencions directes, distribuïdes en 1.030, la Direcció General de Consum, i 1.090, la Direcció General de Turisme. Comparat amb les subvencions a les associacions de consumidors, que, en total, n'hi destinen 50, podran comparar vostès quina és la importància d'una o de l'altra part. I si, en aquests 2.120 milions, hi sumem els 1.521 que se'n van com a ajuts indirectes a les empreses privades del comerç i del turisme, ja sigui en promoció, formació, estudis tècnics, propaganda i infraestructures, podríem també comparar, aquesta quantitat, amb els ajuts indirectes que reben els consumidors, que, en total, pugen a 39 milions de pessetes.

Alguns exemples representatius de la política del Departament —ja analitzant partida per partida—, podríem dir que hi ha una campanya «per orientar el consumidor», per valor de 4.160.000 pessetes, a la Direcció General de Consum; hi ha una mateixa campanya, es titula exactament igual la partida «per orientar el comerciant» que sembla que n'hi ha molts més perquè la partida puja a 15.600.000 pessetes. És a dir, quasi quatre vegades més la campanya orientativa del comerciant que la del consumidor. Deuen ser molt més difícils d'orientar, deuen ser molt més nombrosos els comerciants que els consumidors, perquè les partides siguin tan significativament diferents.

Uns altres exemples. Diríem que hi ha una partida de subvencions als ajuntaments per a informació i assistència tècnica a consumidors i usuaris, al conjunt dels ajuntaments, per valor de 52 milions de pessetes, la qual cosa representa una mitjana d'unes 55.000 pessetes per ajuntament. Evidentment, poca campanya informativa farem amb 55.000 pessetes, un ajuntament mitjà. Hi ha també una subvenció a organitzacions de

consumidors, per a la defensa dels consumidors i els usuaris, per 50 milions de pessetes.

En canvi, si analitzem les inversions en accions d'orientació a campanyes de modernització del comerç i de serveis, que pugen també a 50, els estudis del sector comercial, que són 25, i les subvencions a empreses privades per al programa de reforma de les estructures comercials —ajuts a les PIME comercials—, per valor de 1.000 milions de pessetes, és a dir, en total, 1.075, veurem que la desproporció encara és més evident.

I encara podríem dir que, de l'anàlisi de la Direcció General de Turisme, podríem treure'n conclusions més espectaculars. Per exemple, hi ha 130 milions en edició de material publicitari per a la promoció i la potenciació de la imatge turística de Catalunya; 50 milions per a inversions directes per a la informació de l'oferta turística, i 44 per a plans de promoció turística, des de la Generalitat. És a dir, més de 200 milions.

Davant d'això hi ha 25 milions dins el sector del turisme, ja, per a programes de formació i reciclatge de professionals. És a dir, el que no és vendre imatge, sinó el que és formar professionals, 25 milions. I 22 milions més per a estudis, investigacions i assessorament sobre el sector del turisme.

És a dir, si analitzem aquestes partides, veurem que el Govern està molt més preocupat per la venda de la imatge turística de Catalunya que per la necessitat de millorar i/o consolidar la qualitat del producte turístic que hem de vendre i que aquest sigui realment..., que estigui en condicions de poder oferir una imatge tal com cal.

En l'anàlisi de les subvencions del Departament, es contrasten els 130 milions a corporacions locals —m'estic referint a la Direcció General de Turisme— davant dels 1.090 a empreses privades, dels quals n'hi ha 300 que potser no criticaríem gaire, dedicats a modernitzacions de les instal·lacions actuals turístiques, i en canvi, n'hi ha 350 per al programa de turisme de neu o 150 per a la construcció, l'ampliació i la millora de les instal·lacions nàutiques. Turisme de neu i instal·lacions nàutiques, un total de 500 milions de pessetes, que entenem que deu ser el concepte que tenen de promoció del turisme social, el Govern de Convergència i Unió, de la necessitat per al bon funcionament del país, i de la prioritització davant de qualsevol altra actuació que té el Govern de la Generalitat; 500 milions de pessetes que seran necessaris per a això, i que, en canvi, no els consideren tan prioritaris. Per exemple, aquest matí parlàvem de la necessitat de posar en marxa el Pla d'Espais d'Interès Natural, i se'ns ha dit, com la gran feta, el conveni amb ICONA, de 600 milions de pessetes i escaig; destinem només a turisme de neu i a instal·lacions nàutiques, pràcticament, una quantitat semblant.

No es parla de la necessitat o de la prioritat de treballar per la defensa dels consumidors, ni tampoc del concepte «disciplina de mercat». Disciplina de mercat, que, tot i que la Direcció General de Consum té una part que es diu «disciplina de mercat», en tot el desenvolupament pressupostari sols trobem 2,6 milions de pessetes per a cursos de formació i reciclatge del personal d'inspecció; reciclatge, quan el personal d'inspecció no ens consta que tingui actuacions concretes de denúncia, de vigilància i de la seva funció específica.

Davant d'aquesta situació, les nostres esmenes parcials anaven encaminades a potenciar substancialment tant la Direcció General de Consum com l'Institut Català del Consum. Llavors,

el que proposàvem era potenciar el Consell Assessor de Consum, incrementar els ajuts a les associacions de consumidors i corporacions locals, implantar el sistema d'arbitratge comarcal, augmentar els recursos humans i l'efectivitat de la inspecció de consum, complir el mandat legal d'assessorament al consumidor a través dels mitjans públics de comunicació i a través de la creació d'una revista del consumidor, potenciant, en definitiva, d'una manera real, un Institut Català de Consum molt migrat de recursos i que, pràcticament, és una burla del que el consumidor català necessita. I, respecte al turisme, també promovíem, en les nostres esmenes, ajuts al turisme social amb la col·laboració dels sindicats, promoció de viatges i visites culturals per a escolars i col·lectius, descentralització dels recursos amb vista als ajuntaments i als consells comarcals, i una major atenció a la formació i la racionalització de l'oferta turística, que no es planteja de cap manera en aquests programes. Comprendran vostès que, davant d'aquesta crítica, no puguem votar favorablement els pressupostos i demanem el seu retorn per a la seva reelaboració.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gimeno. El Grup Socialista manté les esmenes 412 i 418. Per a la seva defensa, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Gibert.

El Sr. GIBERT: Moltes gràcies, senyor President. Si vostè m'ho permet, defensaré conjuntament les dues esmenes, la de la totalitat del Departament i la de l'Institut Català del Consum.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. GIBERT: I un primer argument per defensar el retorn al Govern del pressupost de la Conselleria hauria de ser, en condicions normals, la seva escarransida magnitud, la magnitud de la tragèdia, en podríem dir: un 0,56% del total del Pressupost de la Generalitat destinat a Comerç, Consum i Turisme ja és, per ell mateix, un percentatge que, a primer cop d'ull, sembla petit. El fet de ser el penúltim en el *ranking* de conselleries —només superat per la d'Economia i Finances— també abona aquesta primera impressió. El seu creixement respecte al 89 no és el penúltim, sinó el rècord absolut, un 15% sobre una mitjana d'un 21,3%. Ja sabem que ens diran que hem dit això de bastants departaments i que els recursos són escassos. També sabem que ens diran que no és un Departament inversor i que el 89 havia crescut un 42% en relació amb el 88, coses que són veritat. En qualsevol cas, ens sembla un pressupost petit i estem convençuts que això és el que pensa també el senyor Conseller, que ens agradaria que fos aquí per poder confirmar aquesta opinió, encara que fos només assentint amb el cap. No, no, ja sé que és fora, però dic que m'agradaria que fos aquí perquè amb el cap pogués assentir, perquè crec que és veritat que també el troba petit. (*Remor de veus.*) El problema, però, no és de *ranking* ni de comparacions amb altres Departaments; el problema és que tenim un país amb un comerç necessitat d'una profunda reestructuració; necessitem una política de consum que, si volem que mereixi aquest nom, «política de consum», encara està per implantar, i tenim un sector turístic que demana a clams un procés urgent de reconversió; almenys, en una part, en un segment d'aquest. I, en aquest context, queda clara —ens sembla— la insuficiència d'aquest pressupost, en aquest context de les tres branques del Departament, tot i que sigui en un marc de recursos escassos —que això ho reconeixen tots—, però que pensem que la distribució d'aquests recursos podria ser més fa-

vorable per al comerç, per al consum i per al turisme de Catalunya.

Malgrat que, tal com diem, aquest hauria de ser un primer argument —i potser suficient—, no hi posarem gaire èmfasi, perquè és poc probable que, en cas de prosperar aquesta esmena i que fos retornat el pressupost al Consell Executiu, és poc probable que tornés a venir incrementat, aquest pressupost, i és poc probable perquè si ja abans del debat de pressupostos suposem que el senyor Alavedra li devia dir al senyor Alegre que no hi havia més peles per destinar-hi, amb més motiu tindria arguments el senyor Alavedra per dir-li-ho ara, quan ja la resta dels pressupostos està aprovada. Per tant, valdrà més que ens fixem en la seva estructura interna i no tant en la seva magnitud.

En la seva estructura interna, lògicament, trobem uns problemes importants, que intentaré resumir. Si comencem pel comerç, hauríem de dir que hi ha una partida important —l'any passat la vam qualificar d'important, aquest any ha quedat congelada per ajudar la reestructuració del comerç—, i que la veritat és que hem reestructurat poc durant aquest exercici, amb el pressupost de l'any passat; no sabem si perquè no són prou recursos o perquè no s'han gestionat prou bé, però no han reestructurat gaire. Però no anem tampoc a la magnitud, anem una mica a l'ús. A nosaltres hi ha una cosa que ens preocupa especialment, de la part de Comerç d'aquest pressupost, i és la poca participació de recursos globals dels ajuntaments, i això no és un caprici municipalista; és, senzillament, que pensem que els projectes coherents que els ajuntaments enduguin per rehabilitar i potenciar zones comercials, no només illes de vianants, sinó zones comercials, són com a mínim tan importants i tan estimulants com ho pugui ser l'ajut directe als mateixos comerciants i que, en aquest sentit, en l'ús global d'aquests recursos hi hauria d'haver una major participació dels ajuntaments, sempre que respongués —i això és problema de gestió del pressupost— a projectes coherents en cooperació amb el món local. Entenem que és difícil parlar d'una reestructuració de gran abast del comerç, sense que això es faci en cooperació amb el món local i la mateixa Generalitat.

Pel que fa a Consum, té dos instruments; per a la política de consum hi ha dos instruments, la Direcció General de Consum i del Mercat Interior i l'Institut Català del Consum. La Direcció General és una direcció general amb el nom llarg, però amb el pressupost curt —se n'ha parlat, ja: 2%, 114 milions, per ser exactes. La pregunta és una mica què es pot fer amb 114 milions si tenim en compte que 102 d'aquests són la distribució de les subvencions i la pregunta seria, al nou Director General d'aquesta Direcció General, què, a què es dedica, què fa durant tot l'any, si només ha de controlar la gestió d'un petit cos d'inspectors i distribuir aquests 102 milions de subvencions. Amb això no volem dir que no siguem partidaris de la Direcció General; en som. El que volem dir és que entenem que caldria més recursos per poder fer de veritat una política de consum.

A l'Institut Català de Consum passa una cosa semblant; hauria de ser l'aglutinador dels agents socials, de les organitzacions de consumidors, de les oficines municipals d'informació al consumidor, i no pot fer-ho per manca de mitjans; potser també per manca de definició de polítiques, però, en definitiva, ens recorda altres instruments que es creen amb una certa profusió; sembla que quan hi ha un problema o una cosa a estudiar es crea l'òrgan, però, després, moltes vegades aquest òrgan no compor-

ta que es facin polítiques o que desenvolupin les polítiques per les quals es creen.

La realitat és que necessitem una política integral, de consum, que difícilment amb aquests recursos es pot fer, perquè, és clar, no és només disciplina; és disciplina, però política integral de consum és bastant més que disciplina. Esperem que amb la Llei de l'Estatut del Consumidor això es vegi així, i, evidentment, la política de consum és política, entre altres coses, un bon instrument per a la reestructuració comercial i per a la mateixa reconversió turística. La Constitució ens obliga a tenir una política integral de consum i, sobretot, hi ha fets econòmics que ens hi obliguen: el mercat del 93 serà un mercat únic de 320.000 milions de consumidors, on hi ha polítiques de consum molt desenvolupades i, per tant, una política de consum és, ni més ni menys, un factor important, entenem, de competitivitat, i en aquest sentit pensem que és poc probable que amb uns recursos d'aquesta magnitud es pugui fer aquesta política integral de consum. I aquesta és la nostra crítica a aquesta branca del Departament.

Pel que fa al Turisme —ja ho vaig dir en Comissió—, jo no voldria..., vull respectar el *copyright* del senyor Curto quan parla de fotocòpies de fotocòpies dels pressupostos. Nosaltres entenem que un pressupost no té per què ser ni en base zero —seria massa risc, aquest—, ni tampoc igual un any a l'altre, però en aquest cas potser és més significatiu un fet, i és que aquest pressupost, estructuralment, s'assembla molt al dels anys anteriors, i això, en principi, no seria ni bo ni dolent, però el 85, per exemple, per agafar un any qualsevol, el discurs, almenys de la majoria, i del Consell Executiu d'aleshores, era que, en això del Turisme, «tot va bé», tot anava bé, cosa que nosaltres creïem que no era així, però, en fi, aquest era una mica el discurs públic del Govern. Ara ja no és així. En l'últim debat d'orientació política general, el President Pujol ens va parlar de reconversió. Ens costa bastant d'entendre que en aquestes diferents situacions, que se suposa que requereixen diferents polítiques, els pressupostos siguin estructuralment tan idèntics. Això ens costa una mica d'entendre. Jo no vull entrar en detalls del pressupost, però diré, per exemple, una dada: acumulant les partides que es podrien considerar de promoció turística, hi trobem 910 milions de pessetes. En les que es podrien considerar instruments de reconversió, sumades, n'hi trobaríem 375. En les esmenes que nosaltres havíem presentat, això passaria a ser 795 i 675, les esmenes, vull dir, que s'han rebutjat. I no dubtin que la millor promoció —i jo crec que destinem massa diners a la promoció convencional—, la millor promoció en aquests moments, tal com està el sector, és la de recuperar prestigi i credibilitat; per tant, la reconversió mateixa és la millor política de promoció que es pot fer, i ens agradaria que això fos clar.

A nosaltres, ens interessa, igual com hem dit en el consum, el que ens interessa és parlar del futur, sobretot; vull dir, no es tracta de criticar la gestió fins aquí. El que passa és que els pressupostos, d'alguna manera, defineixen polítiques de futur. I entenem que, en turisme, el que cal és una nova política, atesa la diferència de les circumstàncies. La reconversió no és una figura retòrica, no es pot dir «farem la reconversió», perquè no es fa sola, s'ha d'instrumentar. Nosaltres pensem que hi ha tres línies que no veiem prou reflectides en aquest pressupost: la línia del fre del creixement i de fer-lo selectiu, aquest creixement; la línia de la qualitat, que se'n parla molt i probablement amb una

certa ambigüitat i no se sap ben bé què vol dir, però que, com a mínim, entenem que vol dir «eradicar la no-qualitat», que s'ha d'instrumentar i s'ha de fer, i la política de defensa del consumidor, precisament com a instrument bàsic de recuperar prestigi i de fer aquesta reconversió.

Nosaltres no dubtem que el Conseller i el seu equip volen fer la reestructuració comercial i volen fer una política de consum, i volen fer la reconversió turística, però això, sol, no es fa, i com que no hi trobem la traducció que ens sembla que hi hauríem de trobar, en aquests pressupostos, malgrat reconèixer que la intenció deu ser aquesta, perquè n'estem convençuts, doncs, aquesta traducció no la hi trobem i per això demanem la devolució al Govern. Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gibert. Per a un torn en contra, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Coll i Majó. (Pausa.)

El Sr. COLL I MAJÓ: Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, faré el torn en contra de totes les esmenes a la totalitat del Departament de Comerç, Consum i Turisme, i de l'Institut Català de Consum, presentades i defensades pels diversos grups que han intervingut, i a totes elles faré referència de manera conjunta, globalment.

Amb les seves anàlisis i amb les seves propostes, cada Grup ens ha donat a conèixer els criteris d'acord amb els quals dibuixarien la línia política a seguir pel Departament. Tots els seus plantejaments posen en evidència, una vegada més —i això és bo—, les legítimes discrepàncies, els diversos ordres de prioritat, segons quins siguin els respectius punts de vista de cada grup parlamentari. És lògic i és bo que cada grup vulgui adaptar el Pressupost a la seva pròpia línia programàtica. No obstant això, els raonaments que s'han exposat són uns raonaments que òbviament nosaltres no solament respectem sinó que, fins i tot, s'haurà de reconèixer que en molt bona part coincideixen amb els nostres propis raonaments. La totalitat gairebé de proposicions que s'han fet, la gran majoria si més no, hem de convenir que ja han estat preses en consideració i compten amb les corresponents dotacions en el Pressupost que estem discutint. No en la quantia que tots plegats voldríem, però sí en la que és possible en funció dels recursos amb què es compta. I així tenim, com ja assenyalava el senyor Sánchez en la seva intervenció, que el pressupost d'enguany, xifrat en 5.600 milions augmenta, respecte al de l'any passat, d'un 15%, percentatge que ens permet qualificar-lo de moderadament expansiu. Tenint en compte, a més, que l'augment experimentat l'any passat —i recordat pel senyor Gibert— ja va ser del 42%, creiem que queda justificada sobrerament l'atenció que el Govern de la Generalitat dedica al sector del comerç, del consum i del turisme. Amb tot, jo voldria posar en relleu unes breus puntualitzacions sobre determinats aspectes que remarquen molt clarament la línia política del Departament, puntualitzacions que encaixen i coincideixen en molt bona part amb els comentaris i suggeriments plantejats pels il·lustres senyors diputats esmenants. I així tenim, senyors interpellants, que pel que fa als ajuts de modernització del petit i mitjà comerç, amb vistes a la seva competitivitat, i molt especialment a la seva posada al dia amb vista a l'any 93, des del Departament hi ha la voluntat d'ampliar l'actual concepte d'ajut per a illes de vianants; hi ha la voluntat d'ampliar-lo també a altres accions que, d'una manera clara i inequívoca, dinamitzin el desenvolupament del comerç i, alhora, donin un

millor servei als ciutadans. Hi ha la voluntat d'estudiar totes les propostes que en aquest sentit i des dels municipis ens plantejgin, i, si fos necessari, senyor Sánchez, senyor Gimeno i senyor Gibert, si fos necessari, contemplar l'aplicació de les partides 761.50, d'inversions públiques, i la 771.50, inversions privades, amb 300 milions la primera i 1.000 milions la segona, de la Direcció General de Comerç Interior i Serveis, contemplar-les des d'unes perspectives globalitzadores.

Pel que fa al tema del consum, pel qual s'han interessat també tots els qui m'han precedit en l'ús de la paraula, volem assenyalar que constitueix una voluntat ferma de l'Executiu incrementar l'esforç fet per tal de desenvolupar una autèntica política integral en l'àmbit del consum, i n'és una prova evident el recent nomenament d'un nou Director General de Consum i Disciplina de Mercat, la qual cosa permet d'impulsar la tasca de la pròpia Direcció General i, d'altra banda, la de l'Institut Català de Consum, donant suport també, senyors diputats esmenants, donant suport també a les activitats informatives i de control a càrrec de l'Administració local. Els Pressupostos d'enguany, amb un augment de prop del 35% en l'àmbit global del consum, han de permetre fonamentar una tasca que en anys successius sens dubte es podrà veure ampliada.

Pel que fa al sector del turisme —del qual també han parlat els senyors diputats esmenants—, nosaltres pensem que els Pressupostos presentats han de permetre treballar en la línia d'assolir una millora dels nostres serveis, i una millora d'això ho és l'augment de més del doble en la partida corresponent a la modernització d'allotjaments turístics; mitjançant aquest augment es durà a terme, es podrà a dur a terme, perdó, una tasca decisiva i selectiva en l'actual xarxa d'allotjaments, cercant també el control de l'evolució de l'oferta turística i, d'una manera especial, actuant en contacte amb els ajuntaments en aquells indrets que presentin una major densitat.

L'execució d'aquests Pressupostos també ha de permetre incrementar el control de la qualitat, de la categoria i de la tipologia dels establiments per tal que els serveis que aquests donin actuïn de manera indirecta en contra de l'actual guerra de preus a la baixa. Tot això, juntament amb les manifestacions fetes en el seu moment per l'Honorable senyor Conseller davant d'aquest Ple, en relació amb l'aprovació, a finals de l'any passat, de la Llei de Disciplina de Mercat i Defensa dels Consumidors, permet considerar els turistes i visitants com a consumidors i usuaris dels serveis que es donen a Catalunya, la qual cosa representa una millora de la qualitat d'aquests serveis i, en conseqüència, possibilita enfortir el prestigi i la credibilitat —en paraules del senyor Gibert— en els mercats emissors dels nostres productes.

Pel que fa a les esmenes a la totalitat del Pressupost de l'Institut Català de Consum voldria significar que la creació de l'Institut Català del Consum, aprovada per aquesta Cambra a proposta del Consell Executiu, és una demostració palesa de l'interès del Govern per l'existència i les funcions d'aquest organisme. No es pot ignorar l'atenció que ha anat demostrant el Govern de la Generalitat per la protecció dels consumidors; queda reflectida en la mateixa evolució de les estructures operatives a les quals s'ha confiat l'àmbit del consum. L'any 87 el Consell Executiu reconeixia que calia separar les funcions executives en el mercat per a la protecció dels consumidors de la tasca d'orientació d'aquests mateixos consumidors, i, sobretot,

l'actuació prop de les associacions i dels organismes públics dedicats a la informació i atenció dels consumidors, fonamentalment les OMIC, les oficines municipals d'informació als consumidors. Dues funcions diferents que, per tal que fossin exercides amb la necessària eficàcia, calia que fossin dirigides des d'òptiques diferents, i això és el que ha motivat la creació de l'Institut Català del Consum.

El Pressupost aprovat per al primer any de ple funcionament, que va ser el 88, va ser de 91 milions; el del 89, de 107 milions, la qual cosa va significar prop d'un 17,5% d'augment. Però el Pressupost proposat per al 90, per a enguany, de 134 milions, representa ja un augment relativament important d'un 25%.

Per altra banda, voldria assenyalar que, pel que fa a l'atenció als municipis per a actuacions d'informació i assistència tècnica als consumidors i usuaris, l'any passat s'hi van destinar 26 milions de pessetes, enguany se n'hi destinen 52, l'augment, per tant, del 100%, és el doble. A les associacions de consumidors, per al seu funcionament i actuació en defensa dels consumidors i usuaris, si l'any passat tenien una partida de 38.800.000, enguany la tenen de 50 milions, un augment de prop del 29%. Queda, doncs, demostrat l'interès del Consell Executiu per l'exercici de les funcions confiades a l'Institut, i queda també demostrada l'atenció que atorga al seu desenvolupament, en harmonia, però amb l'obligada atenció a altres actuacions polítiques que, en definitiva, tenen per objecte els ciutadans consumidors.

Tenint en compte tot el que acabo d'exposar, tenint en compte que els Pressupostos del Departament de Comerç, Consum i Turisme i de l'Institut Català de Consum que se sotmeten a l'aprovació d'aquesta Cambra han de permetre portar a terme els plans d'actuació i programes d'inversió elaborats pel Departament i que responen a una determinada capacitat econòmica, a una responsabilitat política i a una especial sensibilitat, sensibilitat compartida amb tots vostès, senyores i senyors diputats, tenint en compte tot això, jo em permeto demanar a totes les senyores i els senyors diputats dels grups esmenants, i de manera especial als seus portaveus, senyor Sánchez, senyor Gimeno i senyor Gibert, que vulguin reconsiderar les seves esmenes respectives, que valorin l'esforç inversor que es proposa, que vulguin reconèixer el ventall d'actuacions que serà possible portar a terme arreu del país, i, en conseqüència, que vulguin retirar les esmenes presentades. Si així ho fan, el nostre Grup els ho agrairà, i, el que és més important, els ciutadans de Catalunya ben segur que els ho sabran apreciar i els ho valoraran molt positivament. En cas contrari, el nostre Grup es veurà obligat a votar-les en contra.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Sánchez Llibre..., Ai!, senyor Coll i Majó. *(L'I. Sr. Gibert demana per parlar.)* Sí, fa cas del que ha dit el senyor Diputat? Les retira? Retira les esmenes?

El Sr. GIBERT: Senyor President, és per retirar l'esmena i demanar un minut per explicar la motivació, si m'ho permet. *(Remor de veus.)*

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies.

El Sr. GIBERT: Bé, de la intervenció del senyor Coll i Majó nosaltres hem volgut fer i hem cregut fer una lectura correcta si diem que hi ha una modulació important en relació amb el dis-

curs històric, tant del Govern com del Grup de la majoria en matèria de comerç, consum i turisme. No volem, naturalment, rectificacions explícites de polítiques, però sí que pensem que hi ha elements i fins i tot algun compromís que fan pensar que això és així, tant en l'ús global, que s'ha parlat, dels recursos per a l'estructuració comercial amb els ajuntaments, com en els temes de consum, com en la definició dels trets bàsics d'una nova política de turisme que creiem necessària.

D'altra banda, demà passat el Conseller compareix en una compareixença voluntària en la qual es proposa, segons la convocatòria, explicar la situació per sectors de les actuacions del Departament; nosaltres hem de suposar que no és per explicar actuacions continuïstes, sinó definitòries d'aquesta nova política i, per tant, pensant que el capteniment en la gestió del Pressupost és, com a mínim, tan important com la seva pròpia estructura, i tenint en compte que mentre hi hagi esperança ens sembla que val la pena, que les solucions no passen per endurir la dialèctica Govern-oposició, sinó per fer possible de dissenyar noves polítiques; nosaltres donarem un marge de confiança al Govern, que el limitem a aquests cinc o sis mesos que falten fins als propers pressupostos, i retirem l'esmena.

Moltes gràcies, senyor President.

(Remor de veus.)

El Sr. PRESIDENT: Queda retirada. Els altres grups sembla que no piquen, eh! (Remor de veus.) Bé, doncs, haurem de passar a votació aquestes esmenes a la totalitat conjuntament.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 6 vots a favor, 52 en contra i 18 abstencions.

Com que l'esmena que hi havia al capítol de classes passives ha estat retirada, podem passar a les darreres esmenes d'aquest... Al Departament de Benestar Social, l'Agrupació parlamentària del CDS té quatre esmenes; el senyor Latorre té la paraula per defensar-les.

El Sr. LATORRE: Senyor President, senyores diputats i senyors diputats, molt breument defensaré aquestes quatre esmenes corresponents al Departament de Benestar Social, un Departament que experimenta un creixement del 26,82% i que, si deduïm del Pressupost total la xifra d'operacions financeres, que l'any passat pràcticament no tenien rellevància, només n'hi havia 1 milió, i aquest any, doncs, arriben al 8% del Pressupost, l'increment resulta únicament del 16,61%. Del total dels 40.946 milions del Pressupost, les transferències corrents pugen 26.630 milions de pessetes, el 65% del Pressupost; les transferències de capital, 3.500 milions de pessetes, el 8%, i les operacions financeres —ja ho hem dit—, 3.296 milions de pessetes, un 8%. És a dir, del total dels diners sobre els quals el Departament exerceix, o hauria d'exercir, un control sobre la gestió és del 18,46% del total, és a dir, sobre 7.500 milions de pessetes, que és el veritable pressupost de gestió directa de la Conselleria. D'aquests milions, d'aquests 7.500 milions, el 47% del total, és a dir, 3.566 milions de pessetes van a despeses de personal, el 37%, amb un increment del 247% respecte a l'any passat, a despeses de béns i serveis, i la resta, 1.113 milions de pessetes, a inversions, el 14,5%.

Ens crida l'atenció l'increment de quasi 500 milions de pessetes en les despeses de personal atribuïdes al Gabinet del Con-

seller i Secretaria General del Departament, i en la mateixa línia hem de manifestar la nostra sorpresa per l'absència total de detall en partides tals com les despeses de funcionament dels centres col·laboradors, que, per la seva importància, 1.433 milions de pessetes, haurien de ser convenientment explicades. Així mateix, la nova partida que apareix al Pressupost, de 200 milions de pessetes per a transferències corrents destinades a subvencions per a despeses de funcionament a famílies i institucions sense finalitat de lucre, hauria de ser explicada. El resum de tot això és que la claredat i la transparència no són precisament les virtuts més destacades del Pressupost d'aquest Departament. Manca de claredat, ja denunciada i que continua quan examinem la partida d'inversions, 1.113 milions de pessetes, dels quals pràcticament la meitat, 525,4, es destinen a una partida tan específica i concreta com «equipaments comunitaris per a entitats públiques i privades». No es queixin, doncs, senyors del Govern, quan se'ls acusi d'utilitzar aquest Departament com una eina partidista de la qual potser les oficines de benestar social són l'element més significatiu. De l'examen d'aquest pressupost, de la gestió directa de la Conselleria, no es pot deduir quins són els objectius, quins són els projectes d'aquest Departament, quina és, en definitiva, la seva política, per la qual cosa entenem que el seu pressupost ha de tornar al Govern.

Dos mots per a la defensa de l'esmena de l'ICASS. En la mateixa línia, una anàlisi molt breu de la seva estructura pressupostària ens porta a una primera conclusió, una conclusió important, una conclusió definitiva a l'hora de fonamentar la defensa d'aquesta esmena: la conclusió és la manca d'objectius per part de l'ICASS, l'absència d'una «priorització» dels programes socials, dels quals queden apartats molts i molts col·lectius necessitats d'atenció, la manca d'atenció als disminuïts físics i psíquics, als infants... I en trobaríem més, com podria ser també les mancances en la formació permanent d'adults i en molts d'altres que encara queden a la societat catalana.

Parlem de joc una altra vegada més en aquesta Cambra. Cada vegada que parlem de joc, ens trobem amb fets tan singulars que fan impossible fer una aproximació neutra al pressupost de l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes. Les circumstàncies que han envoltat i envolten aquest afer, el del joc, són emblemàtiques d'una manera d'entendre la política i el poder que nosaltres hem rebutjat i rebutgem reiteradament. L'estil de la desqualificació global, en la seva varietat que això és la campanya organitzada pels enemics de Catalunya, ha fet d'aquest important aspecte de la política del Consell Executiu un afer obscur i ple de malfiances.

Els diputats del Centre Democràtic i Social creiem que en aquesta turbulenta gènesi es troben les claus del mal funcionament de l'EAJA. Estem convençuts que una actitud de diàleg i una decidida voluntat de transparència —en definitiva, claus de la democràcia— haurien afavorit una millor situació de l'EAJA.

Després de fer inversions milionàries en maquinària, d'haver anat a cercar proveïdors exòtics, mitjançant procediments tan exòtics per a una administració pública com alguns proveïdors, d'haver assistit en aquest Parlament a una forta polèmica sobre les despeses de publicitat, d'haver fins i tot vist una comissió d'investigació sobre el particular, ens trobem ara que la Conselleria ens presenta un pressupost que suposa una disminució d'ingressos de 2.300 milions de pessetes.

Aquesta Cambra repetidament ha escoltat als representants de la majoria defensar una previsió de futurs ingressos de l'EAJA que sempre hem denunciat que estava inflada —fins i tot molt inflada. L'actualitat de l'afer ha de provocar com a mínim reflexió a la coalició que dona suport al Govern sobre la seva reiterada actitud d'orelles tancades a tot allò que l'oposició exposa en les seves intervencions i propostes. Ni tothom «s'oposa» gratuïtament ni l'esperit general de la feina dels diputats d'aquesta Cambra és desgastar el Govern a qualsevol preu: no sempre s'equivoca el Govern ni encerta l'oposició. No és la nostra intenció reeditar indefinidament la polèmica sobre el joc a Catalunya. Estem interessats en una normalització d'aquest aspecte de la nostra Administració. Però després de les presumptes irregularitats i de les sospites que ha provocat la gestió d'aquesta Entitat Autònoma de Jocs i Apostes no es pot pretendre l'aprovació, sense més ni més, d'un pressupost elaborat des de la mateixa filosofia que hem rebutjat reiteradament.

Per tant, els diputats del Centre Democràtic i Social votarem en contra d'aquest pressupost, i volem anunciar que els defectes que hi observem són molt més de filosofia i d'estil polític que no pas d'estricta tècnica pressupostària. Si no s'introdueixen correccions en l'actitud del Consell Executiu en aquesta matèria, serà impossible que trobi un any més el nostre suport per perpetuar una política farcida de prepotència.

I, ja per acabar, i també molt breument, senyores diputades, senyors diputats, dedicaré quatre mots a ADIGSA, aquesta empresa que ha merescut moltes crítiques, aquesta empresa que apareix als diaris —fa quatre dies, tornava a aparèixer-hi— molt més en funció dels seus escàndols que no pas en funció de la seva gestió. Pressupost d'ADIGSA: 6.020 milions de pessetes, davant de 4.541 de l'any passat. Telegràficament, despeses de personal de l'any passat, 455 milions; aquest any, 686 milions de pessetes: 50% d'increment de despeses de personal. Inversions, passen de 3.800 milions a 5.022 milions: 1.200 milions més en inversions. Quines? Doncs, no ho sabem. Lamentem no ser capaços de treure conclusions clares respecte als seus objectius de rehabilitació i conservació del patrimoni públic d'habitatge, transferit des de l'IPPV.

Ja l'any passat denunciàvem la gran descoordinació existent dins l'àmbit de la política d'habitatge del Consell Executiu, en dedicar-se quatre organismes a funcions similars, fins l'any passat tots quatre pertanyents a una mateixa conselleria —la Direcció General d'Urbanisme, la Direcció General d'Arquitectura i Habitatge, l'INCASOL i ADIGSA—; aquest any, la cosa es complica una mica més: els tres primers continuen afectes al Departament de Política Territorial i Obres Públiques, i aquest últim, doncs, ha passat a ser una empresa pública del Departament de Benestar Social.

Senyores diputades, senyors diputats, ja és hora que ens expliquin, si volen, amb detall, quines prioritats hi ha, si és que hi són, en la política de rehabilitació i conservació del patrimoni públic d'habitatge, quin és el grau de regulació de la situació jurídica i registral de molts d'aquests habitatges; que ens parlin, si volen, en definitiva, dels números d'ADIGSA. Fins que tot això no es produeixi no estarem en condicions ni tan sols de plantejar-nos un vot de confiança al pressupost d'aquesta empresa pública del Departament de Benestar Social.

Gràcies, senyor President, senyores diputades, senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT SEGON: Moltes gràcies, senyor Latorre. A continuació, per defensar dues esmenes del Grup Mixt, la 422 i 433, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Celestino Sánchez.

El Sr. SÁNCHEZ RAMOS: Senyor President, senyores i senyors diputats, som al final de la discussió del Pressupost i no és casual que l'últim que discutim és Benestar Social. Jo crec que aquí hi ha una idea que segurament serà necessari fer un comentari —no exclusivament quan discutim pressupost, sinó quan es fa també discussió de política general—, i és si la concepció d'aquest Departament té sentit, des d'un punt de vista polític. Ja em referiré una mica a aquestes idees al final de la meua intervenció, però jo crec que segurament seria un element interessant a retenir, i a veure aquesta opinió que jo tinc no com una arma *arrojadiza* entre una oposició molt petita —dos diputats en aquesta Cambra— i un govern que té majoria, sinó com un debat que segurament serà interessant d'anar fent a la societat catalana.

Entrant una mica en matèria, el pressupost total de Benestar Social és de pràcticament 41.000 milions de pessetes, dels quals 25.000 es contemplen com a transferències a l'ICASS —i és per això que nosaltres hem pensat que les dues esmenes, al marge de l'agrupació que ha fet la Mesa, com a proposta, vèiem necessari fer l'esmena conjuntament. Amb tot això, els diners hàbils per a les distintes direccions del Departament són de 15.000 milions: si fem referència a la seva distribució, veurem que, dins del que anomenen famílies o institucions sense finalitat de lucre, hi trobem 538 milions, dels quals 60 ho són en concepte de transferències de capital; això, sumat al fet que moltes cessions de diners a empreses deslligades de l'Administració —i, per tant, privades— es fan via despeses capítol 10, com és el cas de la Direcció General de la Infància—, 1.443 milions van a centres concertats i 145 per serveis socials amb mitjans aliens. I això representa, pel cap baix, un 15% del pressupost gestionat per mans privades. Això és una confirmació més d'aquest fil conductor de tot el Pressupost de la Generalitat, i és que una administració pública, com ho és..., i un aparell d'estat, com ho és la Generalitat, deixa de complir les seves obligacions per fer que empreses privades ho tirin endavant.

Una altra vegada es repeteix la poca voluntat de descentralitzar políticament la Generalitat: les corporacions locals reben solament 228 milions, solament —un 1,2 del pressupost, descomptant l'ICASS. Malgrat tot, hem de dir que, aquest, no creiem que sigui el veritable objectiu de la Generalitat, del Govern de Convergència —això, ho dic d'una manera molt conscient. Perquè, mireu, els diners que la Conselleria paga en concepte de lloguer és dels més alts, en comparació amb els altres —138.000 milions—, però, mentre que en les altres conselleries no hi ha pràcticament inversions pròpies en edificis, aquí ens trobem aproximadament 935.000 milions.

És una variació dels criteris polítics, que es dona en aquesta Conselleria. Es tracta d'una descentralització administrativa que no dona competències ni a ajuntaments ni a consells comarcals, i que és fonamentalment propagandista, ja que altres elements importants del pressupost són les campanyes: «Atencions protocol·làries, 10,5 milions, «Publicitat i propaganda directa», 25 milions, «Reunions i conferències», 20 milions, «Estudis i treballs tècnics», 40 milions, «Divulgació i campanyes», 350 milions —un total de 409 milions.

Per altra banda, es gasten 2.500 milions en material i subministraments, i això, per a una conselleria que no fa res directament, és molt: a Treball es gasten 532,7 milions, però el pressupost és més petit i el conjunt suposa el 8% del pressupost respectiu; Ensenyament, que és un dels departaments més grossos, es gasta 8.873 milions, és a dir un 4% del pressupost; els 2.500 milions, sobre el pressupost de Benestar Social, sense l'ICASS, representa un 15%.

Els comunistes no podem estar d'acord amb aquesta forma de fer política de cara a la galeria, i pensem que és un dels temes característics d'aquesta Conselleria. Es primen les ajudes puntuals a manera d'almoines; no descentralitza i no ataca les veritables causes dels problemes; no existeix un mapa de necessitats de Catalunya i, per tant, no hi ha cap garantia que incideixin positivament les iniciatives que es plantegen en els sectors que ho necessiten; emmascara la manca de cobertura bàsica existent en la població, i hi ha una manca de mecanismes àgils i operatius per possibilitar la participació tant d'organitzacions del món del treball com del teixit associatiu de la societat civil que trenqui la situació d'insuficient diàleg avui existent amb la Conselleria.

Nosaltres pensem que hi ha una perspectiva de realitat en la nostra societat, en la societat catalana, d'un terç de la població en situació de marginació. I, això, com un procés, no com una realitat per a demà o per a demà passat. I creiem que la idea d'una conselleria de benestar social com a element d'intervenció en aquesta realitat que en el futur segurament es donarà, si no hi ha una modificació dels pressupostos programàtics dels governs, no es podran resoldre a partir d'una conselleria de benestar social, i menys si aquesta Conselleria de Benestar Social té els objectius polítics que es plantegen i el pressupost que es planteja.

Nosaltres pensem que aquesta és una de les idees que no simplement quan es discuteixen temes del Pressupost, sinó també quan es discuteixen temes de política general, hauríem de començar a abordar des del Parlament de Catalunya: si aquesta realitat objectiva a què tendeix la nostra societat, de possibilitar que un terç de la població estigui en situació de marginació, es pot resoldre a partir de situacions de caràcter puntual, com significa una conselleria de benestar social, o s'ha de fer a partir d'unes modificacions més globals de les polítiques que s'estan realitzant.

I, per últim, una idea essencial d'aquesta Conselleria: en definitiva, pensem que, tal com es planteja el Govern de la Generalitat l'objectiu d'aquesta Conselleria, té com a objectiu fonamental la possibilitat i la realitat d'una eina electoral per la Conselleria de Convergència i Unió, que utilitza diners públics per fer-ho. I per últim plantejar un tema que creiem que és important destacar: alguna de les iniciatives fetes per aquesta Conselleria seria interessant d'abordar, des d'un punt de vista parcial, perquè representa una eina possiblement positiva, però no en el marc d'aquesta política que s'està realitzant. Pensem que aquest és un element clar per a nosaltres, i és el que ha fet necessària la presentació d'aquesta esmena de retorn del pressupost del Departament de Benestar Social.

Res més, i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Sánchez. El Grup d'Iniciativa per Catalunya té quatre esmenes, per a la seva defensa té la paraula la senyora Rosa Fabian.

La Sra. FABIAN: Retiraríem la 426 i la 434.

El Sr. PRESIDENT: Queden retirades.

La Sra. FABIAN: Gràcies. Senyores i senyors diputats, el total del Pressupost de la Conselleria de Benestar Social és de 40.946 milions de pessetes, la qual cosa representa un increment respecte al 89 d'un 27,80%, i el pes específic que aquest Departament té sobre el total del Pressupost es manté respecte a l'any passat, o s'incrementa d'un 0,20%, si no he fet malament els càlculs.

L'ICASS de la Generalitat, l'any 1989 tenia pressupostats 15.777 milions i aquest any 17.644, un increment de l'11%, de l'11 i escaig per cent. L'ICASS Seguretat Social l'any 89 tenia 9.463 milions, al 90: 11.765, la qual cosa representa un increment del 24%. De l'ICASS Seguretat Social no en parlaré més perquè és un pressupost que reben de l'Estat i és un pressupost finalista. L'ICASS de la Generalitat, com tots els senyors i totes les senyores diputades saben, es finança, igual que altres departaments, per la voluntat política del Govern de Convergència i Unió.

ADIGSA hi té uns 5.000 milions de pessetes destinats. Jo volia fer un breu repàs de com es distribueixen aquests diners, i en primer lloc voldria fer menció al Gabinet del Conseller i la Secretaria General, que, des del nostre punt de vista, mereix la pena aturar-s'hi alguns minuts.

El capítol primer, el capítol de personal, experimenta, des del nostre punt de vista, un increment difícilment justificable. Es passa de 385, 366, 134 milions a 866, 471, 408 milions de pessetes, dues vegades i mitja més en cost de personal, capítol 1, en el Gabinet del Conseller.

M'he entretingut una mica a mirar com es distribueixen, entre el personal del Gabinet del Conseller, aquests diners. Alts càrrecs, retribucions bàsiques: l'any passat eren 20.400.000 pessetes, aquest any 25.271.196. Retribucions complementàries: l'any 89, 19.232.702; aquest any 31.924.960 pessetes. No se'ls escapa, senyors i senyores diputades, que els alts càrrecs cobren més diners en retribucions complementàries que en retribucions bàsiques, i que, en números absoluts, l'any 90 gastarem 57.196.156 pessetes respecte a 39.672.743 de l'any passat. El 40 per cent i escaig, només en alts càrrecs d'increment en alts càrrecs. Personal eventual: aquí pensàvem que podríem tenir una alegria, però, si continuem parlant, veurem que tampoc és així. En personal eventual l'any 89 gastàvem 26.902.599 i, altres remuneracions, 37.239.289; també les retribucions complementàries —en aquest cas, es diuen «altres remuneracions superiors»— a les bàsiques; aquest any s'han rebaixat les dues quantitats, i les retribucions bàsiques, 24.932.000, les altres remuneracions, 36.147.000, cosa que representa tres milions de pessetes d'estalvi en personal eventual de l'any 90, respecte del 89, i pensàvem que potser un d'aquest personal eventual havia passat a fix, però no és així. Els funcionaris tenen unes retribucions bàsiques aquest any de 24.517.000, davant de 30 milions que tenien l'any passat, i les complementàries, 75 milions i mig l'any passat, 74.243.000; de tal manera que els funcionaris s'incrementen el seu cost en 55 milions de pessetes aquest any respecte a l'any anterior. El personal fix laboral, 30 milions l'any passat, 66 milions aquest any; tres, dues vegades i escaig més. El personal laboral temporal —i per això els deia que no era qüestió d'alegrar-se— ha passat de 3.974.000 pessetes l'any passat a 28.637.000 de pessetes, nou vegades més en personal

laboral temporal; la Seguretat Social, pagàvem l'any passat —o estava pressupostat— 75 milions ha passat a 481 milions de pessetes, i estan sense dotar la MUFACE i la MUNPAL.

Capítol 2, del Gabinet del Conseller. «Dotacions per a serveis de nova creació»: 97.000 pessetes; ens agradaria que ens ho expliquessin. Ordinadors per al Conseller, molts: 63 milions de pessetes. Serveis socials amb mitjans aliens, oberts des del Gabinet del Conseller, oberts amb 1.000 pessetes, sense explicació.

Capítol 4, a «Organismes comercials des del Gabinet del Conseller»: 1.000 pessetes, oberta sense donar explicacions. A «famílies i institucions sense finalitat de lucre», des del Gabinet del Conseller: 200 milions de pessetes; suposo que aquestes són les que el senyor Conseller es reserva per aplicar fora de les convocatòries oficials il·legals i repartir els talons pels barris necessitats, segurament perquè demanem als diputats i diputades de l'oposició que ho facin. Malgrat que sigui il·legal, però sembla que és el que fem.

Capítol 6, «inversions en edificis», oberta des del Gabinet del Conseller; suposo que li queda petita la Conselleria, també oberta però sense explicar. Nova inversió en informàtica, també en el Gabinet del Conseller: 41 milions de pessetes —ja portem 105 milions de pessetes en ordinadors per al Conseller. «Inversions en altres mobiliaris», oberta sense explicació.

Capítol 7, a «famílies i institucions», oberta sense explicació.

Conclusió del nostre Grup respecte al Gabinet del Conseller: el senyor Conseller vol incrementar el seu benestar... Com ja li dèiem l'any passat, sembla el benestar del Conseller i no la Conselleria de Benestar (*remor de veus*), però a més, aquest any vol incrementar el seu poder, no solament l'estar bé, sinó que vol incrementar el seu poder. I determinades partides, que nosaltres considerem molt importants, les sostreu del debat parlamentari, en la mesura que les obre i no ens explica en què i quant, quants diners seran i com es gastaran.

Continuem en determinats, amb els altres departaments de la Conselleria. Direcció General de Serveis Comunitaris: hi ha 700 milions de pessetes en inversions, en el capítol 6, i 525 per determinar, encara per determinar; suposo que són centres cívics. Ajuts de rehabilitació de l'habitatge, oberta sense determinar. Direcció General d'Afers Socials, la formació d'adults, quantitats absolutament insuficients, que jo no vull fer cap judici de valor, però sí que li llegiré un document que ens han presentat en aquest Parlament durant aquest debat, amb 10.000 firmes de ciutadans de Catalunya, i que diu el següent: «El tracte que la Generalitat ha donat a la formació permanent d'adults és deficitari, de segona fila, respecte als altres àmbits educatius.

»La manca de professorat per respondre a les demandes, la precarietat en què estan els centres i les aules i la insuficiència de recursos per al seu funcionament en són un exemple clar.

»Tot adult té el dret de rebre una formació pública de qualitat, i és per això que la Mesa de l'Educació d'Adults de Catalunya que té coneixement de l'actual tramitació dels Pressupostos generals de la Generalitat per a l'any 1990, una vegada més del tot insuficients, s'ha adreçat al Parlament de Catalunya i als grups parlamentaris de qui dependrà l'aprovació dels Pressupostos per reclamar una més gran atenció per a la formació permanent d'adults, atenció que ha de tenir el seu reflex en les partides corresponents.

»Demanem: primer, una ampliació de les plantilles actuals de professorat que permeti cobrir totes les necessitats i assegurí el funcionament dels centres i aules d'adults.

»Dos. Un increment dels recursos, tant pel que fa a les dotacions econòmiques dels centres com pels equipaments.

»Tres. Un pla d'adequació i construcció de centres propis per a la formació permanent d'adults, en particular, independentment dels centres d'EGB.

»Barcelona 27 d'abril del 90.

»Mesa de l'Educació d'Adults a Catalunya»

I diu: «Els sotasignants ens solidaritzem amb les demandes més amunt expressades i demanem al Parlament de Catalunya que hi hagi una ampliació dels recursos destinats a la formació permanent d'adults per a l'any 90, any declarat per la UNESCO com a Any Internacional de l'Alfabetització».

Això ens ha arribat signat per 10.000 ciutadans de Catalunya, i encara s'estan recollint noves firmes.

M'excuso de donar-li l'opinió del nostre Grup, perquè entenem que és molt més important l'opinió dels ciutadans.

Acció cívica, les estimades —pel senyor Conseller— oficines de benestar social: 145 milions de pessetes en creació de noves oficines. Malgrat els esforços que diferents diputades d'aquest Parlament hem intentat perquè el senyor Conseller ens expliqui què fan, quin suport, quin servei social estan donant aquestes oficines als ciutadans de Catalunya, no hem obtingut més que són un punt del programa de Convergència i Unió, i com a tal punt, tal com mana Convergència i Unió, hi ha oficines de benestar social, i prou, res més.

Atenció a la infància... Perdó, dintre d'aquesta Direcció General hi ha 250 milions de pessetes en campanyes. Si tots els senyors i senyores diputades han rebut com jo, en la bústia del Parlament, els documents de campanya que ens ha enviat la Conselleria de Benestar Social, m'estalvio dir-los per a què serveixen aquests 250 milions de pessetes.

Atenció a la infància: 983 milions de pessetes de capítol 1, personal; 1.433 milions de pessetes en funcionament de centres col·laboradors, i, que estan dintre del capítol 2, denominats «despeses diverses». Hi ha serveis de nova creació, oberta sense explicar; compra de vehicles, oberta sense explicar. De nou dues partides importants sostretes al debat parlamentari. M'estalvio també dir-los la necessitat que, en l'atenció a la infància, l'aportació de recursos és per atendre aquests col·lectius.

Per contra, si fem un repàs de quins són els programes que hi ha a l'ICASS, hi hauria un reguitzell de demandes, no solament la que acabem de llegir de ciutadans, sinó un reguitzell de demandes... I, entre el públic, estic veient dues persones vinculades al món dels disminuïts —que vull agrair-los la seva presència aquí i la seva presència en les comissions, que constantment estan venint al Parlament per fer-nos arribar el seu ajut i per fer-nos arribar les seves reivindicacions.

I vull dir-li que nosaltres considerem, i considerem amb ells, insuficients els recursos dedicats als disminuïts: incompliment de la normativa de barreres arquitectòniques, insuficient dotació de beques per a disminuïts, insuficients ajuts individuals del PUA, insuficients ajuts a entitats dedicades a l'atenció de persones amb disminució, insuficients ajuts per a l'estimulació precoç, per a l'esport, per al lleure, per a l'atenció a psicòtics, etcètera. Incompliment del programa d'actuació social presentat al Parlament de Catalunya per als anys 1988 a 1991; en in-

versions en centres i residències, en deu anys s'han creat només 72 places per als disminuïts físics. Abans del 88 era una inversió que pràcticament no existia, i les necessitats són cada vegada més peremptòries.

Se m'acaba el temps, i haig de dir que continuariem amb un reguitzell de reivindicacions: insuficiència de dotació per als tallers de treball dels disminuïts psíquics, insuficiència de la dotació als programes de tercera edat i vellesa... És important conscienciar-nos, que tots ens conscienciem que l'increment de la població de tercera edat i l'increment de l'envelliment de les piràmides de població fa necessària una atenció més gran per a les persones de tercera edat; insuficiència en l'atenció primària; tretze partides en atenció primària obertes sense dotar, de nou sostretes al debat parlamentari; insuficient dotació als ajuntaments, que se'ls està minvant la seva responsabilitat i la seva competència en l'atenció primària; moltes vegades hem dit, des d'aquesta tribuna, en Comissió, a tot arreu: l'atenció primària és competència dels ajuntaments, no s'està dotant econòmicament els ajuntaments perquè puguin fer ús de la seva competència. I, per ser respectuosa amb el temps, podríem continuar amb una sèrie de reivindicacions de tots els col·lectius que depenen de la Conselleria i la conclusió seria la d'abans: increment del poder del Conseller i sostracció de grans partides molt importants al debat parlamentari.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Fabian. Del Grup Socialista, hi ha quatre esmenes. Per a la seva defensa, té la paraula l'Illustre Diputada senyora Barenys. Les defensa totes quatre? (Pausa.)

La Sra. BARENYS: Gràcies, senyor President. La 424 i la 435.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

La Sra. BARENYS: Aquest és el segon any, senyores i senyors diputats que venim a presentar una esmena a la totalitat al Departament de Benestar Social del Govern de la Generalitat, i he de dir que després d'haver-lo estudiat amb bastant detall he trobat que continua essent —ho era ja l'any passat— un Pressupost incongruent. Un Pressupost incongruent amb un abisme, amb una diferenciació important entre el discurs verbal de l'Honorable Conseller de Benestar Social i la concreció pressupostària.

Aquesta Conselleria —i s'ha dit moltes vegades en aquesta Cambra— ha estat un calaix de sastre on es fa una barreja de tot: habitatge social, jocs i apostes, beneficència, alfabetització, campanyes de tot tipus —en acabat en parlaré: «Catalunya cara neta»—, concerts de benestar social, sense cap fil conductor del que hauria de ser una Conselleria i una política de benestar social; sí que hi ha un fil conductor, que és l'expansió o la imatge de la Conselleria, de Convergència i Unió —samarretes, banderes, discursos, sopars—, aquí sí que hi ha un fil conductor al llarg d'aquests anys d'existència de la Conselleria. Però, en definitiva, molt poca orientació del que hauria de ser el *welfare* europeu, l'estat de benestar que als països europeus s'ha desenvolupat i es continua desenvolupant. Tant és així, senyores i senyors diputats, que a nivell pressupostari el Departament de Benestar Social solament participa en el conjunt del Pressupost amb un 4,14%, Presidència un 2,8, poca diferència. Un Pressupost de 40.000 milions de pessetes —aquí ja s'ha dit i s'ha desgranat en les diferents intervencions que hi ha hagut abans— és

poc pressupost —considera el Grup Socialista— per fer una política de benestar social per a aquest país, per a sis milions de ciutadans i ciutadanes. Com podem, en realitat, afrontar les desigualtats reals i els desequilibraments socials? Només un cop d'ull al mapa de la pobresa encarregat pel mateix Consell Executiu de la Generalitat —del qual disposem d'un exemplar en la biblioteca del Parlament— ens pot dir amb claredat que en aquest Pressupost no s'afronten les desigualtats territorials, les desigualtats de sectors de població en situació de marginació, i d'això n'hem parlat ja en el debat de Pressupostos a l'articulat, se n'ha parlat i no se n'ha fet cas, ha quedat en un sac amb forats.

Després d'analitzar el Pressupost crec que podem dir clarament que al Gabinet del Conseller i a la Secretaria General —n'acaba de fer esment la senyora Fabian— es va perfilant com un Gabinet de Conseller macrocefàlic, un cap molt gros i unes cames i uns braços, cada vegada més dèbils, cada vegada més dèbils que, pràcticament, acabaran sense aguantar el que hauria de ser la política expansiva de benestar social a Catalunya. Es deia fa un moment, si analitzem els augments veiem que el Gabinet del Conseller dobla el capítol I, 124%, i també les partides destinades a subvencions en un 100%, segurament, com també es deia, per donar força a aquell article amb el qual nosaltres no estem d'acord, que és l'article 9.1 del Pressupost recentment aprovat.

La política del Conseller sembla, de la lectura de la memòria, que vol recentralitzar les funcions, tenir tot el poder a les seves mans com si no es fiés de ningú més. Estem assistint, jo crec, senyores i senyors diputats, senyor Conseller de Benestar Social —permeti'm que li ho digui— a un buidat de responsabilitats i competències d'altres direccions generals i del mateix ICASS; en la mateixa memòria hi podem trobar dades: des de l'organització d'una nova modalitat de loteria per a persones amb disminució, no sé si l'ha de fer l'EAJA o l'ha de fer el Gabinet del Conseller, vostè ho té en el seu programa, com si ho organitzés l'ONCE catalana; un pla d'integració laboral per a disminuïts físics, l'ha de fer l'ICASS o l'ha de fer vostè?; l'organització d'un congrés de la gent gran, l'ha de fer l'ICASS o l'ha de fer vostè des del Gabinet?; la coordinació dels ajuts socials, la fa l'ICASS o la fa vostè?; la informatització del Departament, també depèn del seu Gabinet i Secretaria General. Realment ens hem quedat bastant astorats que vostè vagi xupant competències de tot el seu Departament i les tingui lligades a la seva Secretaria General. Novament hem de manifestar que aquestes prioritats per a nosaltres no són clares i la memòria, en aquest sentit, és un cúmul d'inconcrecions que no lliguen —i em permetré ara llegir-li-ho— amb els compromisos contrets per vostè en les compareixences que al seu dia va fer en el Parlament de Catalunya. Vostè, un cop nomenat Conseller, va venir a la Comissió de Política Social en dues ocasions, una, el 2 d'octubre del 88, i l'altra, el 29 de març del 88. En aquestes compareixences, senyor Conseller, ens va dir, en relació amb la política per a superar les situacions d'indigència: «Aspirar que en el termini de tres mesos es trobi una fórmula perquè ningú hagi de fer cap tipus de mendicitat per poder menjar i, al costat d'això, fer un programa de lluita contra la mendicitat»; ens va dir: «Disminuïts: programa d'atencions urgents en el món dels disminuïts en el termini de tres mesos; proposta de solució per als problemes dels disminuïts psíquics profunds

que han d'estar en residències; es farà un pla perquè estiguin fetes abans de dos anys» —fa dos anys, d'això, gairebé. «Ex-presos i drogaaddictes: per a l'estiu del 89 presentaré un programa de reinserció». En la compareixença del 29 de març ens deia, en relació amb la resolució d'expedients: «Com a conseqüència de la informatització del Departament es té prevista la resolució dels expedients en quaranta-vuit, setanta-dues hores» —el mes de març encara hi havia subvencions per pagar de l'any 89, senyor Conseller, el mes de març d'aquest any. «Drogaaddicció: Un pla concret de deshabituació i rehabilitació de drogaaddictes en els propers sis mesos» —el 31 de desembre havia de ser això, estem ja al mes de maig del 90. «Vellesa: Assistència sanitària a persones de més de seixanta-vuit anys. Lluita contra la indigència, mendicitat infantil: Posada en marxa per al mes d'abril. Disminuïts: Dotació de places necessàries per a residències de disminuïts per al 1990»; un programa de reinserció d'ex-presos i drogaaddictes que havia d'estar inclòs en el Pressupost de 1990 i que nosaltres no hem trobat. «La prioritització de l'oferta pública de serveis socials en el territori de Catalunya, mitjançant increment de dotacions pressupostàries per a ampliar la xarxa de serveis socials d'atenció primària.»

En fi, senyor Conseller, l'ICASS havia de convertir totes les subvencions en convenis i concerts; l'any 90 les subvencions ja no haurien d'existir; sembla, pel que els Pressupostos estableixen, que continuen existint les possibilitats i les dotacions pressupostàries al capítol 4.

Una altra qüestió: a partir del 30 de març havia d'estar ja establerta la xarxa de serveis socials d'utilització pública; s'havia de potenciar el servei d'ajut a domicili i, especialment, l'ajut socio-sanitari com a mesura preventiva a l'internament de les persones grans; s'havia d'estendre la xarxa d'equips d'atenció a la infància —EAIA—, mitjançant convenis amb els consells comarcals; s'havia de superar el nombre de nou equips que en el Pressupost, lamentablement, no està aclarit; s'havien de reconvertir els centres ocupacionals en centres especials de treball i potenciar l'aspecte rehabilitador dels centres; s'havien d'incrementar les places residencials per a persones disminuïdes, mitjançant programes d'inversions; s'havia de fer un programa de supressió de barreres arquitectòniques en edificis propis de la Generalitat; no sé si ho sap que fa justament tres dies se'ns va dir que «no» a una esmena a l'articulat de la Llei que volia establir aquesta mesura que vostè ens va anunciar a la Comissió de Política Social. També havia d'establir una línia d'ajuts al condicionament i la rehabilitació d'habitatges per a la gent gran, i, a més a més, s'havia compromès a dispensar del Pressupost del 1990, 2.000 milions al barri de la Mina i 2.000 per al remodelatge de residències geriàtriques en el Pressupost del 1990, que nosaltres no hem trobat.

Aquest conjunt de promeses, senyores i senyors diputats, senyor Conseller, vostè ens les ha fetes a la Comissió de Política Social, i no hi ha coherència entre les promeses, entre el discurs verbal, discurs polític, i la memòria i el programa del Pressupost per a desenvolupar en aquest exercici. Em sembla que no cal que digui res més respecte a aquesta qüestió.

Respecte a les direccions generals, vostè ha deixat la Direcció General d'Afers Socials buida de contingut i, a la vegada, cada vegada més està dotant la Direcció General d'Acció Cívica, l'està potenciant. I crec que això no és un caprici de l'Honorable Conseller, sinó que és, clarament, fruit d'una pensada,

determinada orientació política del Departament de Benestar Social.

La Direcció General d'Afers Socials té a veure amb la xarxa normalitzada de serveis socials i el desenvolupament de la XHUP, de la Xarxa d'Utilització Pública en serveis socials. No sé si interessa o no interessa aquesta xarxa, el que és clar és que en els Pressupostos la voluntat no queda especificada. La Direcció General d'Acció Cívica té a veure amb la xarxa de les oficines de benestar social, que és la seva xarxa, la del seu Govern, i aquesta crec que sí que deu interessar, pel que dels Pressupostos en podem treure. Entre una Direcció i l'altra, entre la Direcció General d'Afers Socials i la Direcció General d'Acció Cívica, cada vegada més, hi ha un abisme i hi ha una incompatibilitat en l'execució de la gestió, incompatibilitat que es materialitza entre les polítiques de la Generalitat i les polítiques que porten a terme els ens locals de Catalunya.

Per altra part, senyores i senyors diputats, aquesta Direcció General d'Acció Cívica té un programa, uns programes molt interessants, campanyes de sensibilització, que crec que és important que tots tinguem presents: «Catalunya cara neta», «Ell t'estima» —és una campanya d'estimació als gossos, realment molt respectable, crec que ens hem d'estimar els animals, però, no sé si realment és el lloc que li correspon—; «Bandera blava», respecte a Europa, «Drets i deures», «Arbre natura», «Conduir amb civisme», «Platges netes», «Iniciació a l'ús del català», «Cursets de sardanes», «Concerts de benestar social», «Iniciació als escacs», rutes «Coneguem el país», etcètera —m'estalvio de llegir la continuïtat.

No hi ha dubte que les campanyes d'acció cívica són importants i són necessàries a Catalunya, són molt importants, aquestes i moltes altres campanyes són importants, però no utilitzades, senyores i senyors diputats, com a bandera propagandística —com a bandera propagandística—, sinó com que han de ser utilitzades com un instrument bàsic i fonamental per al desenvolupament cívic i social de la comunitat, de totes les comunitats i sectors que conformen la Catalunya dels sis milions; i perquè això sigui així, caldrien plantejaments globals i més interadministratius entre els diferents Departaments de la Generalitat i també conjuntament, per què no, amb les administracions locals i amb les entitats i associacions cíviques i socials de Catalunya, que treballen des de fa molts anys en aquestes qüestions. Es busca l'eficàcia o es busca la imatge? Jo, senyores diputades i senyor Conseller, penso el segon, que amb aquestes campanyes s'està buscant únicament el segell, l'empremta, la imatge del Grup que està governant a Catalunya.

La senyora Fabian ha fet referència fa un moment a l'alfabetització d'adults, i jo també hi volia fer referència perquè els manifestants que varen estar davant de la porta del Parlament ens varen lliurar a tots els grups parlamentaris un document que havien presentat al Conseller de Benestar Social, i em faig també partícip d'aquests punts que feien referència a un increment dels recursos, tant pel que fa a les dotacions econòmiques dels centres com pels equipaments, un pla d'adequació i construcció de centres propis per a la formació permanent d'adults i l'ampliació de les plantilles actuals del professorat que permeti cobrir totes les necessitats i assegurar el funcionament dels centres i les aules d'adults; deu mil firmes presentades al Conseller de Benestar Social per a aquesta qüestió no és *pecata minuta*, són deu mil firmes de deu mil ciutadans que protesten

contra la política d'educació d'adults que s'està portant des de la Conselleria.

Respecte a la Direcció General de la Infància, manifestar que, a pesar de l'increment en relació amb l'any 89 —l'any 89 només hi va haver un augment de 100 milions de pessetes—, va ser l'any que es va traspasar, des del Gabinet, des de la Direcció General de Protecció de Menors del Departament de Justícia al Departament de Benestar Social, va ser un augment irrisori; l'augment de 940 milions de pessetes ens sembla a primera vista interessant, però, tenint en compte la necessitat de desplegar els programes pel que fa a l'atenció residencial i als centres oberts a les famílies acollidores i als EAIA —els equips d'atenció a la infància i a l'adolescència— en resulta una insuficiència pressupostària que s'arrossega, creiem, des d'anys anteriors; els dèficits econòmics més greus de la Direcció General de la Infància estan en la despesa econòmica per a la cobertura de concerts de places; l'any anterior hem de recordar que vàrem tancar cinc centres per manca de recursos, i, en l'ampliació dels equips d'atenció a la infància i a l'adolescència, actualment només en funcionen nou, i caldria ampliar la xarxa perquè hi hagués un bon funcionament a vint-i-nou equips; jo no sé si vostès ho tenen previst, però crec que hauríem de començar, haurien de començar a pensar en aquesta qüestió, perquè de res no ens serviran els programes per a rehabilitar nens netejavídres, nens captaires, indigents, si no tenim una mínima infraestructura de suport a l'atenció primària i als ajuntaments.

Respecte a l'esmena de retorn de l'ICASS, crec que aquest Departament, aquest Pressupost té, aquest Institut autònom té una mica més de coherència amb la seva estructura pressupostària que no ha tingut la Conselleria de Benestar Social i el conjunt de direccions generals del Departament; crec que l'ICASS ha tingut un augment penso que petit, un 20,9 és poc, i sobretot és poc si tenim en compte l'aportació que fa la Seguretat Social d'un 17,42 i l'aportació que fa el Govern de la Generalitat; aportació que, si hi restéssim els diners finalistes que vénen des del Govern de l'Estat, com poden ser les pensions assistencials, veuríem que no ha estat gaire esplèndid, el Govern de la Generalitat, en l'aportació pressupostària per donar força i organització a l'Institut Català d'Assistència i Serveis Socials. Nosaltres hem fet un càlcul i podria ser una aportació de 6.000 milions de pessetes, que són molt pocs diners.

Jo volia simplement dir que estem preocupats pel tema de l'atenció primària, no sabem què fa vostè, senyor Conseller, del pla concertat, dels 600 o 800 milions de pessetes que li han de venir, que li han d'arribar, en el Pressupost del 1990; no els hem trobat enlloc, no hem trobat enlloc aquesta previsió, no sabem com pensa finançar vostè la renda mínima d'inserció, si amb els diners que li vénen del pla concertat o amb els diners trets de qualsevol altre departament; el que sí que diem aquí i manifestem que podria realment haver plantejat, en el Pressupost del 1990, un programa de pobresa o de renda mínima d'inserció; vostè pacta amb els sindicats, però vostè no informa el Parlament de Catalunya de quines seran, quines han de ser les orientacions de lluita contra la pobresa i d'impuls de la renda mínima d'inserció.

Respecte a les persones disminuïdes —en vàrem parlar dies passats en les esmenes a l'articulat—, manifestar una vegada més el conjunt de queixes i preocupacions presentades pels col·lectius de persones amb disminució. Han estat bastants hores

en aquest Parlament per veure com anava el procés i el debat de les esmenes que es presentaven; crec que hauríem de saber com pensa la Conselleria donar sortida al pagament de subvencions que el 30 de març estaven pendents de pagament; nosaltres havíem fet un càlcul que sobrepassava els 1.000 milions de pessetes, i ens sabia molt greu que, amb el Pressupost del 1990, es paguessin les subvencions, els compromisos del Pressupost del 1989. Esperem poder aclarir aquesta qüestió mitjançant un altre procediment parlamentari; voldríem saber com pensa donar compliment a la creació de les quatre-centes deu places de centres ocupacionals per al 1990, compromís contret que comporta una inversió de 1.500 milions de pessetes i, a la vegada, mantenir la cobertura de les set-centes setanta-sis places de centres ocupacionals i les cinc mil cinc-centes setze places de centres de serveis socials per a la integració laboral i social. En tot això nosaltres no hi hem trobat pressupost adequat que pogués donar cobertura, malgrat l'increment del 20 i escaig que hi ha en el Pressupost de l'ICASS.

Nosaltres, l'última pregunta que volem fer aquí, ens agradaria que se'ns contestés, és: com es pensa fer una política d'eliminació de barreres —atès que se'ns va refusar l'esmena que vam presentar a l'articulat? Quina és la reserva de places d'ocupació pública? Recordar que, només fa pocs dies, el President del Parlament va rebre un col·lectiu..., el President del Consell Executiu, perdó, l'Honorable President Pujol, va rebre els col·lectius de disminuïts per conèixer de viva veu quina era la situació i, segons la informació que té aquesta Diputada, davant del Conseller Comas es va quedar clarament astorat de veure la mala organització que tenia la política per a les persones disminuïdes.

Respecte a la política per a la vellesa, ens estranya que en aquest Pressupost no hi figurin els compromisos del Conseller, no hi figurin els 2.000 milions a què s'havia compromès a parlar quan hi va haver tot aquell *boom* de les residències i dels problemes que van sorgir amb les residències; voldríem saber com es pensen crear les quatre mil noves places socio-sanitàries, aprovades amb una Moció d'aquest Parlament, com pensa impulsar l'acreditació de centres i l'estructuració de la xarxa d'utilització pública, fonamental i bàsica pel que fa referència als problemes que la gent vella de Catalunya està patint en l'oferta de serveis, primordialment privats. Tots aquests són interrogants que ens hem preguntat, que ens hem fet en l'estudi del pressupost de la Conselleria de Benestar Social, interrogants que fins ara, en les diferents intervencions que hem fet en les esmenes a l'articulat no han tingut resposta; a nosaltres ens agradaria poder aclarir aquesta qüestió, no fos cas que retiréssim l'esmena de devolució; de vostès depèn, senyors diputats, que parlaran en nom del Govern, de vostès depèn, senyor Conseller de Benestar Social.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Me les pot donar, eh!, per la generositat que he tingut amb vostè.

La Sra. BARENYS: Ja ho he vist, ja.

El Sr. PRESIDENT: Les altres esmenes del Grup Socialista les defensa l'Illustre Diputat senyor Madueño.

El Sr. MADUEÑO: Senyor President, defensaré l'esmena 427 sobre l'EAJA, sobre el joc. Després de tantes interpellacions, preguntes, peticions de comissions d'investigació, jo pensava que pràcticament estava tot dit i poca cosa nova es po-

dia dir. Simplement fem el mateix que anys passats, perquè el Pressupost més o menys és el mateix de l'any passat i, per tant, poca cosa podríem dir. Però, repassant els Pressupostos —perquè estem debatent els Pressupostos—, repassant els Pressupostos d'anys anteriors, home!, un descobreix que el que es pressuposta a l'EAJA i el compliment del que es pressuposta, pràcticament no té gairebé res a veure. L'any 1988 es va pressupostar una recaptació per al Tresor de la Generalitat de 6.000 milions de pessetes, en van ingressar 3.263, és a dir, un grau d'aproximació del 50%, no està malament. Però el 89, per les dades que va donar el mateix Conseller, també van pressupostar 6.000 milions de pessetes i, si les dades últimes que ens van donar no són equivocades, es recaptarien aproximadament uns 2.000 milions i escaig, és a dir, fent una projecció, el 37%, vull dir, aquesta vegada no es va encertar tant, diguéssim. Però és que això són les pressupostades, perquè les previsions que es van fer des d'aquesta tribuna eren unes altres, les previsions eren que per al 88 es recaptarien 8.000 milions de pessetes i per al 89, 12.000 milions de pessetes; la desviació, per tant, entre les previsions o el pressupostat, Déu ni d'ho! És, per tant, que quan un es comença a plantejar els nombres del pressupost d'aquest any dubta de fer-ho, perquè, és clar, amb aquest grau d'aproximació no sap què passarà amb el pressupost d'aquest any, i, per tant, la credibilitat d'aquest pressupost, doncs, és més que discutible. Bé, per a aquest any hi ha un atreviment bastant fort per part de la Conselleria i, per tant, de l'ens autònom, perquè pressuposten que entrarà el doble del que s'ha recaptat aquest any, el doble; i quina xifra posen per a aquest any? Dic el doble del recaptat, que no el doble del pressupostat, perquè, per a aquest any, per tercera vegada, es tornen a pressupostar els màgics 6.000 milions de pessetes, per tercer any. I per què es manté aquesta xifra màgica durant tres anys, si en tres anys ha donat aquests resultats tan pessims? No sé si pels 6 milions, no sé si perquè aquest resultat, aquesta vegada, a veure si a la tercera va la vençuda, no ho sé. La veritat és que aquests pressupostos podríem dir que són un autèntic joc d'atzar, a veure si l'encertem, i com que no l'encerten gaire en el joc, tampoc aquí creiem nosaltres que l'encertin. Sembla més una entitat de l'atzar, de la improvisació i, sobretot —m'ho haurà d'acceptar, senyor Conseller—, d'una pessima gestió. A més, és una Conselleria que sembla una patata calenta que va de Presidència a Governació, i finalment ha recalat en aquest recés de tranquil·litat que sembla ser Benestar Social, sembla que busquen, però no la troben, una sortida airosa per a aquest joc de la Generalitat que no acaba de tenir sortida positiva. És tal el desconcert que en una compareixença del mateix Conseller de Benestar Social, a l'hora d'explicar la seva política sobre el joc, es va oblidar de parlar de la relació de l'EAJA amb Benestar Social. I per què? Perquè realment, del Pressupost, dels diners recaptats per l'EAJA ni un duro concret no va a programes concrets de benestar social. I, en el Pressupost d'enguany, jo ho he buscat i potser no ho he sabut trobar, però tampoc he vist ni un duro per a programes concrets de benestar social dels diners recaptats per l'EAJA. Llavors, per què hi ha l'EAJA a Benestar Social? No ho sabem, l'única explicació que ens van dir quan s'hi va posar, es va treure de Governació i es va posar a Benestar Social, és perquè els diners que recaptarien anirien a programes concrets de benestar social; aquest any tampoc hi són; no ho sé, potser estan amagats, com en altres coses, però no hi són. I per

què funciona l'EAJA com funciona? Per què aquest desastre que nosaltres valorem, de recaptació? Per una posada en marxa molt fosca, per unes empreses que —ho hem dit i ho repetirem— gestionen el joc que, per nosaltres, porten aquests beneficis fora del país, a paradisos fiscals, per una mala gestió, amb uns directius que funcionen malament, i quan se'n van se'n van precisament a empreses relacionades amb l'empresa famosa de relacions de gestió del joc; uns ingressos que no entren al Tresor de la Generalitat. Per què passen? Per què no hi entren? Perquè no hi ha les vendes que hi hauria d'haver, i últimament han posat en marxa un joc arriscat, garantir uns premis amb un nivell de vendes molt baix, que —només posem una mica d'atenció— no ens costi, a més a més que no entra el diner al Tresor de la Generalitat, no ens costi diners del Pressupost, simplement que siguin moderats, perquè, a més a més de no entrar diners, no recaptar diners, a més a més ens costi diners del Pressupost i de la butxaca. Malgrat tot això, vostès continuen amb la concessió a una empresa com Luditec, que m'estalvio de qualificar-la, perquè ja l'hem qualificat moltes vegades; malgrat tot això, vostès continuen insistint a tenir les relacions amb aquesta empresa i amb el senyor Suqué. Nosaltres ho tornem a demanar avui, i ho demanarem mentre això duri: estripin el contracte amb Luditec, agafin la gestió directa per part de la Generalitat, facin una bona gestió i veuran i notaran el canvi que es produeix, un canvi necessari a l'EAJA, perquè, si no, continuarem, any rere any, assistint a aquesta aparença de pressupost, i això —ho torno a dir— més que un pressupost sembla un joc d'atzar.

Moltes gràcies, senyor President; senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Madueño. L'esmena 431 correspon defensar-la a l'Illustre Diputat senyor Oliart. (Pausa.) Tractant-se d'ADIGSA...

El Sr. OLIART: Anirem de pressa, senyor President. Moltes anco el torn intentaré ser breu. Quan vostès han presentat aquests Pressupostos, i altres anys que els han presentat, jo no sé, realment, si vostès em faciliten, el Consell Executiu, em facilita la defensa o me la dificulten, perquè, és clar, això caldria mirar des de quina perspectiva. Si és des de la perspectiva de l'argumentació, me la faciliten, perquè com que es repeteixen any rere any, doncs, aleshores els arguments han de ser els mateixos. Si ho mirem des de la perspectiva de fer jo, aquest Diputat, un discurs diferent, és indubtable que me la dificulten.

Senyores i senyors diputats, nosaltres demanem el retorn del Pressupost d'ADIGSA per les següents raons. La primera: l'increment estratosfèric de les despeses de personal, seguint a l'alça aquesta tendència —que jo ja he assenyalat repetidament— de la llei de Parkinson sortida de mare. Capítol I de l'any 1989, personal, 455 milions; capítol I de 1990, 686 milions; increment, 51%. Per quines raons? Per quins motius? La lectura del Pressupost no ens les indica; no ens ho explica.

Segona raó: continua, senyores i senyors diputats, l'opacitat i l'hermetisme que tantes vegades hem denunciat. No s'acompanya cap memòria explicativa, ni annex d'inversions, ni memòria d'objectius ni memòria per programes. I, malgrat que la Llei 4/85 i els mateixos estatuts d'ADIGSA assenyalen l'obligació d'elaborar anualment un programa d'actuació que respongui a les previsions plurianuals, aquest programa tampoc aquest any s'ha acompanyat. Hauria estat segurament un mira-

cle que hagués estat en sentit contrari.

Com volem, com volen vostès, senyores i senyors diputats, com volem donar el vist-i-plau a un pressupost de 6.020 milions de pessetes sense cap tipus d'informació concreta, seria fer-nos còmplices d'una manera d'administrar que, des de la transparència democràtica exigible, és totalment inadmissible.

Tercera raó: manca d'eficàcia, d'objectius i de coordinació amb les institucions. Hi ha un procés de regularització dels habitatges transferits i, segons el Reial Decret 1009/85, en el moment del traspàs d'aquestes funcions l'Administració central es feia càrrec durant dos anys de totes les despeses ocasionades en el procés de regularització, és a dir, el cens, les escriptures, tot això, n'han passat cinc, d'anys, i el procés de regularització encara continua, i el que continuarà —i el que continuarà! Això vol dir també, doncs, que a partir dels dos anys totes aquestes despeses van a càrrec de l'Administració de la Generalitat. És a dir que vostès **no administren els fons**.

Calia assentar des d'un bon començament els criteris que se seguirien en el procés de reparacions dels edificis i de l'adequació urbanística, i avui, cinc anys després, encara no els sap ningú, aquest diputat no els sap i dubto que qualsevol diputat d'aquesta Cambra els sàpiga.

L'any 1985 es va signar un protocol amb la Comissió d'Habitatge de la Federació de Municipis i la Direcció General d'Arquitectura i Habitatge, en virtut del qual la regularització dels usuaris i ocupants, les reparacions i les recepcions de vials i xarxes de serveis es faria coordinadament amb els municipis afectats. Res de tot això no s'ha fet, ni s'ha convocat des de fa anys la Comissió de Seguiment que es va nomenar a l'efecte; no sembla tampoc que la situació, senyores i senyors diputats, vagi a canviar.

Quarta raó: opacitat també en la contractació d'obres. Traves innombrables a les peticions reglamentàries d'informació que s'han fet des d'aquest Parlament per diversos diputats, entre ells el que els està parlant. Això, aquest procés, ja és històric en aquest Parlament, per tant, per què continuar-ne parlant.

Es continua sense demanar-se els permisos d'obres preceptius als ajuntaments, és a dir, ADIGSA no ho fa, saltant-se la llei vigent i no se sap —indubtablement jo no ho sé— per quina butlla això és així. En definitiva, senyores i senyors diputats —he promès de ser concret i breu—, una situació ja històrica, denunciada reiteradament, que aquest Pressupost no millora.

Senyores i senyors diputats, per la seva opacitat, perquè no compleix els seus objectius, segons tots els indicis, perquè la manera d'actuar de l'empresa és ja característica de com no s'han de fer les coses, perquè ja es pot parlar de síndrome d'ADIGSA per designar una administració críptica i incontrolada. Per tot això, senyores i senyors diputats, demanem el retorn al Govern d'aquest Pressupost, i demanem també que es faci —suggerixo això al Consell Executiu— una auditoria d'aquesta empresa.

I, finalment, com que ja, doncs, tanco, una petita broma, que el senyor Conseller que està aquí em permetrà: m'han passat aquí una nota que diu el següent —prengui-s'ho bé—: «El Conseller Comas va morir crucificat entre dues roses». (*Rialles i remor de veus*.) Les seves contradictores, senyor Conseller, es diuen Rosa, totes dues.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Oliart. Per a un torn en

contra, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Padrós.

El Sr. PADRÓS: Senyor President, senyores i senyors diputats, en tant que últim intervinent en aquest debat de Pressupostos, crec, no voldria que per ser l'últim es tractés d'una intervenció apocalíptica, i intentaré, encara que voldria ser breu, contestar una mica algunes de les qüestions que s'han plantejat per part d'alguns diputats de l'oposició, i expressar quina és l'opinió, quin és el criteri del nostre Grup parlamentari en tant que es posiciona en contra de les esmenes de retorn de les diferents entitats autònomes, entitats gestores i de la mateixa Conselleria de Benestar Social.

Està clar que estem parlant d'un pressupost d'aquest Departament que respon a una política concreta, a una opció política que, en aquest cas, va ser votada majoritàriament pel poble de Catalunya, i estem discutint el Pressupost de la quarta conselleria amb raons de quantitat.

Ja és prou conegut, senyores i senyors diputats, el concepte que de benestar social té el nostre Grup i el Govern de Catalunya. No hi insistiré, però vull subratllar que en el nostre ànim, en l'ànim del Conseller de Benestar Social i, per tant, del Govern, l'objectiu es troba a aconseguir que aquells nivells socials mínims que tot ciutadà té dret que la societat li proporcionï per tal de fer possible la seva plena realització com a persona es facilitin. Està clar, doncs, que d'aquest concepte, d'aquesta definició en surt interpellat no solament el Departament en qüestió, sinó tota l'obra de govern.

Hi ha un aspecte en el que segur que coincidirem tots plegats: que per molt que creixi el Pressupost d'aquest Departament —com en tants d'altres, però en aquest cas d'una forma singular— sempre serà insuficient per donar resposta i satisfacció plena, no a les demandes dels diferents grups de l'oposició, sinó també del nostre propi Grup parlamentari, en el qual tots plegats intentem plasmar les nostres sensibilitats recollides a partir de les necessitats i demandes que la nostra societat genera.

Senyor Celestino Sánchez, parlem de l'últim Departament, el Departament de Benestar Social és l'últim Departament que es discuteix, perquè és l'últim Departament que es va crear, purament i simplement per això, fins i tot per raons de comoditat personal, a tots ens incomoda haver de parlar els últims, i fins i tot per raons de prioritat, estic convençut que el Govern de la Generalitat discutiria aquest Departament en primer lloc, perquè considero —i no és en boca de la nostra expressió de Grup parlamentari, sinó del propi President— que hi ha unes prioritats socials que obeeixen també a unes sensibilitats determinades, que han estat expressades i que formen part de l'ideari de grups nacionalistes, com són Convergència i Unió.

No fa massa, coincidint en un debat televisiu amb la diputada Rosa Barenys, coincidíem tots dos a assenyalar que aquest país, que Catalunya, en el seu conjunt, tenia una política de serveis socials, globalment parlant, moderna i inspirada en els models més avançats dels països del nostre entorn. Però també coincidíem a assenyalar que portem un retard important en la seva introducció i desenvolupament. Tan sols cal recordar que foren els ajuntaments democràtics —i vull fer aquí un reconeixement— fa només onze anys els que iniciaren aquest procés. I aquí estem.

Hem avançat molt; segurament encara ens queda molt camí per recórrer, però hem avançat. I en aquest nivell de sensibili-

tats cal descartar la política duta a terme per la Generalitat. Cito alguns exemples: el creixement de l'ICASS, jo penso que és una dada important ara a recordar. L'ICASS, des de l'any 84 fins ara, gairebé ha quadruplicat els seus pressupostos, no es pot dir des d'aquesta tribuna que no hi ha sensibilitat, és clar que hi ha sensibilitat, i és clar que hi ha insuficiències que no són cobertes. Però el Pressupost de l'ICASS, com deia, ha passat de 8.000 milions de pessetes a gairebé 30.000 milions, pràcticament ha quadruplicat els seus Pressupostos, i des d'aquí es diu que no hi ha prou sensibilitat; home!, em sembla que els números canten, i quan es demana a vegades l'objectivitat en les manifestacions, jo em sembla que posar sobre la taula com ha variat el nivell d'ingrés, el nivell de pressupostos, jo em sembla que és una dada a retenir. Però és que també hi ha un altre exemple en l'avançament del que és la percepció de la sensibilitat dels serveis socials, que és la mateixa creació del Departament de Benestar Social, que, en aquest cas, va ser una decisió del Govern pionera en tot l'Estat i que ha estat imitada per altres governs, no solament de l'Estat, sinó d'altres comunitats autònomes. Per tant, d'acord amb el *welfare state*, i em sembla que en aquest sentit hi coincidim tots.

La senyora Barenys diu que és la segona vegada que presenta esmenes a la totalitat. És lògic, és que només és la segona vegada que el Departament de Benestar Social presenta uns pressupostos, per tant, no pot haver-hi més vegades. (*Remor de veus.*)

S'ha dit —i jo després insistiré en un concepte—, senyora Fabian, ha dit vostè, s'ha referit que els pressupostos d'aquest Departament incrementaven el benestar del Conseller. Home!, a mi em sembla que per raons de respecte vostè hauria de reconsiderar aquest tipus d'afirmacions, perquè d'aquí es podria deduir que el senyor Conseller, que aquí està present, home!, s'omple les seves butxaques a base dels pressupostos que aquí anem a aprovar, i a mi em sembla que, com a mínim, coneixent la trajectòria personal d'aquest Conseller, i coneixent quina és la sensibilitat del nostre Grup parlamentari i del Govern de la Generalitat, em semblaria que, com a mínim, vostè hauria de considerar i hauria de rectificar aquest tipus d'afirmacions.

El percentatge d'augment del Pressupost del Departament és important, si no tenim present a l'hora de quantificar-lo el que són altres..., ni ADIGSA, ni EAJA, ni ICASS, globalment aquest Pressupost ha passat de 33.709 milions —s'ha dit abans— l'any 89 a 40.946, a un increment del 21,5%, i aquesta és una dada important a retenir. El senyor Celestino Sánchez abans s'ha referit que hi havia un augment important en l'increment de lloguers i infraestructura; és lògic, és un Departament nou i els lloguers no són els mateixos d'ara que fa uns anys enrere quan es va posar en marxa el que era la institució de la Generalitat, per tant, és lògic que els lloguers siguin alts, aquest és un preu que hem de pagar.

El capítol sisè és el que sofreix un augment més significatiu, més del 80%, i això s'explica per la presència d'una partida en equips d'inversió de dades del Departament, per un increment de la Direcció General de Serveis Comunitaris per poder afrontar els plans previstos especialment d'ajuts a llogaters, a la Direcció General d'Acció Cívica per l'ampliació i extensió de la xarxa de les oficines de benestar social, i en el cas de la Direcció General d'Atenció a la Infància, per tal d'afrontar les obres d'alguns centres concrets.

El capítol segon és l'altre que s'incrementa de forma significativa, en un 76,1%, i aquest augment és degut fonamentalment, entre altres qüestions —que després ja hi entraré—, al programa d'informatització —que ha sortit per part d'alguns diputats interpellants— del Departament, que, com vostès ja sabran, constitueix un dels grans objectius d'aquesta legislatura i una de les realitzacions concretes que tenen traducció en el Pressupost d'enguany. Parlar d'informatitzar el Departament és parlar de prestigiar els serveis socials, és parlar d'anar avançant cap al *welfare state*. Per què? Doncs, ben senzill, per tal d'avançar amb rapidesa en les sollicituds i en les demandes i, sobretot, en les respostes a aquestes demandes socials individuals, per ser més eficients i eficaços, i això que sembla senzill sobre el paper suposa, sobretot, un gran esforç econòmic, infraestructural, personal i d'adequació.

Respecte a la Secretaria General, s'han referit la Il·lustre Diputada senyora Barenys i la senyora Fabian a l'increment espectacular del capítol primer; això només es justifica —i estiguin tranquil·les— pel fet que la despesa generada per les quotes de la Seguretat Social de tot el Departament ha estat assumida en aquesta secció, si veiéssim el global de tot el Departament, veuríem que el creixement és pràcticament zero, sense cap tipus de significació.

L'augment del capítol quart es deu a la creació d'una partida sota el concepte d'«Ajudes a famílies i institucions sense finalitat de lucre», que es justifica per la tasca que moltes vegades fan aquestes institucions en el camp de l'atenció social; donades l'especificitat i les seves característiques, fa que sovint no puguin ser emmarcables en una convocatòria pública; d'aquest aspecte ja en varem parlar fa unes setmanes en una Moció que es va discutir en aquest Ple, i tots varem coincidir que era necessària l'existència d'una partida d'aquest tipus. El seu destí és fàcilment controlat, perquè aquests ajuts apareixen publicats en el *Diari Oficial*; i, per si no fos suficient, aquesta no és l'única administració que hi destina una partida d'aquest tipus; jo només vull recordar que l'Ajuntament de Barcelona té una partida de 150 milions, 150 milions per a tot Barcelona —nosaltres estem parlant d'una partida de 200 milions per a tot Catalunya—, que és a lliure disposició del senyor alcalde; a mi em sembla que no solament no és criticable, sinó que, a més, es justifica plenament per les raons que jo he exposat.

Tal com he dit al començament, la xarxa pública de serveis socials és novella, és bona però és novella. Durant molts anys, les institucions democràtiques —que encara no hi eren—, aquestes entitats socials, eren gairebé les úniques que, de forma supletòria, complien amb aquestes funcions. Senyor Sánchez, quan parlem d'entitats privades, vostè no pot posar-les com si fossin entitats empresarials; es diuen entitats privades d'iniciativa social i que compleixen una funció important dins del camp dels serveis socials; l'han complert quan no hi havia institucions democràtiques, l'han complert i la continuaran complint, segurament, amb una altra funció, però és imprescindible la participació i la presència d'entitats socials, d'entitats privades d'iniciativa social en el desenvolupament i en el benestar d'aquest país. Jo vull citar IRES, Caritas: són elements imprescindibles per a l'estructura dels serveis socials del nostre país. Per tant, nosaltres pensem que cal reforçar aquesta iniciativa civil. És una opció política: nosaltres hem pres aquesta opció. Hi ha qui diu, i posa en controvèrsia, que nosaltres volem reforçar

les entitats i no els ajuntaments... Home!, això és una fallàcia, no és veritat. Qui pot ser el grup polític més municipalista d'aquesta Cambra, quan tenim més de les dues terceres parts dels municipis de Catalunya, en el govern? A mi em sembla que aquest tipus d'afirmacions no s'ajusten a la realitat. Cal una política decididament de suport a les corporacions locals, com aquests Pressupostos assenyalen, i cal una política decidida de reforçament de la xarxa associativa dels serveis socials d'aquest país.

Finalment, l'increment del capítol sisè es deu al programa d'informatització del Departament —parlo de Secretaria General, continuo parlant de Secretaria General—, i anirem veient en totes les partides de totes les direccions generals que existeix aquest increment per tal de fer efectiva aquesta mecanització fàcil i operativa per saber i poder donar resposta eficaç i ràpida a qualsevol demanda i assumpte.

Direcció General d'Afers Comunitaris... El seu increment ha anat dirigit a, d'una banda, assegurar la dotació d'equipaments de caràcter social comunitari o de barris deficitaris en infraestructura i econòmicament febles; a l'adopció de mesures específiques de finançament per a sectors de població amb greus dificultats d'accés a l'habitatge; a desenvolupar plans integrals de barris de problemàtica socio-econòmica greu i amb dèficits estructurals; a tramitar i concedir ajuts extraordinaris a llogaters; a tramitar i concedir subvencions a fons perdut per a la rehabilitació d'habitatges ocupats per famílies amb greus dificultats econòmiques; a finançar programes integrals a zones tan absolutament deprimides, tan absolutament problemàtiques, com Riu-sec, com la Mina, com Camp Clar, com Sant Cosme, com Sant Roc...

Hi ha una baixa del capítol primer, en aquesta Direcció General, a remuneració del personal, i això és degut al fet que la partida de Seguretat Social de què abans els he parlat, de Secretaria General, ho ha assumit.

Hi ha un increment del capítol sisè, d'inversions: aquest increment, l'hem de considerar normal si tenim en compte que l'any passat va ser la posada en marxa de la Direcció General i enguany és la seva consolidació, i, evidentment, el pressupost no podia basar-se en el creixement vegetatiu.

La relació de la partida d'inversions en edificis i altres construccions, la podem veure detallada en la memòria: són 700 milions. Jo els recomanaria, per als no creients —vull dir per als no creients en aquesta Direcció General—, que es repassin i mirin aquesta memòria, com també que repassin i estudiïn aquests plans d'actuació integral a què em referia abans, sobre barris infradotats —potser, com li passava a «santo» Tomàs, quan ho vegin s'ho creuran.

Vull també referir-me al tema dels ajuts a l'accés a l'habitatge, que ja m'hi he referit abans, i que algun membre de l'oposició també s'hi ha referit, i en una esmena del Grup Socialista defensada en Comissió també hi era. Dintre del concepte genèric d'ajuts a l'accés a l'habitatge, hi ha inclòs els ajuts a llogaters i la seva distribució. És evident que es realitza d'acord amb els Decrets 504/82, del 29 de novembre, i 113/88, del 28 de març, que deixa els ajuts a fons perdut. Però el concepte en qüestió no es refereix només a aquests ajuts destinats a aturats sense subsidi, incapacitats o jubilats, sinó també als ajuts a adjudicataris d'habitatges públics afectats pel remodelatge del barri, com són el Baró de Viver o l'Eduard Aunós; aquests, poden

acollir-se a una subvenció per tal de poder accedir a nous habitatges en règim de compra-venda, a través de l'Ordre del 9 d'abril de 1990, que regula la convocatòria. A la vegada, també s'inclouen en aquesta partida ajuts puntuals en relació amb la problemàtica de l'habitatge, com desnonaments, contractació de serveis, etcètera.

De la Direcció General d'Afers Socials jo voldria destacar..., s'han dit algunes coses que jo ara en aquest moment no hi voldria entrar, perquè estem en un debat de pressupostos, però sí que voldria fer referència a dos increments de dos capítols. Fonamentalment, el capítol segon, en què es produeix un increment pel fet de la posada en marxa del pla de formació d'adults a distància —per possibilitar, per fer efectiva que aquestes actuacions de divulgació arribin a tothom que ho necessita—, i s'hi inclou també la part corresponent a la informatització de la Direcció General d'Afers Socials.

Del capítol quart, es contempla una dotació de 26 milions com a subvenció a entitats privades que duen tasques de formació permanent d'adults; existeix també el pla quadriennal d'equipaments, que també és força important, i una partida, finalment, de 23 milions, per a la recerca i formació en el camp dels serveis socials, per tal de millorar les atencions en aquest camp, tot cercant nous models.

Direcció General d'Acció Cívica... Jo no voldria començar intentant buscar, doncs, la defensa d'alguns dels atacs que s'han fet a aquesta Direcció General sense recordar-los quins són els objectius d'aquesta Direcció General. Diu: «informar i assessorar el ciutadà, facilitar les gestions del ciutadà davant l'Administració de la Generalitat, sensibilitzar la societat per tal d'assolir un nivell més alt de civisme, potenciar actuacions de les entitats i associacions, fomentar l'associacionisme, fomentar el voluntariat i coordinar i impulsar la prestació social substitutòria dels objectors del servei militar».

A través de les oficines de benestar social —algú ha preguntat abans quina era la seva funció— es resolen gestions davant de l'Administració. El pla d'actuacions preveu l'ampliació de la xarxa —l'any 89, es van atendre gairebé vuitanta mil persones, a través d'aquesta xarxa. Jo vull recordar que l'any passat —i en altres discussions en alguns altres debats— es demanava la desaparició de les oficines de benestar social —algú, avui, ho ha tornat a dir—, i es deia que no s'entenia per a què servien: ara resulta que hi ha ajuntaments que estan demanant acords concrets, i s'ha arribat a acords concrets amb el Conseller, per tal que siguin cogestionades, portades conjuntament —fins i tot hi ha ajuntaments que en demanen el traspàs—; vol dir que la seva utilitat i la seva funcionalitat és ben clara. Per tant, no entenem aquest canvi de posicionament si, en qualsevol cas, no hi ha hagut mai sobre la taula cap element que demostrés que les oficines de benestar social entrin en competència deslleial —com s'havia dit algunes vegades— amb els ajuntaments.

Quines són altres actuacions previstes per la Direcció General d'Acció Cívica —i alguns diputats que m'han antecedit en l'ús de la paraula s'hi han referit—? Doncs, del capítol 2, un increment a 250 milions per a campanyes de civisme i el foment de l'associacionisme i el voluntariat —també la part corresponent a la informatització. La senyora Barenys n'ha referit alguna, de les campanyes, però, és clar, se n'ha deixat dues, que són les més recents, que són «Si tens cap, posa't el casc» i el projecte SA, que, escolti, aquestes campanyes, no són poca cosa,

vull dir, són importants, són campanyes de civisme, són campanyes que van en la línia de reforçar el benestar social dels joves d'aquest país.

Què fa més, la Direcció General d'Acció Cívica? Doncs, continuar la convocatòria de premis per promoure obres de civisme —recordo el Jaume Ciurana per a treballs juvenils, el Serra Moret, per a obres literàries—; prosseguir en la promoció d'activitats, cursets i conferències, que sovint es realitzen a través d'entitats de l'entorn; fomentar l'associacionisme a través de l'ajuda tècnica i material a les associacions i entitats de barris —això es tradueix en activitats com festes populars, jornades culturals, cursets—; avançar en el foment del voluntariat social, en la difusió de la guia del voluntariat i anar cap a la creació de l'Institut Català del Voluntariat; continuar i incrementar el fons de consulta i lectura, que és un dels serveis de les oficines de benestar social, que es posi a l'abast de tothom, amb una atenció especial al sector infantil i juvenil dels barris més problemàtics...

Davant d'aquesta informació, davant d'aquestes dades que jo els estic donant, hi ha algú amb prou objectivitat i exempt —i perdonin l'expressió, però vull que m'entenguin— de sectarisme polític (*remor de veus*) que pugui demanar la desaparició pura i simple d'aquesta Direcció General?

Jo pregunto: cal o no cal fomentar l'associacionisme? Pregunto: cal reforçar-lo o no com a element integrador als barris amb greus dèficits d'integració? No s'havia defensat moltes vegades des del punt de vista de les organitzacions que avui estan dins del marc parlamentari democràtic, que l'associacionisme de tot tipus, però fonamentalment el cultural, fonamentalment l'esportiu, el de caire cívic, era el que havia consolidat, el que havia d'alguna manera fomentat el que podien —molts de vostès han passat per aquest tipus d'associacions—, i són els que havien estructurat el nivell cívic del nostre país? No és cert que el nivell d'associacionisme és un element aglutinador d'una cultura i d'una societat, i més especialment la catalana? No cal, per tant, reforçar-lo? La política associativa, cal basar-la en el dirigisme de les seves activitats per part de l'Administració o estimular-la a través de donar suport a les activitats que es generen des d'ella? Per tant, nosaltres pensem: la Direcció General d'Acció Cívica és necessària.

Cal o no tenir un cos de voluntariat fort, cohesionat, prestigi i format? No parlem tant del paper de la societat civil, no parlem tant del paper d'aquesta en la tasca d'humanització —i no de suplència— dels serveis socials? La Direcció General d'Acció Cívica és necessària.

Fa un any, vostès parlaven de la competència deslleial de les oficines de benestar social: no en tornaré a parlar, però és cert que aquest plantejament ha canviat per part de vostès. Senyores i senyors diputats, la Direcció General d'Acció Cívica no solament és necessària, sinó que és imprescindible; de fet, si no hi fos, el nostre Grup parlamentari en demanaria, a través dels Pressupostos, a través de la Comissió de Política Social o a través del debat de política general, la creació.

Direcció General d'Atenció a la Infància (*remor de veus*)... Breument, perquè veig que hi ha molta pressa (*veus de «no»*). Doncs, aleshores, m'hi estendré (*remor de veus*).

Vull destacar l'augment del capítol segon en la partida de funcionament dels centres col·laboradors —abans s'hi ha referit—, 1.433 milions, i a la partida de funcionament dels centres

propis, 174 milions. Això respon a l'adequació de les partides a la realitat per tal de cobrir els costos de manteniment dels menors, i també a l'augment de places ocupades, per tal d'arribar a assolir l'objectiu d'atendre tots els infants que ho necessitin —l'augment proposat dona un mòdul mínim de 2.500 pessetes nen/dia. Donat el nombre d'infants acollits, aproximadament uns tres mil, i la limitada capacitat dels 16 centres propis, que cobreixen un total de 378 places, aproximadament, es fa imprescindible comptar amb l'ajut dels centres col·laboradors, que en aquests moments es compta amb un total aproximat d'uns 101 —alguns, dependents d'ajuntaments o diputacions—, i està prevista la concertació de més places per als infants que estan en llista d'espera, i hi ha establert un programa d'ajut especial a famílies amb greus dificultats econòmiques per al desinternament de menors.

En el capítol quart hi ha hagut un increment a les subvencions a les corporacions locals.

ADIGSA... Bé, pel que s'ha dit sembla com si parléssim de qüestions ben diferents, senyor Oliart. Jo crec que cada cop van canviant d'argumentacions, no? L'any passat deien que ADIGSA era una empresa fantasma, avui diuen que..., que hi ha la síndrome ADIGSA... Jo no hi crec, en fantasmes, i com a metge li haig de dir que equivoca el diagnòstic.

També posaven en qüestió el fet que estigués adscrita a Benestar Social, i jo, pel que li exposaré, li demostraré que és encertada la seva adscripció al Departament. A veure, què fa i què pensa fer ADIGSA per al 1990? Primer: millorar el funcionament del sistema administratiu dels més de setanta mil habitatges; segon: normalització de l'estat jurídic dels habitatges amb la finalització del procés de regularització i ple rendiment des de la contractació de tots els habitatges nous que s'adjudiquin i l'escripturació d'habitatges del patrimoni transferit per l'IPPV, amb una xifra al voltant de deu mil habitatges; tercer: seguiment dels plans d'inversió en obres de rehabilitació del patrimoni públic d'habitatges; quart: organització del sistema econòmic en els camps de facturació i control de la morositat. Pressupostàriament s'ha fixat una xifra de 1.897 milions, amb un increment del 18,6% respecte al 89. Pel que fa a les inversions, 100 milions per tal d'adquirir habitatges de segona mà, que, un cop rehabilitats, seran destinats a cobrir les necessitats més imperioses de real·lotjament en famílies; 45 milions per a equipaments en polígons, fons culturals i finalitats esportives —tinc la llista, que, per exhaustiva que és, els n'ometré la..., doncs...; vaja, si la volen, jo la tinc, és a dir, que la poden venir a consultar després perfectament (*remor de veus*)—; 4.794 milions per a la rehabilitació del patrimoni públic d'habitatges administrat per ADIGSA i inversió en elements propis —hi ha una transferència corrent de 735 milions de la Direcció General d'Afers Comunitaris per tal de cobrir les despeses de funcionament i una transferència de 42,8 milions a l'ICASS per cobrir despeses d'arrendament del centre del carrer Calàbria.

Mirin, ADIGSA no construeix, sinó que rehabilita, i, això, em sembla que ja s'ha dit tantes vegades... Jo només voldria recordar, com deia l'Illustre Diputat i company de Grup senyor Coll Majó, en el darrer debat de Pressupostos..., va dir que ADIGSA és una empresa de finques on viuen —i ho recordava ahir el nostre Illustre Diputat..., perdó, divendres passat, el nostre Illustre Diputat i portaveu senyor Escudé— més del 6% de la població de Catalunya. Res despreciable. Si, a més, tenim

present que es tracta de col·lectius de persones amb greus problemes socials i econòmics, aquesta és la raó fonamental de la seva adscripció al Departament de Benestar Social.

Finalment, sobre ADIGSA, voldria dir que s'han citat alguns problemes: els convenis amb els ajuntaments, que només contemplen els traspassos d'urbanitzacions i està clar que les prioritats les marca ADIGSA. S'ha parlat del tema de contribució urbana i s'ha parlat del tema de la llicència d'obres. Respecte al tema de la contribució urbana, en aquest tema s'ha arribat a un acord global amb l'Associació Catalana de Municipis, a través d'un conveni, i amb la Federació sembla que tot és més costós, però que hi ha l'esperança per part del Departament que finalment s'arribarà a un acord. Els ajuntaments demanen que es pagui des de l'assumpció dels traspassos, des de 1985, i aquest és un punt a debat. Llicència d'obres: ADIGSA notifica, prèviament, per acord de la Federació, amb la Federació i amb l'Associació Catalana de Municipis —dic que notifica prèviament als ajuntaments— totes les actuacions que fa amb presentació consegüent del projecte pressupostat. El que ha dit vostè és inexacte, el que passa és que una altra cosa és que alguns ajuntaments no tinguin en compte el caràcter social d'ADIGSA i vulguin cobrar-li, a ADIGSA, l'import per la llicència d'obres com qualsevol altra empresa, i demostrar així una manca —crec jo i aquí podem dir-ho— de sensibilitat social.

ICASS, bé, jo en l'Institut Català d'Assistència i Serveis Socials em voldria detenir un moment, perquè, per la seva importància, mereix un esment important, donat el pes específic dins el Departament de Benestar Social; a fi de comptes gestiona la majoria dels serveis socials d'aquest país, perdó del Govern de la Generalitat. (Remor de veus.) I, és clar, que els arguments esgrimits pel conjunt de la Conselleria ens serveixen de manera especial per a l'ICASS. Tothom ha coincidit a assenyalar que a l'ICASS hi ha pocs diners, jo hi estic d'acord... Bé, tothom no, perquè el senyor Latorre només ha fet una descripció, que al final m'ha acabat semblant que feia una crítica a l'alça d'aquests pressupostos i no a la manca de diners. A mi sí que m'agradaria que hi hagués més diners, i em sembla que coincidiria amb molts diputats, que hi hagués més diners a l'ICASS, però sempre ens semblarien insuficients, ni duplicant ni quadruplicant els pressupostos de l'ICASS solucionaríem els problemes socials d'aquest país.

I abans m'hi he referit; des de l'any 84 fins ara hem gairebé quadruplicat els pressupostos de l'ICASS, i això, senyores i senyors diputats, no es pot dir que és manca de sensibilitat social, es pot dir que hi ha molts problemes que encara falten per cobrir, és cert, jo els ho acceptaré; que hi ha moltes insuficiències, és cert; que no es pot donar satisfacció a tothom, és cert; però el gran esforç d'aquest Govern, l'esforç del Govern de Convergència i Unió, l'esforç del Govern de la Generalitat, ha estat dotar aquest Institut, el Departament, amb recursos per poder afrontar necessitats i problemes específics de sectors de població amb greus dèficits, en situació de marginació.

Aquest increment de l'ICASS, que és important, que se situa al voltant del 15% globalment, és important per tal de donar resposta a alguns reptes i compromisos adquirits —abans s'hi ha referit la senyora Barenys—, pel Conseller i pel Govern de la Generalitat. És clar, és que la senyora Barenys —després m'hi referiré—, ella fa sempre la separació entre la secció 41 i la secció 42. Bé, escolti, senyora Barenys, la secció 41 i la sec-

ció 42, les que vénen de la Seguretat Social diu: oh! la secció 41 ha augmentat poc. No, ha augmentat més que la secció 42, però és que la secció 42, que són els fons provinents de la Seguretat Social, jo li haig de dir que no és que en vinguin..., sí que n'han vingut més, però és que no vénen els que haurien de venir, i vostè ho sap perfectament, i jo no voldria parlar del tema de l'INSERSO, però després m'hi referiré un moment, perquè vostè ho ha hagut de treure. (Remor de veus.)

Quins són, doncs, aquests compromisos? Servei de disminuïts, amb un increment del 20%, a la secció 41, i un 15% a la secció 42. Amb quins objectius prioritaris?: Reforçament dels programes d'estimulació precoç; la integració laboral dels disminuïts, seguint la reordenació del sector impulsant el programa d'integració laboral dels disminuïts; creixement dels tallers ocupacionals tant en nombre de places com en la valoració de les persones que hi poden entrar; promoció de nous equips residencials, la creació efectiva de noves places residencials per a disminuïts profunds que es pot cloure l'any 91 i abraçar definitivament aquest problema; impuls del treball associatiu amb l'objectiu de la promoció dels disminuïts; reforçament dels centres d'atenció als disminuïts; reforçament de la política de beques; realització d'un cens de disminuïts que permeti una aproximació més exacta a aquesta problemàtica; i, finalment, agilitat dels tràmits per al lliurament de la LISMI.

Servei d'atenció a la vellesa. Aquestes prioritats pressupostàries s'han vist reflectides a través del manteniment del funcionament dels casals d'avis i centres de dia propis i aliens subvencionats, més de 500 a tot Catalunya, que inclouen serveis d'atenció geriàtrica, podologia, rehabilitació, perruqueria, menjador i treball social, en la seva gradual transformació en centres polivalents. I això és important, això és innovador, centres polivalents, centres adequats a les necessitats socials de cada grup social, de cada sector, de cada barri. Concedir ajuts de beques menjador —això forma part del programa de lluita contra la indigència—; manteniment de les residències pròpies concertades i subvencions a residències alienes, 16 centres propis, amb 1.676 places, 720 places concertades i 204 residències alienes, amb 6.000 places. Es produirà un increment de noves places residencials pròpies o concertades fins a un nombre total de 2.000. L'organització del Congrés de la Gent Gran i la constitució del pla redactor o pla geontològic o pla integral de vellesa de Catalunya.

Atenció primària. En el tema d'atenció primària avançament de la consolidació de la política de concerts i consolidació del suport als concerts en corporacions locals, substituint la política de subvencions; posada en marxa del programa de la renda mínima d'inserció social i laboral. Aquest programa de renda mínima d'inserció social i laboral, és a dir, que els mateixos sindicats, els mateixos agents socials reconeixien que és el programa més innovador —això ens ho deien la setmana passada—; he tingut la sort de poder formar part de l'equip redactor d'aquest programa i en parlar amb els agents socials reconeixien que és el programa més innovador que s'ha fet en tot l'Estat, l'únic, l'únic que en aquest moment planteja el tema de la reinserció social i laboral en el mateix moment que es parla de la prestació econòmica, dita «salari social».

Nosaltres hem apostat per un programa que és absolutament innovador i que vostè sap, senyora Barenys, —perquè hem coincidit en algun debat— que molts països d'Europa es troben

amb el gran inconvenient de saber com la instauració d'un salari social, sense acompanyar amb mesures efectives d'inserció i de reinserció, com això es pot, realment, fer efectiu. I es troben que, després de molts anys d'haver instaurat polítiques de salari social, no troben els mecanismes adequats per saber introduir aquests programes de reinserció. Per tant, aquest programa és important i ho trobarà —deia vostè—, en quin concepte està en el del pressupost, doncs, en el concepte 480.01 trobarà la partida destinada específicament.

Reforçament de la concertació en les corporacions locals de la xarxa i ampliació de l'atenció primària. Com pot dir que no es pot, senyora Fabian, que no s'està ampliant la xarxa, s'està ampliant la xarxa, i vostè ja diu: «es que vénen pels plans concertats», home és clar, que vénen pels plans concertats, tots els diners vénen a través dels Presupostos Generals de l'Estat, tots són diners que vénen moltes vegades amb etiquetes, però, és clar, són diners que corresponen a la Generalitat de Catalunya i que corresponen als ciutadans. Nosaltres ampliarem, complirem els compromisos, complirem el Pla d'Actuació Social.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Padrós, perquè pugui anar administrant el seu temps, ha consumit més de la meitat del que li correspon.

El Sr. PADRÓS: No es preocupi, senyor President, no arribaré a consumir la resta.

(Remor de veus.)

Gestió dels menjadors socials i ampliació dels seus serveis; programa de lluita contra la indigència, senyora Barenys, programes de lluita contra la pobresa just per a la integració dels malalts de la SIDA, els drogaaddictes, el maltractament de dones, el servei d'ajuda a domicili per a pensionistes, gestió d'ajudes individuals de naturalesa no periòdica, desenvolupament del conveni amb l'Ajuntament de Barcelona, pel que fa a la població en situació d'alt risc social, que és una de les actuacions concretes del Programa de lluita contra la indigència, a què vostè abans m'ha fet referir.

En definitiva, un augment important que intenta reflectir la sensibilitat del moment i que millora substancialment algunes de les expectatives de la nostra societat. Els evito parlar d'INSERSO, però que quedi pendent. Hi van haver unes entitats no fa gaire temps que ens van fer arribar un estudi a tots els grups d'aquesta Cambra, sobre la discriminació que sofrien ciutadans de Catalunya i la Generalitat de Catalunya a l'hora de la distribució de diners que provenen de l'Institut de Servicios Sociales. Aquests diners —jo només els ho vull recordar— a Catalunya, a través de les quotes dels treballadors i dels empresaris, participen més d'un 20%. I tan sols ens arriben en el que és la distribució que l'INSERSO fa als serveis centrals un 9%. Hi ha una queixa d'alguns grups d'aquesta Cambra sobre els ajuts a les corporacions locals que es consideren insuficients. Jo, com que ja ho he comentat abans, no hi entraré; jo el que dic: són insuficients, però els estem reforçant i els estem augmentant. Però amb el que no estic d'acord —en el que el nostre Grup no està d'acord— és que —i es veia en algunes de les esmenes que es presentaven en Comissió— molts d'aquests ajuts que es volen incrementar a les corporacions locals vagin a costa —com es va presentar en algunes esmenes del seu Grup, i del seu Grup també, senyora Fabian— de treure-les o de tractar-les d'ajuts a institucions o empreses d'iniciativa social. Em sembla que aquesta no és una política adequada, no és una política sensible al que

ha de ser la distribució d'aquests recursos, i a més, els recordo perquè la Generalitat moltes vegades ha de compensar greuges que es fan des d'altres administracions. Jo vull recordar que les entitats d'iniciativa social de Catalunya no participen del famós percentatge del 0,5% de l'IRPF, que estan absolutament discriminades i que nosaltres hem de fer cara a compensar no solament aquests greuges, sinó aquestes greus injustícies, perquè al cap i a la fi l'IRPF el paguem tots, també.

Finalment, senyor President, voldria parlar de l'EAJA. Dir que el tema del joc és un tema complex, no cal que faci amb això rotunditat, i vostè ho saben prou bé. I és tan complicat i genera tanta polèmica, segons en quines situacions i ambients, que no és d'estranyar que avui es diguin coses diferents del que es deia en els anteriors debats de pressupostos. Es deia llavors —i avui també ho ha dit el senyor Madueño— que el contracte amb Luditec era, entre altres coses, un fet contrari a la Llei, es deia que l'empresa i la gent que hi havia al darrere era escandalosa, es parlava de butxaques poc honorables, etcètera, etcètera.

Jo, només els vull dir que les ONLAE, que són les loteries de l'Estat, han contractat els serveis d'aquests mateixos senyors que vostè diuen que són poc honorables, amb la qual cosa potser que aclaríssim què entenen vostè què parlen en un determinat fòrum o quan parlen en un altre. El senyor Latorre també s'hi ha referit, ha dit «afers obscurs», «mal funcionament», ha parlat de la publicitat.

D'altra banda, el propassat 9 de març, el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya sentenciava a favor de la validesa del contracte amb Luditec, i deixava bastant sentenciat, també, el criteri favorable sobre la validesa i transparència del procés administratiu, pel qual es va adjudicar la gestió de les loteries catalanes. I, per si això no fos poc, totes les auditories fetes a l'EAJA des de la seva creació, han estat positives i mai ningú no ha objectivat anomalies en la gestió de l'entitat. Dit això, i acceptant que el joc és una activitat legítima i lícita, i que l'article 9.32 de l'Estatut dona competències exclusives a la Generalitat sobre aquestes matèries, excepte en el cas de les travesses i l'ONCE, esdevindria una greu irresponsabilitat no aprofitar els mecanismes que ens ofereix el joc per tal d'incrementar les arques del tresor públic; ho fan països tan poc dubtosos com el Quebec, com Suïssa, o com molts estats d'Estats Units.

Quan estem parlant de manca de recursos financers, intentar justificar que no s'ha d'aprofitar els que es poden generar a través d'una activitat legal, que ja existeix, a més de ser una prova d'infantilisme —i perdoni'm, senyor Madueño— esdevé irresponsable des de les posicions dels que són i se senten opcions de Govern. *(Rialles.)* Mirin, jo, personalment, no jugo, per no jugar no jugo a res, no tinc aquest hàbit, i com jo hi ha molts ciutadans d'aquest país que, per hàbit i per principis, no juguen, però el joc hi és i hi ha qui el practica. *(Remor de veus.)*

El Sr. PRESIDENT: Silenci! *(Pausa.)*

El Sr. PADRÓS: Gràcies, senyor President. Hi ha qui diu i afirma que la propaganda de la Generalitat incita al joc. Això, a més de ser pretensions i demagògic, no és massa cert: gens cert. I, per il·lustrar-ho hi ha dues dades: les quantitats que l'EAJA té pressupostades per a la propaganda i els índexs reals de població jugadora. Mirin, saben què ha destinat l'EAJA per a la publicitat el 1989?: 397 milions; saben, per exemple, què hi ha destinat l'ONLAE, les loteries de l'Estat, per al mateix any?: més de 3.600 milions de pessetes, i ha multiplicat per sis el seu

pressupost en els últims anys. Saben, per exemple, què hi ha destinat l'ONCE, per al 1989?: més de 3.500 milions, tot això en publicitat. Fins i tot es diu que el darrer anunci del *cuponazo*, el cost total de producció fou gairebé de tot el pressupost anual de l'EAJA.

Es pot afirmar davant d'aquestes dades que l'EAJA incita objectivament al joc, a la mateixa població jugadora estancada? (*Veus de: «no!»*) Saben quin percentatge total representa l'any 89 el joc de l'EAJA, dins el total?: doncs el 2% de totes les formes de joc que hi ha al nostre país. (*Remor de veus.*)

Mirin, el problema de fons és que es necessita incrementar els ingressos del tresor. Fer puritanisme sobre l'origen dels diners provinents del joc és força pueril, la qüestió és que vinguin i que s'incrementin. I aquesta era —i és— la justificació per la qual es va crear l'EAJA. El cas és que vostès saben que la Generalitat té pendent la sentència del Tribunal Constitucional sobre el recurs interposat sobre la presència d'altres ofertes de joc a Catalunya no previstes a l'Estatut que, a més, no preveuen cap ingrés per a Catalunya; però, d'això, sembla que vostès no en volen parlar, i que aquest —penso jo— que també és un punt important del debat de fons del joc. Des del 1987, l'any de la seva introducció, el joc ha previst per al tresor públic uns ingressos de gairebé 10.000 milions de pessetes, i això no és broma, podrien haver estat més, però de 10.000 milions de pessetes és una quantitat important. Mirin, quan vostès diuen que l'EAJA porta pèrdues, jo els he de dir que no és cert, el que potser passa és que no es generen tots els ingressos esperats, però de pèrdues, res. Jo penso que són dos conceptes distints. El que és cert és que hi ha una saturació del mercat jugador, que aquest no ha augmentat, que està estancat i no s'ha modificat amb l'augment de publicitat o noves modalitats de joc. Però també és cert —i no ho vull polemitzar— que la campanya de desprestigi ha tingut els seus efectes, i això s'ha notat, i encara l'EAJA no ha pogut remuntar-ho. El pressupost d'ingressos d'enguany, s'ha dit abans: 4.626 milions, que és previst perquè aquests diners ingressats puguin anar a finançar programes socials, d'acord amb la Llei de creació de l'EAJA que preveia que aquests diners fossin destinats a finançar programes de tipus social. De la publicitat caldrà fer-ne, però amb contenció, donada la saturació —com deia— del mercat. Caldrà veure què passa amb la resolució del Tribunal Constitucional sobre la inclusió legal a Catalunya de formes de jocs de l'Estat, caldrà veure com es mourà el mercat davant davant de les noves fórmules del joc, mentrestant, l'EAJA intentarà complir els seus objectius fent publicitat, com deia, sabent les dificultats que significa competir amb altres ofertes amb més recursos publicitaris i amb menys control de la seva despesa tant financerament com políticament. I, mentrestant, tots plegats, ajudin-nos que la imatge de les loteries de la Generalitat no sigui més malmesa i que realment compleixin l'objectiu per al qual van ésser creades, que és incrementar, fer arribar més recursos per al tresor públic.

Senyores i senyors diputats, és bo que en política social —i acabo— hi hagi coincidències com tantes i tantes vegades hem tingut, però des de la perspectiva del pressupost, em preocuparia que fóssim del tot coincidents. No ho som des del moment que vostès volen augmentar partides del Departament, perquè, d'alguna manera, volen refusar la nostra obra de govern, però hi ha unes limitacions pressupostàries, i davant aquestes limitacions cal prioritzar, i aquí és on possiblement

discrepem. I, escoltin, vostès són portaveus de demandes d'alguns sectors socials, però és que nosaltres, també, i segurament molt més, i algunes d'elles vénen..., a uns, als altres, ens utilitzen a uns i als altres i ho fan bé, perquè per a això estem, però la sensibilitat del Govern és prou coneguda i de vegades no es poden satisfer les demandes de tots els grups socials. Els grups que som govern amb altres administracions prou bé que ho saben. Saben en què es reforça l'etiquetatge que hom posa al Govern de Convergència i Unió de modern i progressista?: en el fet de ser-hi presents arreu. I ser-hi presents arreu porta que, a l'hora de governar, doncs, tinguem situacions d'incomprensió i, moltes vegades, d'insatisfacció. De forma simpàtica un grup, un diputat d'aquesta Cambra, que no és de Convergència i Unió, deia que Convergència i Unió —i per fer un acte simpàtic igual que el senyor Oliart i per acabar, senyor President— era l'únic o últim grup leninista de Catalunya, que era l'únic grup polític capaç, amb capacitat mobilitzadora, d'arribar a tots els sectors del país, i aquest exemple simpàtic reflecteix una cosa evident, que és que ningú no ha de donar lliçons de sensibilitat o d'apropament als problemes reals del país; els uns tenen el deure de criticar i de no estar-hi d'acord, de suggerir modificacions, i altres de governar, d'acceptar el que podem acceptar i de deixar els sectors amb més marginació al màxim d'insatisfets. No es pot accontentar ningú, cal saber les limitacions, jo ja sé que vostè i vostès no ho comparteixen, no ho comprenen, però tinc el convenciment que malgrat els inconvenients, els dubtes, malgrat les insatisfaccions, la majoria del poble de Catalunya, amb totes les mancances, troba positiva, avançada i sensible la política social del Govern de la Generalitat.

És per tot això, senyores i senyors diputats, senyor President, que nosaltres votarem en contra de les esmenes de retorn al Departament de Benestar Social i les seves entitats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Padrós. Passem a votació aquestes esmenes conjuntament.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 24 vots a favor, 54 en contra i cap abstenció.

Ara procedeix passar a l'article primer. Suposo que estaran d'acord els portaveus que han caducat o han decaigut les esmenes a l'article primer, i per consegüent passem a votar l'article primer segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aprobat per 54 vots a favor, cap en contra i 24 abstencions.

La Presidència, abans de sotmetre a votació aquest article, ha sofert un lapsus, que és que havia de donar compte que hi ha una esmena tècnica i hi han uns errors en la publicació en el *Butlletí del Parlament* d'aquest article primer, que són els següents, perquè constin en el *Diari de Sessions*. En el punt 4 de l'article 1, allà on diu: «sumen un import total de 48.689.099.395», ha de dir: «sumen un import total de 48.789.099.395» i en el punt 5 d'aquest mateix article hi ha el mateix error numèric, i ja no els el lleigeixo perquè és el mateix, i llavors, en el punt sisè d'aquest mateix article, on diu: «50.744.218.308», ha de dir: «50.743.718.308», i aquest mateix error numèric es repeteix en el punt setè d'aquest article primer.

Hem de votar ara l'Exposició de Motius i el títol. Conjuntament?

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'Exposició de Motius i el títol han quedat aprovats per 54 vots a favor, cap en contra i 24 abstencions.

Fins demà a les deu del matí, se suspèn la sessió.

(Són dos quarts de deu del vespre i vuit minuts.)

